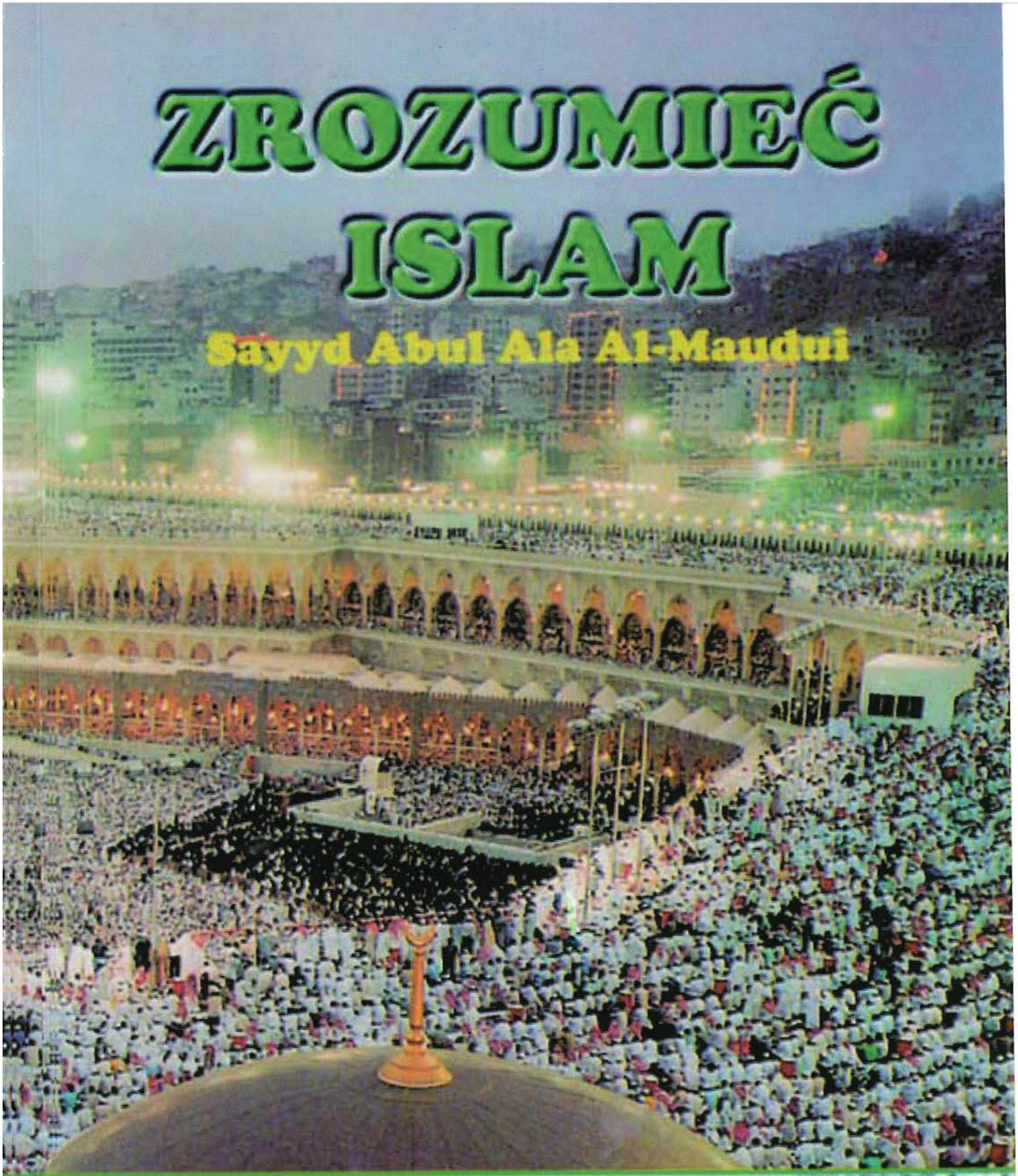
ZROZUMIEĆ ISLAM

Sayyd Abul Ala Al-Maudui

Stowarzyszenie
Studentów Muzułmańskich
w Polsce

جمعية الطلبة المسلمين في بولندا

Stowarzyszenie Studentów Muzułmańskich
w Polsce
Muslim Students Society in Poland

المركز الإسلامي في بياوستوك - بولندا

Centrum Islamskie:
15-727 Białystok, ul. Hetmańska 63
Poland

Adres korespondencyjny:
15-950 Białystok, ul. Warszawska 10
Poland
skr. poczt. 246

Tel.: 0048 85 6514021

Fax: 0048 85 6520901

e-mail: student@islam.org.pl
www.islam.org.pl

ISBN 83-906276-0-4

Wydawca:
Stowarzyszenie Studentów Muzułmańskich w Polsce

Druk:
Podlaska Spółdzielnia Produkcyjno-Handlowo-Usługowa
15-182 Białystok, ul. 27 Lipca 40/3, tel./fax 85 6754802
e-mail: biuro@podlaska.com.pl, www.podlaska.com.pl

بسم الله الرحمن الرحيم

SAYYID ABUL A'LA AL-MAUDUDI

ZROZUMIEĆ ISLAM

Stowarzyszenie Studentów Muzułmańskich w Polsce

Sponsor:
Światowe Zgromadzenie Młodzieży Muzułmańskiej
Przedstawicielstwo w Polsce

POLSKA – luty 2003 r.

STOWARZYSZENIE STUDENTÓW MUZUŁMAŃSKICH W POLSCE

Działalność Islamska w Polsce rozpoczęła się na początku lat osiemdziesiątych zeszłego wieku, dzięki wysiłkowi pojedynczych studentów muzułmańskich z krajów arabskich, przebywających w większych miastach polskich, takich jak: Gdańsk, Białystok, Warszawa, Łódź i Kraków.

Ich zaangażowanie w przestrzeganie zasad Islamu polegało na prowadzeniu Modlitwy Piątkowej (Al-Dżuma), lekcji religii i cotygodniowych spotkań. Jako nowy etap i postęp w działalności islamskiej, pierwszym widocznym sukcesem studentów Muzułmańskich było zorganizowanie kosztem wielu wysiłków pierwszego obozu letniego w czerwcu 1987 r. Od tej pory corocznie organizowane są obozy i spotkania religijne. W myśl nakazu Allaha przekazanego w Koranie: *„Trzymajcie się razem węzła Allaha i nie rozdzielajcie się"* (będącego również hasłem Stowarzyszenia).

Rozwój działalności na rzecz Islamu na terenie Polski stał się możliwy dzięki zjednoczeniu pojedynczych sił i wysiłków, a w rezultacie zaowocował założeniem Związku Studentów Muzułmańskich w Polsce w dniu 28.03.1989 r. Związek wziął na siebie trud kontynuacji poprzednich wysiłków na drodze misji do Allaha korzystając z fali wolności poprzedzającej upadek ZSRR. W 1991 r. Związek w świetle prawa przemianowano na Stowarzyszenie Studentów Muzułmańskich w Polsce z siedzibą w Białymstoku (Rejestr Stowarzyszeń 39/91, Sąd Rejonowy w Białymstoku). Obecnie Stowarzyszenie Studentów Muzułmańskich w Polsce działa w 8 dużych miastach Polski.

Cele Stowarzyszenia Studentów Muzułmańskich w Polsce:

1. Ochrona tożsamości Islamskiej i praktyka Islamu przez Muzułmanów.
2. Propagowanie kultury i cywilizacji Islamu oraz pogłębianie wiedzy o Islamie, zarówno wśród Muzułmanów jak i wyznawców innych religii.
3. W miarę możliwości finansowych Stowarzyszenie udziela pomocy charytatywnej potrzebującym.
4. Szerzenie kultury dialogu.

Stowarzyszenie miało już sześć komitetów wykonawczych, gdyż zebranie ogólne odbywa się raz na 2 lata na posiedzeniach gremialnych celem ustalenia i przeanalizowania dotychczas wykonanych zadań, oraz celem przeprowadzenia wyborów do komitetu wykonawczego, którego zadaniem jest przewodzenie na następne dwa lata i realizacja planu zaakceptowanego przez walne zgromadzenie. W skład komitetu głównego wchodzą inne wewnętrzne komitety czy sekcje w zależności od aktualnych potrzeb, różniące się między sobą zakresem prowadzonych działań.

SPIS TREŚCI

Przedmowa 7
Notatka o autorze Al-Madudi 8
Wstęp 10
Rozdział I. ZNACZENIE ISLAMU 11
Natura Kufr 12
Błogosławieństwa Islamu 14
Rozdział II. WIARA I POSŁUSZEŃSTWO 18
Wiara: Co to oznacza? 19
Jak osiągnąć wiedzę o Allahu 21
Wiara w nieznane 22
Rozdział III. PROROCTWO 24
Proroctwo: jego natura i potrzeba 24
Krótka historia Proroctwa 28
Proroctwo Muhammada (*PzN*) 32
Racjonalne dowody 33
Arabia – Otchłań Ciemności 33
Zbawiciel się narodził 34
Diament w stosie kamieni 35
Nadchodzi rewolucja 36
Dlaczego taka wrogość? 38
Człowiek zmieniony w wieku lat czterdziestu – dlaczego? 39
Jego wszechobejmujące przesłanie 40
Jego wkład w myśl ludzką 42
Największy rewolucjonista 45
Ostateczne świadectwo 46
Ostateczność proroctwa 48
Rozdział IV. FILARY WIARY 52
Tałhid: wiara w jedność Allaha 53
Znaczenie „LA ILAHA ILLALLAH" 54
Wpływ Tałhid na życie ludzkie 58
Wiara w aniołów Allaha 61
Wiara w Księgi Allaha 63
Wiara w Proroków Allaha 66
Wiara w życie po śmierci 68
Potrzeba wiary w Dzień Ostateczny 68
Życie po śmierci: racjonalne dowody 71

Rozdział V. MODLITWA I WIELBIENIE ALLAHA 75
Pełne wielbienie „Ibadat" (wielbienie) 76
Salat (modlitwa) 77
Post (saum) 79
Zakat 80
Hadżdż czyli Pielgrzymka 81
Obrona Islamu 82
Dżihad 83
Rozdział VI. DIN I SZARI'AH 84
Różnica między Din a Szari'ah 84
Źródła Szari'ah 84
Fikh 85
Tassałłów (sufizm) 86
Rozdział VII. ZASADY SZARI'AH 88
Szari'ah: Jego natura i znaczenie 88
Szari'ah: Prawa i obowiązki 91
Prawa Allaha 91
Prawa jednostki 95
Prawa innych ludzi 96
Prawa wszystkich stworzeń 103
Szari'ah: Uniwersalne i wieczne prawo 104

PRZEDMOWA

Prezentowane wydanie „ZROZUMIEĆ ISLAM" jest nie tylko nowym tłumaczeniem mojej książki „Risala-e-Diniyat" (Rozprawa o religii), ale również całkowicie nowym i poprawionym jej wydaniem. Pierwsze wydanie tej książki, która została przetłumaczona na język angielski przez Dr Abdula Ghani (Dyrektora Kształcenia Publicznego, Afganistan), było bardzo powierzchowne i fragmentaryczne. Niestety Dr Abdul Ghani zmarł nagle, zaraz po zakończeniu tłumaczenia, nie mógł więc go ulepszyć i poprawić.

Ja poprawiłem tekst oryginalny i wniosłem istotne uzupełnienie. Teraz Pan Churshid Ahmad dokonał wspaniałego przekładu poprawionego wydania „Risala-e-Diniyat" i serdecznie mu dziękuję za tę pracę. Jestem przekonany, że ta książka w nowej formie, będzie bardziej użyteczna dla celu, w jakim została napisana.

Moim zamiarem przy pisaniu książki było dostarczenie wszystkim muzułmanom i nie-muzułmanom, którzy nie mają dostępu do oryginalnych źródeł Islamu zwięzłej pracy, dającej jasne, obszerne i wszechobejmujące spojrzenie na Islam.

Dlatego właśnie unikałem dyskusji na temat mało istotnych szczegółów i próbowałem stworzyć całkowity obraz Islamu w szerokiej perspektywie. Nie ograniczyłem się do stwierdzenia w co, my Muzułmanie wierzymy ale próbowałem wyjaśnić racjonalne podstawy naszej wiary.

Podobnie, prezentuje nie tylko sposób wielbienia Allaha oraz zarys islamskiego sposobu życia, ale również próbuje odsłonić głęboką mądrość ukrytą za nimi.

Mam nadzieję, że ta praca zaspokoi intelektualne ambicje młodych muzułmanów i pomoże nie-muzułmanom w rozumieniu naszego stanowiska.

ABUL A'LA

Lahore
11 września 1960 r.

NOTATKA O AUTORZE
AL-MAUDUDI

Al-Maududi urodził się w Redżeb 1321 h (1903) na półwyspie hinduskim – Pakistan.

W szkole był wyróżniającym się uczniem. Uczęszczał do ósmej klasy nie mając jeszcze ukończonych 11 lat życia. W tak młodym wieku pisał już artykuły i wygłaszał odczyty, co zwróciło uwagę jego nauczycieli i kolegów. Mając 15 lat rozpoczął pracę jako redaktor w gazecie wydawanej w mieście Bedżuar. Gdy władze miasta zamknęły gazetę, przeszedł do współpracy z Towarzystwem Ratowania i Pomocy Muzułmanom. Gdy osiągnął 19 lat, został naczelnym redaktorem gazety Al Tadż Al-fanni (Korona Artystyczna), która stała się później gazetą codzienną. Jego artykuły charakteryzowały się dojrzałością i ostrością polityczną.

Maududi przeniósł się do Delhi by wraz z Dyrektorem Towarzystwa Teologów Muzułmańskich redagować i wydawać gazetę Al-Muslim. Szybko też został jej naczelnym redaktorem.

Po zamknięciu gazety Al-Muslim, współpracował w Delhi z panem Ahmedem Saidem. Razem redagowali gazetę „Towarzystwo Teologów Indii". Od czasu jej założenia Maududi sam ponosił trud związany z wydawaniem gazety.

Abu A'la Al-Maududi był osobą bardzo utalentowaną o rozmaitych zdolnościach:

- był literatem o mądrym i jasnym sposobie wyrażania się, posiadał silny dar przekonywania,
- był wybitnym myślicielem,
- demaskował obłudę zachodniej cywilizacji, polemizował i jednocześnie obalił teorie Darwina oraz materializm historyczny Marksa,
- zwalczał poglądy nawiedzonych i oszołomionych cywilizacją europejską,
- zwalczał bierność u niektórych teologów, a ekstermizm i skrajność innych.

Maududi od początku swego życia był misjonarzem wyjaśniającym ludziom zasady Islamu.

Posiadał zbiór następujących dzieł:

- Zasady Islamu,
- Islam dziś,
- My a cywilizacja zachodu,
- Prawa „nie muzułmanów" w państwie muzułmańskim,
- Życie w Islamie.

Maududi jest powszechnie uznanym autorytetem, naukowcem i wybitnym znawcą Islamu. Był świadkiem zmian jakie zaszły na świecie w pierwszej połowie XX wieku. Maududi w sposób zrozumiały przedstawił w zmieniającym się świecie całość Islamu, jako religię obejmującą wszystkie dziedziny życia człowieka. Ma on w swoim dorobku twórczym ponad 80 książek i artykułów polemicznych, uważanych za intelektualny fundament współczesnego odrodzenia Islamu.

Maududi zmarł 22 listopada 1979 roku, zostawiając po sobie trwały ślad w dziejach Islamu na całym świecie.

Niech Allah ma w swojej opiece Al Maududiego, a Muzułmanów niech obdaruje jego dobrami i cennymi, głębokimi myślami.

WSTĘP

Stowarzyszenie Studentów Muzułmańskich w Polsce oddaje do rąk czytelników trzecie wydanie książki pt. ***„Zrozumieć Islam".*** *Prezentuje ona ogólne spojrzenie na Islam, jego stosunek do wielu problemów, omawia główne zasady wiary, sposoby wielbienia Allaha oraz muzułmański model życia. To elementarne studium Islamu ujęte jest w prostej formie, zrozumiałe zarówno dla osób zorientowanych w tym temacie, jak i tych, którzy spotykają się z nim po raz pierwszy. Książka ta zasługuje również na uwagę dlatego, że jej autorem jest Abu Alala Almałdudi, powszechnie uznany autorytet i wybitny znawca Islamu.*

Oddajemy do rąk czytelników tę książkę z nadzieją, że przybliży ona obraz prawdziwego Islamu i jego wyznawców.

Podziękowania należą się wszystkim, którzy przyczynili się do wydania tej książki, niech Allah wynagrodzi im ich wysiłki.

Stowarzyszenie
Studentów Muzułmańskich
w Polsce
Polska – luty 2003 r.

ROZDZIAŁ I

ZNACZENIE ISLAMU

Każda religia została nazwana albo ze względu na imię głosiciela, albo ze względu na społeczność czy naród, w których się pojawiła. Na przykład chrześcijaństwo wzięło swoją nazwę od imienia proroka Jezusa Chrystusa (Pokój z Nim[1]); buddyzm od imienia swojego założyciela Gautama Buddy; zoroastyzm zawdzięcza nazwę imieniu założyciela, Zoroastra; judaizm - religia Żydów, wziął nazwę od imienia plemienia Judy, gdzie się narodził. Podobnie jest z innymi religiami, oprócz Islamu. Religia ta wyróżnia się tym, że jej nazwa nie ma żadnego związku z osobą, narodem czy krajem. Nie jest też wytworem ludzkiego umysłu. W rzeczywistości Islam jest nazwą określającą; w języku arabskim oznacza uległość, posłuszeństwo, całkowite poddanie się. Tak właśnie brzmi najkrótsza charakterystyka tej religii, jej najważniejszym elementem jest posłuszeństwo i całkowite poddanie się woli Allaha, dlatego nosi nazwę "Islam".[2] Wszechświat, w którym żyjemy, jest uporządkowany. Każda rzecz ma stałe, wyznaczone miejsce w wielkim systemie pracującym we wspaniałym porządku. Materia, energia i życie wszystko posłuszne jest swoim prawom, powstaje, zmienia się, żyje i umiera zgodnie z nimi.

Życie człowieka regulowane jest przez określone prawa biologiczne. Również wszystkie organa jego ciała podlegają tym niezmiennym prawom. To silne i przenikające wszystko prawo, które rządzi każdym elementem bytu, jest prawem Allaha, Stwórcy. Skoro wszystko, co zostało stworzone, posłuszne jest prawom Allaha, a zatem cały wszechświat idzie drogą Islamu. Słońce, Księżyc, Ziemia i inne ciała niebieskie są w ten sposób "muzułmanami"

Tak samo jest w przypadku powietrza, wody, ciepła, kamieni, drzew i zwierząt. Nawet człowiek, który odrzuca wiarę w Allaha,

---

[1] Pokój z nim – *PZN*

[2] Innym dosłownym znaczeniem słowa "Islam" jest pokój, oznacza to, że prawdziwy pokój ciała i duszy można osiągnąć tylko poprzez uległość i posłuszeństwo Allahowi, przynosi ono pokój serca i ustanawia prawdziwy pokój w społeczeństwie. (Wydawca).

Stwórcę, jest z konieczności "muzułmaninem", ponieważ jego ciało podlega prawom biologicznym. Każda tkanka, mięsień, kończyna, język, głowa i serce rządzone są poprzez nakazy tego samego prawa, prawa boskiego.

Tak można w skrócie przedstawić prawdziwą pozycję człowieka i wszechświata.

Egzystencję człowieka w tym życiu konstytuują dwie sfery jego działalności. Jedna z nich jest niezmienna dla wszystkich ludzi i nie można jej uniknąć, jest to całkowite poddanie się boskiemu prawu. Druga dotyczy wolnej woli człowieka, ponieważ posiada on moc myślenia i formułowania sądów, został zaopatrzony. w rozsądek i intelekt. Może przyjąć każdą wiarę, sposób życia lub stworzyć swój własny kodeks postępowania, został obdarzony nieograniczoną swobodą wyboru i działania. Człowiek, podobnie jak inne stworzenia, rodzi się muzułmaninem, bezwzględnie posłusznym Allahowi. Zaś dana mu wolność wyboru do bycia lub nie muzułmaninem, decyduje o podziale ludzkości na dwie grupy: wierzących i niewierzących. Człowiek, który wybrał poznanie swojego Stwórcy, oraz postępuje według objawionych przez Allaha praw, jest prawdziwym muzułmaninem. Można powiedzieć, że osiągnął pewną dostępną człowiekowi doskonałość w Islamie poprzez świadomą decyzję posłuszeństwa Allahowi, któremu dotąd był posłuszny nieświadomie. Jego wiedza jest teraz prawdziwa, bo uznał Istnienie, które obdarzyło go siłą nauki i wiedzy. Jego rozum i sądy są zdecydowane i stałe, ponieważ właściwie zadecydował, aby być posłusznym Istocie, która nadała mu zdolność myślenia i sądzenia. Zatem całe jego życie jest uosobieniem Prawdy we wszystkich dziedzinach życia, świadomie i nieświadomie jest posłuszny Prawdzie tego samego Allaha. Taki człowiek jest namiestnikiem Allaha na ziemi.

Natura Kufr

W przeciwieństwie do człowieka opisanego wyżej, istnieje taki, który choć rodzi się muzułmaninem i nieświadomie pozostaje nim przez całe życie, ale nie wykorzystuje swoich zdolności myślenia, intelektu i intuicji dla poznania swojego Stwórcy oraz niewłaściwie wykorzystuje swoją wolność wyboru, skoro odrzuca Allaha. Taki człowiek jest niewierzący - w języku Islamu nazywa się Kafir. Kufr

w języku arabskim oznacza "przykryć", "ukryć". Człowiek, który odrzuca Allaha, nazywany jest Kafir (ten, który ukrywa coś), ponieważ ukrywa poprzez swoją niewiarę coś, co jest wrodzone w jego naturę i wypełnia jego duszę, ponieważ w istocie jego natura jest instynktownie przepojona Islamem.

Jego całe ciało, każde włókno i ścięgno pracują w posłuszeństwie temu instynktowi. Każda cząstka istnienia - żyjącego lub martwego, pracuje w zgodzie z "Islamem" i wypełnia swój obowiązek. Ale zdolność rozumowania takiego człowieka została ograniczona. Jego własna natura stała się niewidoczna dla jego oczu, zaś on sam myśli i działa w całkowitym lekceważeniu Islamu. Rzeczywistość stała się dla niego odstręczająca - taka właśnie jest natura Kufr.

Kufr jest ignorancją. Jaka ignorancja może być większa niż ignorancja Allaha, Stwórcy, Pana wszechświata? Człowiek obserwując naturę, wspaniały mechanizm pracujący nieprzerwanie, wielkie dzieła, które manifestują swoją obecność w każdym zakamarku stworzenia - obserwuje tę wielką maszynę, ale nie wie, kto jest jej Budowniczym i Kierownikiem. Człowiek patrzy na własne ciało, wspaniały organizm, pracujący według idealnego systemu i wykorzystuje go do swoich potrzeb, ale nie jest w stanie zrozumieć Potęgi, która jest tego sprawcą, Inżyniera, który zaprojektował i wybudował tę maszynę, Stworzyciela, który naznaczył życiem martwą materię. Jest świadkiem wspaniałego planu we wszechświecie, ale nie może zobaczyć Planującego. Widzi piękno i harmonię tej pracy, ale nie może ujrzeć Stwórcy tego wszystkiego.

Człowiek jest ślepy na Istnienie, które powołało go do życia. Jakie perspektywy prawdy i wiedzy mogą zostać otwarte przed takim człowiekiem? Ponieważ wybrał złą drogę, nigdy nie będzie zdolny skorzystać ze światła prawdy i mądrości. Człowiek, który nie jest posłuszny Allahowi i zwraca się do Kufr, popełnia na sobie wielką niesprawiedliwość, ponieważ wykorzystuje całą potęgę ciała i rozumu do buntu przeciwko sile natury. Zmusza się do oddawania pokłonów bóstwom innym niż Allah, pieści w swoim sercu miłość, cześć i strach dla swoich własnych wyobrażeń. Taki człowiek - Kafir, popełnia największy grzech, zwraca swoją duszę przeciwko Allahowi i występując przeciwko własnej naturze, zaprzecza swojemu jestestwu.

Koran poucza nas, że najważniejszym obowiązkiem człowieka na tym świecie jest miłość i szacunek jego rodzicom. Czy każdy z nas ma

świadomość, kto wszczepił rodzicom, miłość do dzieci? Kto obdarował matkę wolą i siłą wykarmienia ich? Kto natchnął rodziców pasją oddawania wszystkiego dla ich dobra? Nie kto inny tylko Allah.

Czy poprzez zdradę i niewdzięczność, człowiek może w jakiś sposób zaszkodzić Allahowi? Już samo postawienie takiego pytania jest grzechem, ponieważ wiemy, że Allah jest Nieskończonością i Wiecznością, i nie można rozpatrywać Go z punktu widzenia ludzkich wartości.

Człowiek poprzez swoje nieposłuszeństwo szkodzi tylko sobie. Konsekwencją takiej postawy jest odrzucenie natury i podważenie podstawowych wartości życia. Taki bunt uniemożliwia zdobycie prawdziwej wiedzy, ponieważ wiedza, która nie odkrywa swojego Stwórcy, nie może odkrywać prawdy. Przeznaczeniem takiego człowieka jest niepowodzenie we wszystkich przedsięwzięciach. Jego myśli, ambicje, fałszywa skala wartości i wypaczona moralność uczynią jego życie rodzinne i społeczne gorzkim dla niego i dla wszystkich wokół.

W życiu przyszłym będzie odpowiadał za zbrodnie popełnione na swojej naturze i na powierzonych mu rzeczach. Każdy organ jego ciała oskarży go za wielką niesprawiedliwość, jaką im wyrządził. Otrzyma za to surowy, ale sprawiedliwy wyrok.

Takie są konsekwencje kufr, prowadzą do niepowodzenia w tym i w przyszłym życiu.

Błogosławieństwa Islamu

Po przyjrzeniu się złu, które przynosi kufr, odkryjmy teraz błogosławieństwa, które niesie Islam.

Odnajdujemy dookoła siebie liczne dowody boskiej potęgi. W naturze człowieka, podobnie jak w każdej innej rzeczy we wszechświecie, leży posłuszeństwo Allahowi. Faktycznie jest on nieświadomie posłuszny boskiemu Prawu dzień po dniu, ponieważ w momencie, gdy występuje przeciwko niemu, naraża się na śmierć i zniszczenie. To jest prawo natury, którego musimy przestrzegać na co dzień. Oprócz tego obdarzając człowieka w zdolność zdobywania wiedzy, umiejętność myślenia i rozważania oraz odróżniania prawdy od grzechu, Allah obdarował go również pełną wolnością woli i działania.

Wolność ta jest dla człowieka poważną próbą jego wiedzy, mądrości, zdolności rozróżniania dobra i zła. Człowiek podczas tego sprawdzianu nie jest zmuszany do przyjęcia jakiejś określonej drogi życia, ponieważ przymus spowodowałby niepowodzenie próby. Wynik będzie należycie oceniony tylko wtedy, jeśli będziemy mieli możliwość wyboru odpowiedzi w zgodzie z naszą wiedzą i rozsądkiem. Jeśli nasza odpowiedź będzie poprawna, oznacza to, że uzyskaliśmy potencjalną możliwość do dalszego rozwoju i postępu. Jeśli jednak nasza odpowiedź będzie błędna, będzie to znakiem, że wstąpiliśmy na złą drogę.

Z podobnymi sytuacjami spotyka się człowiek w świecie. Allah dał mu wolność woli i działania, a zatem pozostaje on wolny w wyborze swej postawy w życiu, sam może zadecydować, co jest dla niego lepsze - Islam czy kufr.

Istnieje człowiek, który ani nie rozumie własnej natury ani natury wszechświata. Błądzi w poznaniu swojego prawdziwego Pana i poznaniu Jego atrybutów, i nieprawidłowo wykorzystuje swoją wolność, idąc drogą nieposłuszeństwa i buntu. Taki człowiek dozna porażki w próbie wiedzy, inteligencji i odpowiedzialności.

Istnieje inny człowiek, który wyszedł zwycięsko z tej próby. Dzięki właściwemu użyciu swojej wiedzy i rozumu, poznaje swego Stwórcę, pokłada w Nim wiarę, mimo że nie działa pod przymusem, wybiera drogę posłuszeństwa Allahowi. Nie błądzi w rozróżnianiu prawdy od fałszu i wybiera drogę prawdy, mimo iż może również skłonić się ku złu. Rozumie swoją naturę i jej prawa, mimo wolności wyboru dowolnej drogi życia, wybiera drogę posłuszeństwa i lojalności Allahowi, Stwórcy. Jest zadowolony z tej próby, ponieważ odpowiednio wykorzystał swój rozum i inne zdolności.

Człowiek taki używa oczu, aby widzieć Rzeczywistość, uszu, żeby słyszeć Prawdę, umysł do formułowania prawdziwych opinii i wkłada całe swoje serce i duszę, aby dalej poznawać prawidłową drogę, którą wybrał. W ten sposób udowadnia swoim zachowaniem, że jest nie tylko poszukiwaczem Prawdy, ale także jej znawcą i czcicielem. Zaprawdę jest on na Prawdziwej Drodze, i przeznaczeniem takiego człowieka jest szczęście w tym i przyszłym życiu. Nigdy nie zbłądzi, ponieważ swój pierwszy krok postawił na właściwej drodze i jest pewny obranego przez siebie kierunku. W filozofii będzie rozmyślał nad sekretami wszechświata i będzie próbował pogłębić tajemnice natury, ale

w przeciwieństwie do niewierzącego filozofa, nie zgubi swojej drogi w labiryncie wątpliwości i sceptycyzmu. W nauce będzie usiłował poznać prawa natury, odkryć ukryte skarby ziemi i skierować nieznane siły duszy i materii - ku dobru ludzkości. Na każdym etapie tego poznania, jego świadomość Allaha będzie ratowała go przed złym i destruktywnym wykorzystywaniem nauki i metod naukowych.[3] Naukowiec muzułmański im wnikliwiej będzie badał naukę, tym silniejsza będzie jego wiara w Allaha, a tym samym skromność i pokora. Nauka w jego rękach będzie działaniem dla dobra ludzkości i jej moralnego odrodzenia. Jest to sposób, którym człowiek dziękuje swojemu Panu za dary i błogosławieństwa, którymi go obdarzył.

Podobnie jest w historii, ekonomice, polityce, prawie i innych dziedzinach sztuki i nauki. Muzułmanin nigdy nie zostanie w tyle za "kafirem" na polu poszukiwań i walki, ale ich punkt widzenia, i w konsekwencji modus operendi będzie zupełnie inny. Muzułmanin będzie studiował każdą dziedzinę wiedzy z prawidłowej perspektywy, będzie dążył do prawdy obiektywnej i dlatego dojdzie do słusznych wniosków. Z historii wyciągnie prawidłowe wnioski, z przeszłych doświadczeń człowieka odkryje właściwe przyczyny powstania i upadku cywilizacji. Będzie próbował skorzystać ze wszystkiego, co było dobre i prawe w przeszłości i będzie unikał wszystkiego, co doprowadziło do upadku i zniszczenia narodów. W polityce jego obiektywizm będzie dążył do ustanowienia państwa miłującego pokój, sprawiedliwość, braterstwo, gdzie nie będzie żadnych form wyzysku lub niewolnictwa, gdzie prawa jednostki będą w pełni przestrzegane, gdzie potęga państwa będzie uważana za święty depozyt dany od Allaha.

W dziedzinie prawa wysiłki muzułmanina będą skupione na przestrzeganiu sprawiedliwości i obronie praw wszystkich ludzi,

---

[3] „Ród ludzki przetrwał dzięki niewiedzy i braku zdolności. Jeżeli dano nam wiedzę i zdolności w połączeniu z głupotą, to nie ma żadnej pewności na przetrwanie. Wiedza jest siłą, tak samo zła, jak i dobra. A zatem jeśli człowiek wraz ze zwiększeniem swojej wiedzy nie powiększy mądrości, to wzrost wiedzy będzie równy wzrostowi smutku'' (Bertrand Russel).
Inny czołowy myśliciel przedstawił ten paradoks w takich słowach: „uczymy się fruwać w powietrzu, jak ptaki i uczymy się pływać w wodzie jak ryby, ale jak żyć na ziemi – nie wiemy'' (Cytowane przez Joada w Counter Attach From the East, str. 28).

szczególnie słabych. Będzie czuwał, żeby każdy otrzymał należną mu część i żeby nikogo nie skrzywdzono. Muzułmanin żyje w głębokim przekonaniu, że wszystko, co posiada i czym dysponuje, zostało mu dane od Allaha, jest wielkim sprawdzianem jego wiary, w jaki sposób wykorzysta owe cenne dary. Silne poczucie odpowiedzialności nie pozwoli mu na beztroskę i nierozwagę.[4]

Prawdziwy muzułmanin jest błogosławieństwem dla ludzkości. Jego życie jest czyste i pobożne, nie czyni zła i nie kłamie, jest uczciwy, nie żyje z cudzej pracy, sam zarabia na swoje utrzymanie. Szanuje innych ludzi, dlatego nigdy nie będzie nastawał na ich życie i honor. Nigdy nie ustąpi złu bez względu na to, jak wiele wymagać to będzie poświęceń, będzie orędownikiem prawdy i dobra nawet za cenę własnego życia. Całe jego życie będzie dla niego źródłem zadowolenia i wewnętrznego spokoju - jakie może być większe od tego bogactwo?

Jeśli zrozumiemy prawdziwy charakter muzułmanina, to przekonamy się, że nikt na ziemi nie może go poniżyć czy podporządkować sobie. Zawdzięcza to Islamowi, który wszczepił mu niezmienne wartości, broniące go przed iluzją życia i pomagające mu znosić przeciwności losu.

Po spełnieniu na ziemi swojej misji, człowiek powróci do swojego Stwórcy, który obdarzy go za jego godne i uczciwe życie największym z zaszczytów - życiem w Raju.

Taki jest właśnie Islam, naturalna religia człowieka. W każdym czasie i miejscu na ziemi, pośród ludzi znających Allaha i kochających prawdę, uwierzono i przyjęto tę religię. Bez względu na nazwę, jaką określa się ludzi i ich religię, są oni muzułmanami, zaś ich religią jest ISLAM.

---

[4] Podobnie dzieje się w sytuacji, z którą spotyka się człowiek współczesny. Dr. Joad mówi, że "...nauka dała nam siły równe bogom, zaś do ich wykorzystania dano nam mentalność dzieci i dzikich".

ROZDZIAŁ II

WIARA I POSŁUSZEŃSTWO

Islam oznacza posłuszeństwo Allahowi. Jest to rzecz zrozumiała, że posłuszeństwo nie może istnieć w pełni, jeśli człowiek nie zna podstawowych zasad życia i nie pokłada w nich wiary. Jakie podstawy są niezbędne, aby ukształtować swoje życie w zgodzie z Boską Drogą? Będzie to przedmiotem naszej dyskusji w tym rozdziale.

Po pierwsze, wszyscy powinni głęboko wierzyć w istnienie Allaha; jeżeli człowiek nie ma mocnej i czystej wiary w istnienie Allaha, jakże może odpłacić Mu posłuszeństwem? Taki człowiek musi poznać Atrybuty Allaha. Ponieważ ich znajomość umożliwi mu pielęgnowanie szlachetnych ludzkich wartości i ukształtowanie swojego życia w cnocie i pobożności. Jeśli człowiek nie wie, że Allah jest Jeden, i jest Stworzycielem, Władcą, Wspierającym ciężar wszechświata i że nie ma nikogo innego, kto dzieliłby z Nim chociaż cząstkę Boskiej potęgi i władzy: to może stać się ofiarą fałszywych bogów, ofiarując im swój hołd. Jeśli zna boski atrybut TAŁHID - Jedności Allaha, to nie ma możliwości, aby stał się ofiarą iluzji. Podobnie, jeśli człowiek wie, że Allah jest Wszechobecny, Wszechwiedzący i widzi, słyszy i wie wszystko, co robimy publicznie i prywatnie, mało tego, zna nasze nie dające się wyrazić myśli - jak wtedy może być nieposłuszny Allahowi? Jeśli człowiek nie jest świadomy Atrybutów Allaha, może zabłądzić. Faktem jest, że wartości i cechy, które człowiek musi posiadać, jeśli chce iść drogą Islamu, mogą być pielęgnowane i rozwijane tylko w pełnej znajomości Atrybutów Allaha. Wiedza ta oczyszcza ludzki umysł i duszę, jego wiarę, moralność i działanie. Zwykła, powierzchowna znajomość czy wiedza akademicka tych Atrybutów nie jest tu wystarczająca. Musi istnieć niezachwiane przeświadczenie, tak głęboko zakorzenione w umyśle i sercu człowieka, aby był on wolny od podstępnych wątpliwości i wypaczeń. Co więcej, należy poznać w szczegółach właściwy sposób życia i postępować zgodnie z nim tak, aby zadowolić Allaha.

Jeżeli człowiek nie wie, co jest miłe Allahowi, a co zakazane, jak może wybrać prawidłowy sposób życia? Jeśli człowiek nie posiada

wiedzy o Boskim Prawie, jak może zgodnie z nim postępować? A zatem znajomość Boskiego Prawa i Objawionego Kodeksu Życia jest pierwszym warunkiem ich przestrzegania. Musimy zatem poznać konsekwencję wiary i posłuszeństwa oraz niewiary i nieposłuszeństwa. Powinniśmy też wiedzieć, jakimi błogosławieństwami zostaniemy obdarzeni, jeśli wybierzemy drogę Allaha, życie w czystości, cnocie i posłuszeństwie. Powinniśmy też poznać złe i raniące konsekwencje, które mogą stać się naszym udziałem, jeśli zaakceptujemy drogę nieposłuszeństwa i buntu. Należy więc zapoznać się z wiedzą o życiu po śmierci. Człowiek musi mieć niezachwianą wiarę w fakt, że śmierć nie oznacza końca życia, że nastąpi zmartwychwstanie, że stanie przed najwyższym trybunałem pod przewodnictwem samego Allaha i w Dniu Sądu Ostatecznego zwycięży sprawiedliwość.

Człowiek, który nie ma wiedzy o świecie przyszłym, może uważać posłuszeństwo i nieposłuszeństwo za sprawy bez znaczenia. Może uważać, że ludzi posłusznych i nieposłusznych spotyka podobny koniec: po śmierci stają się prochem. Czy z takim nastawieniem można oczekiwać całkowitego poddania się kłopotom i trudnościom, które są związane z życiem w aktywnym posłuszeństwie, unikania grzechów, których popełnienie pozornie nie przynosi moralnych czy materialnych strat w życiu doczesnym? Z taką postawą wobec życia i śmierci człowiek nie może uznać Allaha i poddać się Jego Prawu. Człowiek, któremu brak silnej wiary w życie przyszłe i Ostateczny Sąd Boski, nie może pozostać silny i wytrwały w niespokojnej wodzie życia, gdzie pokusa grzechu, zbrodnie i zło oraz wątpliwości i wahania okradają człowieka z jego woli i celu działania. Można pozostać silnym w swoich przekonaniach tylko wtedy, gdy jest się wiernym swojej wierze. A zatem wiedza o skutkach wiary i niewiary oraz życia po śmierci jest konieczna, aby skierować życie na tory posłuszeństwa Allaha, aby stać się muzułmaninem.

Wiara: Co to oznacza?

Słowo arabskie IMAN, tłumaczy się jako wiara, dosłownie oznacza "wiedzieć", "wierzyć" i "być przekonanym bez cienia wątpliwości". Wiara w ten sposób jest silnym wierzeniem wychodzącym z wiedzy i przekonania.

Człowiek, który wie i pokłada niezachwianą wiarę w Jedność Allaha, Jego Atrybuty, Jego Prawo i Objawioną Prawdę oraz w Boski Kodeks Nagród i Kar, nazywa się mu'min (wierzący). Wiara niezłomnie prowadzi człowieka do życia w posłuszeństwie i poddaniu Woli Allaha. A ten, kto prowadzi życie w posłuszeństwie, jest muzułmaninem.

Zrozumiały jest fakt, że bez wiary (iman) człowiek nie może być prawdziwym muzułmaninem. Jest to podstawowa zasada czy raczej punkt wyjścia, bez którego niemożliwa jest kontynuacja dalszego bytu człowieka jako muzułmanina.

Stosunek Islamu do iman jest taki sam, jak drzewa do nasienia. Drzewo nie mogłoby wyrosnąć bez nasienia, podobnie niemożliwe jest dla człowieka, który nie uwierzył na początku, aby mógł stać się "Muzułmaninem". W przypadku drzewa może się zdarzyć, że mimo siewu, ziarno nie wyrośnie z wielu przyczyn. Jeśli jednak już wyrośnie, może być uszkodzone lub opóźnione w rozwoju, podobnie jak człowiek, który może mieć wiarę, ale na skutek wielu ogarniających go słabości, nie stanie się prawdziwym i oddanym muzułmaninem. Z punktu widzenia Islamu i imanu wszyscy ludzie mogą być zakwalifikowani do czterech kategorii:

1. Ci, którzy mają głęboką wiarę, ona czyni ich całym sercem poddanych Allahowi. Postępują oni drogą Allaha i poddają swoje serce i duszę Jego nakazom. W swoim poświęceniu są bardziej żarliwi niż zwykli ludzie zajęci pogonią za bogactwem i sławą. Tacy ludzie są prawdziwymi muzułmanami
2. Ci, którzy naprawdę posiadają wiarę, którzy wierzą w Allaha, Jego Prawo i Dzień Sądu Ostatecznego, ale ich wiara nie jest dostatecznie głęboka i silna, aby uczynić ich całkowicie poddanymi Allahowi. Dlatego ustępują nawet tym muzułmanom, którzy zasługują na karę za nie wywiązywanie się ze swoich obowiązków i za złe uczynki, ale nadal są muzułmanami. Dopuszczają się uchybień i grzechów, ale nie buntu. Uznają swego Władcę i Jego Prawo, i chociaż łamiąc je, zasługują na karę, ale nadal pozostają muzułmanami.
3. Ci, którzy nie posiadają wiary w ogóle. Ludzie ci odrzucają uznanie władzy Allaha, są buntownikami i ich pozornie dobre uczynki mają niewielką wartość. Tacy ludzie są jak wyjęci spod prawa, nawet jeśli jakiś ich czyn jest zgodny z prawem danego kraju nie staną się ani lojalnymi, ani posłusznymi obywatelami. Tak samo jest z pozornym

dobrem tych, co buntują się przeciwko Allahowi; nie może ono zrekompensować ciężaru prawdziwego zła, buntu i nieposłuszeństwa.

4. Ci, którzy ani nie posiadają wiary ani nie czynią dobra. Rozsiewają niezgodę w świecie, stosują wszelkiego rodzaju przemoc i ucisk. Są najgorszymi z ludzi, są buntownikami, złoczyńcami i przestępcami.

Powyższa klasyfikacja ludzkości jasno ukazuje, że prawdziwe szczęście i zbawienie człowieka zależy od iman (wiary). Życie w posłuszeństwie (islam) rodzi się z ziarna iman. Taki Islam jest bez skazy i bez braków. Ale bez iman nie może być Islamu, a tam gdzie nie ma Islamu jest kufr. Jego forma i natura mogą być różne, ale w każdym przypadku będzie to kufr.

Jak osiągnąć wiedzę o Allahu?

Powstaje pytanie: Jak zdobywać wiedzę i wiarę w Allaha, Jego Atrybuty, Prawo i Dzień Sądu Ostatecznego. Mówiliśmy już o niezliczonych dowodach istnienia Allaha dookoła nas i w nas samych, które są świadectwem faktu, że tylko On jest Stwórcą i Władcą wszechświata. Te świadectwa ukazują atrybuty Stwórcy: Jego wielką mądrość, wszechobejmującą wiedzę wszechpomoc, Jego wspierającą siłę. W skrócie możemy powiedzieć, że Atrybut Allaha odnajdujemy wszędzie w Jego dziełach. Jednak różni ludzie popełniają różne błędy. Niektórzy głoszą, że jest dwóch bogów, inni wierzą w trójcę, jeszcze inni ulegają politeizmowi. Inni oddają cześć naturze, dzielą boskość na różnorodne bóstwa: deszczu, powietrza, ognia, życia, śmierci itd.

Mimo że dowody istnienia Allaha są zupełnie jasne, rozum ludzki nie zdołał w pełni pojąć tej prawdy. Podobnie jest, jeśli chodzi o życie po śmierci. Ludzie utworzyli wiele fałszywych wyobrażeń; np. że człowiek rozsypuje się po śmierci w pył i nie może ponownie odrodzić się, lub, że człowiek jest przedmiotem stałego procesu odradzania się i jest karany lub nagradzany w powtarzających się cyklach życia.

Jeszcze większa trudność powstaje, kiedy zastanawiamy się nad zasadami życia. Sformułowanie kompletnego i zrównoważonego kodeksu życia, przy pomocy rozumu ludzkiego, który byłby zgodny z Prawami Boskimi, jest bardzo trudne. Jeśli człowiek jest wyposażony nawet w największe zdolności umysłowe i posiada niezrównaną mądrość i doświadczenie wielu lat, nawet wtedy szanse sformułowania

przez niego prawidłowych poglądów na cel i sens życia nie są realne. Jeśli nawet po trwających całe życie rozważaniach osiągnie to, ciągle nie będzie pewien, czy istotnie odkrył prawdę i wybrał właściwą drogę.

Jednak Allah zaoszczędził ludziom tej ciężkiej próby. Poprzez Swoją Łaskę wywyższył ludzi, których obdarował prawdziwą wiedzą o Swoich Atrybutach, objawił im Swoje Prawo i Prawdziwy Kodeks Życia. Objawił im wiedzę dotyczącą znaczenia i celu życia oraz życia po śmierci; w ten sposób pokazał im sposób postępowania, w wyniku którego każdy człowiek może osiągnąć powodzenie i wieczne szczęście. Ci wybrani ludzie są Wysłannikami Allaha - Jego Prorokami *(PZN)*. Allah udzielił im wiedzy i mądrości poprzez znaczenie ŁAHJ (objawienie) i objawił księgę zawierającą Boskie Przesłanie – Koran.

W tym między innymi leży próba ludzkiej mądrości i intelektu: Czy rozpozna on boskich wysłanników, po dokładnej analizie ich czystego i pobożnego życia i uważnym studiowaniu ich szlachetnych nauk? Człowiek, który posiada prawdziwą mądrość i zdrowy rozsądek, właściwie oceni prawdę i wskazówki wysłanników Allaha. Jeśli natomiast odrzuci nauki Proroków *(PZN)*, oznaczać to będzie, że był pozbawiony zdolności odkrywania prawdy i dlatego nie zda swojego egzaminu.

Wiara w nieznane

Człowiek jest niedoskonałą i ograniczoną istotą. Choćby całe swoje życie spędził na nauce i zdobywaniu wiedzy, pozna jej najmniejszy ułamek, i to tylko w jednej dziedzinie życia. Dlatego jest naturalną skłonnością człowieka, jeśli czegoś nie wie lub nie rozumie, to zwraca się o pomoc do kogoś, kto posiadł taką wiedzę. Jeśli jest chory, szuka porady lekarza i postępuje ściśle według jego zaleceń. W kwestiach prawnych korzysta z wiedzy i doświadczenia doradcy prawnego. Ufa swoim doradcom, ich wiedzy i kwalifikacjom, po prostu wierzy we wszystko co powiedzą, dlatego postępuje zgodnie z ich zaleceniami.

Ten rodzaj wiary nazywa się wiarą w nieznane –IMAN-BIL-GHAIB. Dopóki nie pojawili się Prorocy, ludzie nie mogli poznać Allaha i Jego Atrybutów. Nie wiedzieli, że aniołowie kierują maszyną wszechświata zgodnie z boskimi naukami, oraz że otaczają nas ze wszystkich stron. Nie znali praw Allaha i miłego Mu sposobu życia.

Nie wiedzieli też, co się dzieje z człowiekiem po jego śmierci. Wiedza o tych wszystkich sprawach została przekazana ludzkości poprzez Proroków *(PzN),* którzy mieli bezpośredni kontakt z Istotą Boską i obdarzeni zostali prawdziwą wiedzą. Wszyscy Wysłannicy Allaha byli ludźmi, których szczerość, prawość i pobożność są najlepszymi. dowodami prawdziwości ich proroctwa. Nasze głębokie przekonanie i szczera wiara w ich boskie posłannictwo, nazywa się Iman-bil-Ghaib. Wiara w nieznane jest podstawą do posłuszeństwa Allahowi, ponieważ nauki Proroków *(PzN)* są jedynym, dostępnym ludziom źródłem prawdziwej i doskonałej wiedzy.

ROZDZIAŁ III

PROROCTWO

Nasza wcześniejsza dyskusja skłania nas do kilku wniosków:

1. Prawidłową drogą postępowania człowieka jest życie w posłuszeństwie Allahowi. Podstawowymi elementami takiego życia jest wiedza i wiara: wiedza o Allahu i Jego Atrybutach, Wybranej Drodze i o Dniu Sądu ostatecznego; niezachwiana wiara w prawdę i prawdziwość tej wiedzy, to jest właśnie iman.
2 Po drugie: Allah łaskawie zaoszczędził człowiekowi trudów żmudnego zdobywania wiedzy tylko poprzez jego samodzielny wysiłek. Nie poddał go tej ciężkiej próbie, w zamian za to, objawił wiedzę Prorokom *(PzN)* wybranym spośród ludzi, rozkazując im tłumaczenie Swojej Woli ludziom i wskazywanie im prawidłowej drogi.
3. Ostatnie: obowiązkiem wszystkich ludzi jest rozpoznanie prawdziwego proroka Allaha, wiara w jego nauki i bezwzględne posłuszeństwo. Taka jest droga do zbawienia.

W tym rozdziale zajmiemy się naturą, historią i innymi aspektami proroctwa.

Proroctwo: jego natura i potrzeba

Możemy się przekonać, że Allah łaskawie zaopatrzył człowieka we wszystko, czego potrzebuje w życiu. Każde nowo narodzone dziecko przybywa na świat wyposażone w oczy, żeby widziało, uszy, żeby słyszało, nos, żeby czuło zapachy i oddychało, ręce, żeby dotykało, nogi, żeby chodziło, i umysł, żeby myślało i rozważało.

Podobnie dzieje się ze światem, w którym żyje. Wszystko konieczne dla zachowania życia jest dostarczane pod dostatkiem: powietrze, światło, ciepło, woda itp.

Dziecko otwierając oczy znajduje jedzenie w matczynej piersi. Rodzice kochają je instynktownie, miłość ta jest wszczepiona nieodpartym pragnieniem opiekowania się, starania, wychowywania, poświęcenia wszystkiego dla jego szczęścia i dobrobytu. Pod ochroną i opieką dziecko rośnie, dojrzewa; w każdym etapie swojego życia otrzymuje od natury wszystko, co jest mu potrzebne.

Wszystkie siły i umiejętności: fizyczne, umysłowe i moralne, których potrzebuje człowiek w zmaganiach z życiem, są dla niego błogosławieństwem. Allah mądrze postanowił i nie rozdał tych darów wszystkim po równo. Równe ich rozłożenie spowodowałoby całkowite uniezależnienie się ludzi od siebie i zniszczenie możliwości wzajemnej opieki i współpracy. W ten sposób, mimo iż ludzkość jako całość posiada wszystko co jest jej potrzebne, jednak między samymi ludźmi zdolności i możliwości są rozłożone nierówno. Niektórzy posiadają siłę fizyczną i męstwo, inni wyróżniają się dzięki zdolnościom umysłowym. Niektórzy rodzą się z uzdolnieniami artystycznymi: dla sztuki, poezji, filozofii; inni posiadają dar pięknej mowy, jeszcze inni wyróżniają się orientacją wojskową, wyczuciem handlowym, bystrością matematyczną, ciekawością i przenikliwością naukową. Te specjalne uzdolnienia wyróżniają człowieka i umożliwiają mu zrozumienie subtelności życia, które są niedostępne zwykłym ludziom. Ta wnikliwość, intuicja i uzdolnienia są darami Allaha; są one zespolone z naturą tych ludzi, których Allah wyróżnił. Cechy te są wrodzone i nie mogą być zdobywane tylko dzięki wykształceniu czy ćwiczeniom.

Zdolności, które są podstawą do utrzymania ludzkiej kultury zostały przyznane zwykłym ludziom, natomiast nadzwyczajne talenty, które są wymagane w ograniczonym stopniu, przypadły w udziale tylko niewielkiej liczbie ludzi. Liczba żołnierzy, rolników, rzemieślników czy robotników jest bardzo duża, natomiast stosunkowo niewielką liczbę stanowią generałowie, uczeni, politycy czy intelektualiści. Podobnie jest z innymi zawodami.

Wydaje się, że ogólna zasada jest taka: im większe zdolności i talent, tym mniejsza jest liczba ludzi, która je posiada. Nadzwyczajnie genialnych ludzi, którzy pozostawili niezatarty ślad w historii ludzkości i których osiągnięcia prowadzą ludzkość przez wieki, jest niewielu. Ich liczba ciągle maleje.

Spróbujmy odpowiedzieć sobie na takie pytanie: Czy potrzeby ludzkiej egzystencji sprowadzają się tylko do ekspertów i specjalistów w dziedzinie prawa, polityki, ekonomii i innych gałęzi nauki? Czy nie są potrzebni ludzie, którzy wskazaliby człowiekowi Prawidłową Drogę, drogę ku Allahowi? W każdym społeczeństwie są ludzie, którzy pracują nad sposobami i środkami wykorzystania materialnych bogactw ziemi, nad doskonaleniem warunków życia, muszą być również tacy

ludzie, którzy podpowiedzą człowiekowi o celu i znaczeniu życia. Przecież jest to elementarna potrzeba każdego człowieka, bez której nie można budować własnego życia na trwałych fundamentach.

Allah stworzył wybitnych ludzi sztuki i nauki, a także ludzi obdarzonych wnikliwym głębokim spojrzeniem, szczerą intuicją i najwyższymi zdolnościami umysłowymi, aby mogli Go poznać i zrozumieć. Objawił im drogę pobożności, dobroci i sprawiedliwości. Dał im wiedzę o swoich prawach, właściwej drodze życia, wartościach moralnych i życiu po śmierci, i powierzył im obowiązek ogłaszania Objawienia boskiego innym ludziom. Ci wybrani przez Allaha ludzie byli Jego Prorokami i Wysłannikami. *(PzN)*

Nasza akceptacja Proroka *(PzN)* oznacza, że przyjmujemy jego przesłanie jako Przesłanie Allaha, i cokolwiek on robi, czyni to w zgodzie z Wolą Allaha i ku Jego zadowoleniu. A zatem okazanie Prorokowi *(PzN)* nieposłuszeństwa jest równoznaczne z okazaniem nieposłuszeństwa Allahowi, czym popełniamy najcięższy z grzechów.

Nie jesteśmy w stanie w pełni zrozumieć mądrości i korzyści płynących z nauk Proroków *(PzN)*, ale sam fakt, że głoszone są przez Proroka *(PzN)* jest wystarczającą gwarancją ich prawdziwości i konieczności. Niemożność ich zrozumienia nie może być powodem, aby sądzić, że są one niedoskonałe lub niepotrzebne. Człowiek jest ograniczony w swoich zdolnościach poznawczych i jest grzechem myślenie, iż można być doskonałym we wszystkim i wszystko wiedzieć. Są to przecież przywileje Allaha. Właściwą drogą dla przeciętnego człowieka jest wykonywanie tego, co najlepiej potrafi oraz szacunek dla spraw, których nie jest w stanie pojąć.

Teraz jest jasne, że Prawdziwą Drogą dla człowieka jest tylko ta, którą ogłosił Prorok *(PzN)*, a prawidłowy sposób życia jest tylko ten, o którym on mówi, że pochodzi od Allaha. Z tego należy wyciągnąć wniosek, że wiara w Proroka *(PzN)*, posłuszeństwo i postępowanie zgodnie z jego nakazami jest absolutną koniecznością dla wszystkich ludzi. Ci spośród ludzi, którzy lekceważą jego wskazówki i jego samego oraz próbują iść swoją drogą, inną od Prawidłowej Drogi, na pewno zabłądzą.

W tej sprawie ludzie są winni strasznych błędów. Są tacy, którzy wierzą w uczciwość i prawdomówność Proroka *(PzN)*, ale nie wierzą, że rzeczywiście był Wysłannikiem Allaha, ani nie naśladują go w życiu. Tacy ludzie są nie tylko kafirami, ale postępują zuchwale

i nienaturalnie: niepodążanie za Prorokiem *(PzN)* po uznaniu jego prawdziwości, oznacza, że ci ludzie świadomie podążają za nieprawdą. Jakie może być większe od tego szaleństwo! Niektórzy ludzie wołają: "Niepotrzebny nam prorok, żeby nas prowadził, sami odnajdziemy drogę do prawdy". To również jest błędny pogląd. Ci, którzy uczyli się geometrii, wiedzą, że między dwoma punktami można przeprowadzić tylko jedną linię prostą, a wszystkie inne będą krzywe, lub nie dotkną tych punktów. Tak samo jest z drogą do prawdy, która w języku Islamu nazywana jest ASSIRAT AL-MUSTAKIM (Prosta Droga). Droga ta zaczyna się w człowieku i prowadzi prosto do Allaha, oczywiście istnieje tylko jedna taka droga, wszystkie inne są odchyleniami i prowadzą na manowce.

Ta Prosta Droga została wskazana przez Proroka *(PzN);* nie ma i nie może być żadnej innej prócz niej. Człowiek, który ją zignoruje i szuka innych dróg, jest tylko ofiarą swoich złudzeń. Wybiera sobie drogę i uważa, że jest ona prawdziwa, ale szybko gubi się w labiryncie i zakrętach swojej wyobraźni. Co można sądzić o osobie, która zgubiła swoją drogę, a kiedy dobry człowiek wskazał mu ją, osoba ta kategorycznie zaprzeczyła jego przewodnictwu, mówiąc: "Nie przyjmuję twego przewodnictwa ani drogi, którą mi wskazałeś, sam będę błądził w tym nieznajomym świecie i spróbuję dotrzeć do istoty moich dociekań, swoją własną drogą". W obliczu jasnego przewodnictwa proroków *(PzN)* jest to czystą głupotą. Jeśli każdy próbowałby zaczynać od początku, byłoby to wielką stratą czasu i energii. Nigdy nie robimy tak na polu nauki czy sztuki, dlaczego więc tutaj?

Jest to zwyczajny błąd i nawet krótka refleksja odkrywa jego wady i słabości. Człowiek przyjmuje tak przewrotną postawę, jako że perspektywy prawdy są dla niego zbyt odstraszające i staje się ofiarą swojej własnej zawziętości, arogancji i wynaturzenia. Często odrzucenie jest wynikiem fałszywej arogancji czy ślepego konserwatyzmu, upartego trzymania się drogi przodków, albo też niewoli niskich żądz osobistych, których zaspokojenie staje się niemożliwe w przypadku posłuszeństwa naukom Proroków *(PzN).*

Krótka historia Proroctwa

Rzućmy okiem na historię proroctwa, na początki tego długiego łańcucha, na jego stopniowy rozwój i ostateczną kulminację w osobie ostatniego z Proroków, Muhammada *(PzN)*.

Wszystkie ludzkie istoty urodzone na tym świecie pochodzą od najwcześniejszej pary: Adama i Ewy.[5]

Historia i religia zgadzają się w tym punkcie. Także badania naukowe nie potwierdzają faktu, że pierwotnie powstawali różni ludzie w tym samym lub różnym czasie i w różnych częściach świata. Większość naukowców przypuszcza, że mógł na początku powstać jeden człowiek i cała rasa ludzka może pochodzić od niego. Adam, pierwszy człowiek na ziemi, został również wybrany pierwszym Prorokiem Allaha, który objawił mu swoją religię – Islam. Nakazał mu głosić ją i przekazywać swoim potomkom: nauczać, że Allah jest Jeden, jest Stwórcą i Dobroczyńcą świata, Panem wszechświata i tylko On może być czczony, tylko Jemu winniśmy posłuszeństwo. Nadejdzie dzień, w którym wszyscy będą musieli się ku Niemu zwrócić i tylko Jego prosić o pomoc. Powinni zatem żyć pobożnie i cnotliwie, aby zadowolić Allaha. Jeśli będą tak postępować, Allah obdarzy ich błogosławieństwem i wynagrodzi. Jeżeli odwrócą się od Allaha, nie będą posłuszni Jego nakazom, wtedy przegrają *zarówno* w tym i przyszłym świecie oraz zostaną surowo ukarani.

Ci spośród potomków Adama, którzy byli dobrzy - podążali prawą drogą wskazaną przez niego, natomiast źli - porzucili nauki swego ojca i stopniowo schodzili na złą drogę. Niektórzy z nich zaczęli czcić słońce, księżyc, gwiazdy, drzewa, zwierzęta, rzeki. Niektórzy wierzyli, że powietrze, woda, ogień, zdrowie i inne siły Natury są pod władzą różnych bogów i każdego z nich powinni zjednywać sobie za pomocą praktyk religijnych. Takim sposobem niewiedza dała początek wielu

---

[5] Jest to bardzo ważny i rewolucyjny pogląd. Jego logicznym wynikiem jest jedność ludzkości. Głupotą jest wyróżniać czy dyskryminować ludzi na podstawie przynależności do klas, koloru skóry, rasy, czy zamieszkiwanego terytorium. W epoce, gdzie nacjonalizm, segregacja rasowa i krwawy antysemityzm rozdzierają świat, wiara w zjednoczenie ludzkości jest promieniem nadziei na przyszłość. Wydawca

formom politeizmu i bałwochwalstwa - utworzono wówczas wiele religii.

Był to czas, kiedy potomkowie Adama rozprzestrzenili się na całej kuli ziemskiej, tworząc różne rasy i narody. Każdy naród tworzył dla siebie inną religię z własnymi obrzędami i prawami. Allah Stwórca ludzkości i wszechświata - został całkowicie zapomniany. Mało tego, potomkowie Adama zapomnieli nawet o sposobie życia, który Allah im objawił. Postępowali według własnych zasad. Szerzyły się złe obyczaje i niewiedza, zaczęto błądzić w odróżnianiu dobra od zła. Zło zaczynano uważać za dobro, zaś dobro nie tylko lekceważono, ale określano jako zło.[6]

W tym właśnie czasie Allah zesłał ludziom Proroków *(PzN)*, którzy głosili Islam. Każdy z nich przypominał ludziom zapomniane przez nich nauki. Uczyli, jak należy wielbić Allaha, położyli kres oddawaniu czci bóstwom oraz praktykom "shirk", to jest dodawania Allahowi towarzyszy, pozbyli się wszystkich pozostałości niewiedzy, nauczali ludzi właściwego sposobu życia, którym mieli zadowolić Allaha, dali również życiodajne prawa , które ludzie mieli wprowadzić w życie i bezwzględnie przestrzegać. Prawdziwi Prorocy *(PzN)* pojawili się wśród wszystkich ludów, w każdym zakątku świata. Wszyscy oni głosili tę samą religię - Islam. [7]

Takie spojrzenie na historię religii jest diametralnie różne od tzw. ewolucyjnego poglądu na religię, który czczenie natury uważa za pierwsze stadium powstawania religii. Zwolennicy tego poglądu skupiają się na śladach wyznawania natury we wczesnych społeczeństwach, pomijają zaś badanie jeszcze wcześniejszych form kultu religijnego, które były później zniekształcane. Późniejsze badania naukowe potwierdzają tezę, że tałhid (wiara w jednego Allaha), była

---

[6] Tych, którzy chcieliby rozszerzyć temat, odsyłamy do cennej rozprawy naukowej prof. Schmidta, The Origin and Growth of Religions, w przekładzie angielskim H. J. Rose (Londyn, Methuen). Wydawca.

[7] Szczególnie wśród zachodnich pisarzy, często powtarza się fałszywe stwierdzenie, że Islam zawdzięcza swoje powstanie Prorokowi Muhammadowi (PzN), niektórzy z nich posuwają się nawet do tego, że określają go "twórcą Islamu". Nie jest to prawdą. Islam to religia wszystkich Proroków Allaha, każdy z nich objawiał ludziom Jego prawdę. Prorocy (PzN) nie byli twórcami Islamu, byli jego przekazicielami. Wydawca

najwcześniejszą formą kultu religijnego, zaś wszystkie inne są późniejszymi dewiacjami prawdziwej religii.

Bez wątpienia metody nauczania i kodeksy prawne różnych Proroków *(PzN)* różniły się od siebie w niewielkim stopniu, zależało to od stopnia rozwoju społecznego ludzi, wśród których były rozpowszechniane. Nauka każdego z Proroków *(PzN)* zależała od rodzaju zła, które napotykał, i z którym walczył.

Kiedy ludzie znajdowali się na prymitywnym stopniu rozwoju społecznego i intelektualnego, ich prawa i regulacje były proste, ulepszano je i wzbogacano w miarę rozwoju społecznego. Fundamenty nauczania we wszystkich religiach były te same, tzn. wiara w jedność Allaha, życie w pobożności, dobroci i pokoju oraz wiara w życie po śmierci, ze sprawiedliwym podziałem kar i nagród.

Postawa człowieka wobec Proroków *(PzN)* była różna. Człowiek poniżał ich, odmawiał słuchania i przyjmowania ich nauk. Wielu Proroków *(PzN)* zostało wygnanych ze swoich krajów, wielu zamordowano, inni napotykali ludzką obojętność, ale głosili przez całe swoje życie Słowo Allaha, zdobywając nie więcej niż kilku zwolenników. Wśród nękających ich sprzeciwów, drwin i obelg, ci Apostołowie Allaha nie zaprzestali swojego nauczania. Ich cierpliwość i determinacja zwyciężyły, zaś ich nauki nie były głoszone na próżno. Dużo narodów i ludzi, przyjęło ich posłanie i stało się muzułmanami. Za życia Proroków *(PzN)* ludzie przyjmowali i przestrzegali ich nauki, jednak po ich śmierci na nowo wprowadzali swoje stare, wypaczone pojęcia do prawdziwej religii i znowu zmieniali nauki Proroków. Przyjmowali nowe sposoby oddawania czci Bogu, niektórzy zaczęli wyznawać swoich proroków, uczynili ich wcieleniami Allaha, inni - synami Allaha, lub łączyli swoich proroków z Allahem w Jego Boskości.

Przez pomieszanie religii, obyczajów i kultów pochodzących z niewiedzy, oraz praw ustanawianych przez człowieka, ludzie tak bardzo zmienili i wypaczyli przesłanie Proroków *(PzN)*, że po upływie wieków stało się ono zlepkiem rzeczywistości i fikcji, niemożliwe było oddzielenie ziarna od plew. Mimo to praca proroków nie poszła na marne. Wśród wszystkich narodów, pomimo ogromu zmian i zniekształceń, przetrwały pewne ślady Prawdy. Idee Allaha i życia po śmierci, zostały ostatecznie przyjęte w tej czy innej formie. Pewne elementy dobra, prawdy i moralności, zaakceptowano na całym świecie. A zatem prorocy przygotowali podatny grunt w umysłach ludzi do przyjęcia

religii uniwersalnej, zgodnej z naturą ludzką i zawierającej wszystko, co było dobre we wszystkich innych wiarach.

Jak powiedzieliśmy wcześniej, na początku poszczególni Prorocy *(PzN)* pojawiali się pośród różnych narodów, grup ludzi i ich nauki skierowane były specjalnie dla tych ludzi. W tym okresie historycznym, narody były oddzielone od siebie naturalnymi granicami geograficznymi i nie istniały możliwości wzajemnych kontaktów. Oprócz tego, stopień rozwoju pierwszych narodów był bardzo zróżnicowany. Ich niewiedza była tak duża, że wśród różnych ludów powodowała różne formy naruszania zasad moralnych i zniekształcania wiary . Dlatego konieczne było wprowadzenie różnych proroków, aby głosili Prawdę i sprowadzali ludzi na drogę Allaha, aby stopniowo usuwali zło, naruszanie zasad i niewiedzę, aby uczyli szlachetnych reguł prostego, pobożnego i prawego życia, aby ćwiczyli lud z i wychowywali w sztuce przetrwania. Jeden Allah wie, jak wiele tysięcy lat spędzono na wychowaniu człowieka, rozwijaniu jego umysłu, moralności i duszy. Człowiek robił postępy, w końcu nadszedł czas, kiedy wyrósł z dzieciństwa i osiągnął dojrzałość.

Wraz z rozwojem i rozprzestrzenianiem się handlu, przemysłu i sztuki, ustaliły się wzajemne kontakty między narodami. Odkryto nowe szlaki na morzu i lądzie z Chin i Japonii, a także z odległych krajów Europy i Afryki. Wielu ludzi nauczyło się sztuki pisania, rozszerzała się wiedza. Z kraju do kraju przekazywano idee, a nauka stała się przedmiotem wymiany. Pojawili się wielcy odkrywcy. Zdobywali coraz to nowe większe terytoria oraz tworzyli ogromne imperia, łącząc wiele różnych narodów w jeden system polityczny. Takim sposobem narody stawały się sobie bliższe i powoli zacierały się między nimi różnice. W tych warunkach stało się możliwe, aby jedna wiara, zrozumiała i prosta, tłumacząca każdy przejaw życia, zaspokajająca moralne, duchowe, społeczne, kulturowe, polityczne, ekonomiczne i inne potrzeby człowieka oraz zawierająca w sobie zarówno elementy religijne, jak i świeckie, została przez Allaha zesłana całej ludzkości.

Ponad dwa tysiące lat temu ludzkość przedstawiała taki poziom umysłu, że wszystko wydawało się tęsknić do prawdziwej religii. Buddyzm, mimo iż składał się jedynie z pewnych zasad moralnych i nie stanowił kompletnego systemu życia, wyszedł z Indii i został rozpowszechniony od Japonii i Mongolii aż po Afganistan i Bogharę. Jego misjonarze podróżowali po całym świecie. Kilka wieków później

pojawiło się Chrześcijaństwo. Chociaż religia nauczana przez Jezusa Chrystusa *(PzN)* była niczym innym jak ISLAMEM, jego uczniowie ograniczyli ją tylko do mieszaniny zwanej Chrześcijaństwem; i nawet ta religia rozprzestrzeniła się na odległe ziemie Persji i Azji Mniejszej.

Fakty te dowodzą, że położenie ludzkości w tamtym okresie wymagało wspólnej religii dla wszystkich, jednak ludzie nie napotkawszy żadnej całościowej i prawdziwej religii, zaczęli przyjmować różne religie, bez względu na ich braki i niekompletność.

W tak przełomowym momencie ludzkiej cywilizacji, gdy jestestwo człowieka potrzebowało religii uniwersalnej, w Arabii pojawił się Prorok *(PzN)*, Wysłannik dla całego świata i dla każdego narodu.

Religią, którą miał objawić, był ponownie Islam - teraz w formie kompletnego i w pełni dojrzałego systemu, obejmującego wszystkie aspekty indywidualnego i społecznego życia człowieka. Muhammad, Prorok Islamu *(PzN)*, obdarzony został misją Proroka dla całej ludzkości i wysłany, aby głosić światu Prawdę.

Proroctwo Muhammada *(PzN)*

W czasie gdy pojawił się prorok Muhammad *(PzN)*, centralna część Europy zamieszkiwana była przez cywilizowane i rozwinięte kulturowo narody, które znajdowały się mniej więcej w tej samej odległości od Arabii, co ludy Indii. Fakt ten zapewniał Arabii pozycję centralną.

Wielkie narody prowadziły walkę o dominację na świecie, wykorzystywano w niej wszystkie dostępne bogactwa i siły.

Pogańscy Arabowie V wieku nie znajdowali się pod wpływem sztucznych systemów społecznych i cywilizacji wielkich narodów świata. Byli dumnym i mężnym narodem, kochali wolność, byli politycznie niezależni. Prowadzili proste i surowe życie. Wieki wolnego i niezależnego życia na piaszczystych pustyniach, wykształciły wśród nich skrajną niewiedzę. Ich serca były tak twarde, zaś tradycja niewiedzy tak silna, że tylko człowiek o niezwykłej osobowości mógł pokonać te wszystkie przeszkody i uczynić tych ludzi w pełni ludzkimi istotami. Zaprawdę takim człowiekiem mógł być tylko Muhammad *(PzN)*. Arabowie byli ludem młodym i silnym, potrzebowali wiedzy i nauk, które głosił Muhammad *(PzN)*, potem jako prawdziwi muzułmanie byliby w stanie stawić czoła wrogości nawet całego świata;

takiego właśnie ludu potrzebował Muhammad *(PzN)* do głoszenia Islamu.

Zatrzymajmy się teraz nad sprawą języka arabskiego, w którym zostało przekazane Słowo Allaha. Jeśli zagłębimy się w jego tajniki i przestudiujemy jego bogatą literaturę, wtedy dopiero możemy się przekonać, jak wielką siłę posiada ten język. Rytm i melodia każdego słowa są pełne ekspresji i zarazem harmonii, poruszają najgłębszymi obszarami naszej duszy po mistrzowsku. Bogactwo określeń, porównań i metafor pozwala wyrażać takie stany ducha, które nie zostały jeszcze nazwane. Dowodem wielkiej mądrości Allaha był fakt, iż właśnie w tym języku został objawiony Święty Koran.

Proroctwo Muhammada *(PzN)*: RACJONALNE DOWODY

Zaprawdę w czasie, kiedy rodził się Islam, ludzkość była pogrążona w niewiedzy i przesądach. Nauka przegrywała z panującą wokół ciemnotą. To, co dzisiaj uważamy za wiedzę ogólną, w tamtych czasach było przyswajane po latach cierpliwych badań i przemyśleń. To, co dzisiaj nazywamy mitem i przesądem, dawniej było niepodważalną prawdą. Niedowierzanie przybrało takie rozmiary i tak się rozpowszechniło, że ludzie nie uważali niczego za wzniosłe i wspaniałe, co nie przybrało postaci nadprzyrodzonej, niezwykłej, tajemniczej, niemożliwej do wytłumaczenia. Rozwinęło się takie poczucie niższości, że niemożliwe było wyobrażenie, że człowiek może posiadać w sobie cząstkę boskości.

Arabia - Otchłań Ciemności

W tym okresie niewiedzy istniało miejsce, gdzie panowała najgęstsza ciemność. Arabia była odizolowana od swoich sąsiadów oceanem piasku i nie uległa ich kulturowemu ani politycznemu wpływowi. Kupcy arabscy potrzebowali wielu długich miesięcy na pokonywanie wielkich przestrzeni, przewożąc jedynie towary; obca kultura i jej twórczy dorobek nie wzbudzały ich ciekawości i zainteresowania.

Niewielu z nich umiało czytać i pisać; w swoim kraju nie posiadali nawet jednej uczelni czy biblioteki. Posiadali natomiast wysoko rozwinięty język, zdolny wyrażać w doskonały sposób najdelikatniejsze odcienie myśli ludzkiej. Posiadali też wyszukany smak literacki, lecz

analiza ich literatury odsłania ograniczoność ich wiedzy, niski stopień cywilizacji i kultury.

Arabia była krajem anarchii. Każde plemię domagało się suwerenności i uważało się za niezależne. Nie istniało żadne prawo, prócz prawa dżungli. Grabież, niszczenie i mordowanie było na porządku dziennym. Życie, majątek i honor były w ciągłym zagrożeniu. Najdrobniejszy incydent wystarczył do wywoływania długotrwałych i krwawych wojen.

Bez względu na to, jakie pojęcie mieli o moralności, kulturze i cywilizacji, byli prymitywni i nieokrzesani. Z trudnością odróżniali szczerość od fałszu, sprawiedliwość od niesprawiedliwości. Życie ich było puste, metody barbarzyńskie, oddawali się cudzołóstwu, hazardowi i pijaństwu. Z zupełnie mylnego wyobrażenia o prestiżu, pochowaliby za życia swoje córki, aby nikt nie stał się ich zięciem. Poślubiliby swe macochy po śmierci swych ojców. Nie znali nawet podstaw codziennej kultury spożywania posiłków, ubierania i mycia.

Oddawali hołd kamieniom, drzewom, bałwanom, gwiazdom i duchom: krótko mówiąc czcili wszystko oprócz Allaha. Nie wiedzieli nic o naukach Proroków *(PzN)*. Zdawali sobie sprawę, że Abraham i Ismael byli ich przodkami, ale nic nie wiedzieli o ich religijnych przesłaniach oraz o Allahu, którego oni czcili. Historie Ad i Thamuda można było odnaleźć w ich historii, ale nie zawierały one żadnych śladów nauki proroków Huda i Saliha *(PzN)*. Żydzi i Chrześcijanie przekazali im pewne legendarne przekazy ludowe dotyczące Proroków Izraelickich. Nauki te były sfałszowane przez wytwory ich wyobraźni, a życie powleczone ciemnotą. Dzisiaj możemy poznać koncepcje religijne tamtych ludzi, zapoznając się z tradycjami izraelickimi, przekazywanymi nam przez muzułmańskich komentatorów Koranu.

Zbawiciel się narodził

W tym ciemnym wieku i w nieoświeconym kraju, jakim była Arabia, narodził się pewien człowiek. W dzieciństwie umarli jego rodzice, kilka lat później umarł jego jedyny opiekun, dziadek. W konsekwencji został pozbawiony możliwości nauki i wychowania, które arabskie dziecko jego czasów powinno otrzymać. Jako chłopiec z beduińskimi dziećmi pasał owce i kozy. Kiedy osiągnął pełnoletność, zajął się handlem. Wszystkie jego powiązania i kontakty ograniczały

się wyłącznie do Arabów, których warunki życia zostały już opisane. Nigdy nawet nie próbował się kształcić, nie potrafił ani pisać, ani czytać. Nigdy nie miał szansy przebywać w towarzystwie uczonych mężów, ponieważ nie było w Arabii takich ludzi. Posiadał możliwości dalekich podróży, ale ograniczał je tylko do Syrii, dokąd wyruszał w interesach handlowych na czele karawan kupieckich. Spotykał uczonych mężów, miał okazję obserwowania innych kultur i cywilizacji, jednak nie miały one wpływu na kształtowanie się jego osobowości. Nie miały one zdolności wpływania na niego w taki sposób, aby go całkowicie przekształcić, wynieść na wyżyny oryginalności i chwały, i wznieść ponad środowisko, z którego pochodził. Nie mogły też być środkami do osiągania rozległej i głębokiej wiedzy, która niepiśmiennego Beduina mogła przekształcić w przywódcę, nie tylko własnego kraju, ale i świata. Zaprawdę, jaki by nie był intelektualny i kulturalny wpływ tych wypraw, w żadnym przypadku nie mogły one dostarczać mu takich koncepcji i zasad religii, etyki, kultury i cywilizacji, które jeszcze nie istniały w tamtych czasach, dlatego nie mogły stworzyć tak wspaniałego i doskonałego wzoru ludzkiego charakteru.

Diament w stosie kamieni

Możemy też rzucić okiem na życie i pracę tego szlachetnego człowieka nie tylko w kontekście społeczeństwa arabskiego, ale całego ówczesnego świata. Był całkiem inny od ludzi, wśród których się urodził i z którymi spędzał młodość i wczesny okres dojrzałości oraz gdzie ukształtował swoją osobowość. Nigdy nie wypowiadał kłamstw, jego najgorsi wrogowie nie mogli mu zarzucić kłamstwa w żadnej sytuacji podczas całego jego życia. Rozmawiał uprzejmie, nigdy nie używał nieprzyzwoitego czy obelżywego języka. Posiadał czarującą osobowość i ujmujące maniery, którymi zjednywał sobie serca tych, których spotykał. W postępowaniu z innymi ludźmi kierował się zasadami sprawiedliwości i uczciwości. Ci, co mieli z nim do czynienia w czasie transakcji handlowych, byli zadowoleni z tej współpracy, mieli do niego pełne zaufanie. Naród nazywał go "Al-Amin" (Prawdomówny i Godny Zaufania). Nawet jego wrogowie powierzali mu swoje drogocenne dobra, aby je bezpiecznie przechował, zaś on spełniał pokładane w nim zaufanie. Był uosobieniem skromności w społeczeństwie, które do gruntu było nieskromne. Urodzony i wychowany wśród

ludzi, którzy pijaństwo i hazard uważali za cnoty, nigdy nie tknął alkoholu ani też nie uległ hazardowi. Jego lud był nieokrzesany, niekulturalny i nieczysty, on zaś uosabiał w sobie najwyższą kulturę i najbardziej wysublimowany smak estetyczny. otoczony przez ludzi pozbawionych serca, zawsze zwracał się do wszystkich z dobrocią i życzliwością. Pomagał sierotom i wdowom, nikogo nie krzywdził, przeciwnie: sam przyjmował na siebie trudy i cierpienia dla dobra innych. Żyjąc między ludźmi, dla których wojna była chlebem powszednim, był orędownikiem pokoju. Wychowany wśród bałwochwalców miał tak jasny umysł i czystą duszę, że niczego na niebie i ziemi oraz między nimi nie uważał za godne czczenia, oprócz Jedynego, Prawdziwego Allaha. Nie chylił czoła przed żadną inną rzeczą, nawet w dzieciństwie nie brał udziału w uroczystościach składania ofiar na cześć bożków. Instynktownie czuł odrazę do wszelkiego rodzaju hołdów składanych istotom innym niż Allah. Krótko mówiąc, wyniosła i świetlista osobowość TEGO CZŁOWIEKA, w tak nieoświeconym otoczeniu, może być porównana do latarni morskiej, rozświetlającej ciemną noc lub do diamentu świecącego w stosie kamieni.

Nadchodzi rewolucja

Po spędzeniu większej części życia w tak czysty i prosty sposób, dojrzewała w nim świadomość wielkiego przełomu. Krępowała go panująca wokół ciemnota i niewiedza, chciał rozerwać łańcuchy ignorancji, zepsucia, niemoralności, bałwochwalstwa i nieporządku. Odkrywał, że świat wokół niego zaprzecza harmonii jego duszy. Wycofał się w góry, aby spędzać tam dnie i noce w całkowitym odosobnieniu i medytacji. Pościł, aby jego serce i dusza stały się jeszcze bardziej szlachetne. Poszukiwał światła, które mogłoby rozproszyć otaczające go ciemności. Nareszcie wielki i doniosły przełom dokonał się w jego duszy. Nagle serce jego oświetliło Boskie Światło i dało mu siłę, której pragnął. Opuścił więc swoją pustelnię, zwracając się do swojego ludu takimi słowami:

"Bóstwa, które czcicie są niczym innym tylko kłamstwem. Przestańcie oddawać im hołd. Żadna istota śmiertelna, żadna gwiazda, drzewo czy kamień ani żaden duch, nie są godne ludzkiej czci. Dlatego nie skłaniajcie przed nimi głów.

Cały wszechświat, ze wszystkim co się w nim znajduje należy tylko do Allaha Wszechmogącego. Tylko On jest Stwórcą, Żywicielem i Opiekunem, czyli prawdziwym Władcą, przed którym wszyscy powinni chylić czoła oraz do którego wszyscy powinni się modlić i być Mu posłuszni. Zaprawdę, czcijcie tylko Jego i bądźcie posłuszni tylko Jego rozkazom. Grabież, plądrowanie, morderstwa, niesprawiedliwość i okrucieństwo - wszystkie te słabości, którym ulegacie są zbrodniami w oczach Allaha. Porzućcie drogi zła. On nienawidzi tego. Mówcie prawdę. Bądźcie sprawiedliwi. Nie zabijajcie nikogo. Nie okradajcie nikogo. Bierzcie to, co wam prawnie się należy. Dajcie sprawiedliwie to, co się należy innym. Jesteście istotami ludzkimi. Wszyscy ludzie są równi w oczach Allaha. Nikt nie rodzi się z piętnem wstydu na twarzy, nikt też nie przychodzi na świat okryty honorem. Tylko ten jest wywyższony i godny szacunku, kto jest głęboko wierzący i pobożny, szczery w słowach i czynach. Różnice urodzenia i rasy nie są kryteriami wielkości honoru. Ten, który boi się Allaha i czyni dobrze, jest najszlachetniejszym z ludzi. Ten, kto pozbawiony jest miłości do Allaha oraz czyni zło, jest już skazany. Jest wyznaczony dzień po waszej śmierci, gdy będziecie musieli stanąć przed waszym Panem. Będziecie musieli zdać rachunek ze swoich dobrych i złych uczynków, wtedy nie będzie można nic ukryć. Całe wasze życie będzie otwartą przed Nim księgą. Wasz los będzie zależał od waszych dobrych i złych czynów. Przed obliczem Prawdziwego Sędziego – Allaha Wszechmogącego, na nic zdadzą się niesprawiedliwe pomówienia czy pochlebstwa. Nie będziecie mogli Go przekupić. Nie będzie brane pod uwagę ani wasze pochodzenie ani rodowód. Prawdziwa wiara i dobre uczynki będą mówiły w waszym imieniu. Ten, kto będzie je posiadał, znajdzie swoje miejsce w niebie – wiecznej szczęśliwości, podczas gdy ci, którzy są ich pozbawieni, znajdą się w ogniu piekielnym".

To jest przesłanie, z którym do nas przyszedł. Ciemny i barbarzyński naród zwrócił się przeciwko niemu. Rzucano w jego dostojną osobę zniewagi i kamienie. Zadawano mu wszystkie możliwe do wyobrażenia tortury; trwało to nie dzień czy dwa, ale przez trzynaście długich i męczących lat. Był nękany różnymi sposobami. Cała Arabia była przeciwko niemu. Prześladowany i szczuty przez pełne osiem lat, cierpiał i znosł to wszystko, lecz nie zbaczał z obranej drogi. Był zdecydowany, pewny i nieugięty w swoim celu i postawie.

Dlaczego taka wrogość?

Można by zapytać: dlaczego jego naród stał się jego przysięgłym wrogiem? Czy rozmawiano tam na temat złota, srebra, czy innych ziemskich dóbr? Czy uczyniła to jakaś krwawa wojna? Czy on prosił ich o cokolwiek? Nie! Cała ta wrogość oparta była na fakcie, że prosił ich, aby czcili Jedynego Prawdziwego Allaha i prowadzili życie prawe, pobożne i dobre. Wygłaszał kazania przeciwko bałwochwalstwu i oddaniu hołdów innym istotom prócz Allaha, oraz demaskował złą drogę życia. Zadał cios korzeniom duchowieństwa. Pomstował przeciwko wszystkim różnicom między ludźmi oraz potępiał uprzedzenia klanowe i rasowe, jako zwykłą niewiedzę. Chciał zmienić całą strukturę społeczeństwa, która funkcjonowała od niepamiętnych czasów. Jego rodacy oznajmili mu, że zasady jego misji są wrogie tradycjom ich przodków, dlatego powinien pozostawić ich w spokoju albo poniesie konsekwencje swojej działalności. Naród chciał go obwołać swoim królem, położyć u jego stóp całe bogactwo tej ziemi, jeśli tylko zaprzestanie głoszenia religii i szerzenia swojego posłannictwa.[8]

---

[8] Prorok Muhammad (PzN) musiał stawić czoła burzom nieszczęść na drodze prawdy. Znosił opór i cierpienie z uśmiechem na ustach. Stał pewnie, niezachwiany przez krytycyzm i przymus. Kiedy przekonano się, że groźby nie były w stanie przestraszyć tego człowieka, a najcięższe cierpienia dotykające jego i jego zwolenników nie zmieniły ich postawy nawet o cal, wymyślili nowy sposób ich gnębienia, który również był skazany na niepowodzenie. Delegacja przywódców plemienia Kurajszytów przybyła do proroka i próbowała przekupić go, oferując mu najwyższe z zaszczytów, jakie można sobie wyobrazić. Mówili "Jeśli chcesz posiadać bogactwa, nagromadzimy je dla ciebie, ile zechcesz. Jeśli masz aspiracje dosięgać najwyższych zaszczytów, zdobyć władzę, jesteśmy gotowi przyrzec ci posłuszeństwo jako naszemu panu i królowi. Jeśli zaś życzysz sobie piękna, otrzymasz rękę najpiękniejszej panny, którą sobie wybierzesz". Domagano się w zamian, aby Prorok zrezygnował z głoszenia swojego posłania. Trzeba przyznać, że oferowane warunki były kuszące dla zwykłego człowieka. Nie miały one jednak znaczenia dla Wielkiego Proroka. Jego odpowiedź podobna była wybuchowi bomby, poraziła przywódców Arabii. Sądzili, że zwyciężą, ale czekało ich rozczarowanie. prorok odpowiedział "Módlcie się. Nie chcę ani pieniędzy ani władzy. Zostałem wysłany przez Allaha, aby ostrzec ludzkość Przynoszę wam Jego przesłanie. Jeśli przyjmiecie je, czeka was szczęście

Lecz on odrzucił te kuszące oferty i wybrał cierpienie.

Wiara, wytrwałość i zdecydowanie, które doprowadziły go do ostatecznego zwycięstwa, są najlepszymi dowodami prawdziwości głoszonego przez niego posłannictwa. Jeśli byłby choć cień wątpliwości czy niepewności w jego sercu, nie mógłby stawić czoła burzy, która trwała przez długich dwadzieścia jeden lat.

Jest to jedna strona przełomu, który się w nim dokonał; druga jest jeszcze bardziej wspaniała i godna uwagi.

Człowiek zmieniony w wieku lat czterdziestu dlaczego?

Przez czterdzieści lat żył jak prosty człowiek, pośród swych braci Arabów. W czasie tego długiego okresu nie znano go jako polityka, kaznodzieję czy mówcę. Nikt nie słyszał go rzucającego klejnotami mądrości i wiedzy, jak to zaczął robić od momentu objawienia. Nigdy nie widziano go dyskutującego na temat zasad metafizyki, etyki, praw, polityki, ekonomii i socjologii. Nie wypowiedział wcześniej ani jednego słowa o Allahu, Aniołach, Objawionych Księgach, wcześniej-szych Prorokach *(PzN)*, przeszłych narodach, o Dniu Sądu Ostatecznego, życiu po śmierci, piekle i niebie. Bez wątpienia posiadał wspaniały charakter i czarujący sposób bycia, był kulturalny, lecz nie było w nim nic, co mogłoby zwiastować wielki i nadzwyczajny przełom, jaki miał się w nim dokonać. Był znany jako zrównoważony, spokojny, wrażliwy obywatel. Kiedy opuścił swą grotę, natchniony przesłaniem Allaha, był kompletnie zmieniony. Kiedy zaczął głosić swoje Przesłanie, cała Arabia zamarła z podziwu i była oczarowana jego wspaniałą elokwencją i oratorstwem. Było to tak imponujące, że jego zaprzysięgli wrogowie obawiali się tego słuchać, aby nie poru-szyło to ich serc i nie zmusiło do porzucenia starej religii i obyczajów. To nadzwyczajne, że cały legion arabskich poetów, kaznodziei i oratorów nie potrafił znaleźć

---

i zadowolenie w tym życiu oraz wieczna rozkosz w przyszłym życiu. Jeśli odrzucicie Słowa Allaha, Allah wam tego nie wybaczy".

Przy innej okazji, tak odpowiedział swojemu wujowi, który pod presją przywódców Arabii chciał skłonić go do zaniechania głoszenia misji. "Wuju! Jeśliby oni ustawili słońce po mojej prawej ręce i księżyc po lewej, aby mnie zmusić do odwołania mej misji NIE UDA IM SIĘ TO. Nigdy nie zrezygnuję, dopóki nie zadowolę Allaha moim triumfem lub zginę podczas tej próby". Taki charakter miał Prorok Islamu! - Wydawca

przykładu równie pięknego języka i świetności dykcji, gdy on rzucił im wyzwanie, aby wspólnie ułożyli chociaż jeden wers, podobny temu, które on recytował.

Jego wszechobejmujące przesłanie

Ukazał się ludziom jako doskonały filozof, reformator, sławny twórca kultury i cywilizacji, głośny polityk, wielki przywódca, sędzia, najwyższa osobowość i niezrównany generał. Ten niepiśmienny Beduin, mieszkaniec pustyni, mówił z taką wiedzą i mądrością, z jaką nikt nie mówił przed nim i nie mógłby mówić po nim. Objaśniał zawiłe problemy metafizyczne i teologiczne. Wygłaszał mowy na temat zasad zanikania i upadku narodów i imperiów, popierając swoje tezy danymi historycznymi. Przypominał osiągnięcia dawnych reformatorów, opinie o różnych religiach świata, rozstrzygał spory między narodami. Nauczał podstaw etyki oraz zasad kultury. Formułował takie prawa kultury społecznej, organizacji ekonomicznej, zachowania grup i stosunków międzynarodowych, że nawet najwięksi myśliciele i uczeni, musieli ich prawdziwą mądrość pojmować w ciągu długiego czasu, prowadząc doświadczenia na ludziach i rzeczach.

Cichy i spokojny kupiec, który nigdy dotąd nie posługiwał się mieczem, który nie posiadał przeszkolenia wojskowego, który tylko raz brał udział w bitwie, jedynie jako obserwator, zmienił się nagle w dzielnego żołnierza, który ani razu nie cofnął się w najcięższej bitwie. Stał się tak wybitnym wojskowym, że podbił całą Arabię w dziewięć lat, posiadając tylko prymitywne uzbrojenie i ubogie środki komunikacji. Jego militarna orientacja i sprawność rozwinęły się tak dalece (wyszkolenie wojenne i duch wojskowy, którego tchnął w rzesze Arabów; oni sami i ich wyposażenie nie godni byli miana armii); że spowodowały rozgromienie w ciągu kilku lat dwóch potężnych sił militarnych tego okresu oraz panowanie na większej części znanego wówczas świata.

Ten powściągliwy i cichy człowiek, który przez pełne czterdzieści lat nie wykazywał zainteresowania polityką ani nie brał w niej udziału, pojawił się nagle na arenie świata jako wielki reformator polityczny i mąż stanu, któremu bez pomocy radia i prasy, udało się zebrać mieszkańców pustyni rozsianych na przestrzeni miliona dwustu tysięcy mil

kwadratowych; ludzi wojowniczych, ciemnych, niezdyscyplinowanych, pochłoniętych morderczą wojną międzyplemienną. Zgromadził ich pod jednym sztandarem, jednym prawem i jedną religią i kulturą, jedną cywilizacją i jedną formą rządów.[9]

Zmienił ich sposób myślenia, zwyczaje i moralność. Zmienił nieokrzesanych w kulturalnych, barbarzyńców w ludzi cywilizowanych, ludzi o złym charakterze i złoczyńców w ludzi pobożnych, miłujących Allaha, prawo i porządek. Naród, który przez wieki nie wydał ani jednego wielkiego człowieka, pod jego wpływem i przewodnictwem, tysiące szlachetnych wiernych wędrowało do najdalszych zakątków świata głosić i nauczać zasad religii.[10]

---

[9] Sir William Muir, zagorzały przeciwnik i krytyk Islamu przyznaje w swojej książce "Life of Muhammad" (Życie Muhammada) Pierwszą cechą, która przyciąga naszą uwagę jest podział Arabów na niezliczoną ilość grup niezależnych od siebie, niespokojnych, często w stanie wojny między sobą; nawet połączeni więzami krwi i wspólnym interesem zawsze gotowi z błahego powodu odłączyć się i manifestować nieprzejednaną wrogość. Tak więc w okresie narodzin Islamu, retrospekcja historii Arabów, pokazuje jak w kalejdoskopie, ciągle zmieniający się stan jedności i rozpadów, który jak dotychczas przynosił klęskę każdej próbie powszechnego zjednoczenia.. Ten problem musiał być jednak rozwiązany, należało znaleźć siłę, która zdołałaby ujarzmić lub skłonić do poddania się władzy, jednego wspólnego ośrodka; ZOSTAŁO TO ROZWIĄZANE PRZEZ MUHAMMDA" (podkreślenie od Wydawcy).

[10] Wskazane by tu było odnieść się do ważnego przemówienia Jaafara Ibn Abi Taliba. Kiedy prześladowanie Muzułmanów z Mekki przekroczyło swoje granice, Prorok Muhammad (PzN), poprosił kilku z nich, aby przenieśli się do sąsiedniego stanu, Abisynii Grupa muzułmanów przeniosła się do tego kraju, ale Kurajszyci, którzy przy każdej okazji prześladowali Muzułmanów nie pozostawali bezczynni. Poprosili króla Negusa, aby oddał muzułmańskich emigrantów. Jaafar wygłosił mowę w obecności króla, która abisyńskiemu monarsze miała przybliżyć rewolucję dokonaną przez Dostojnego Proroka Cytujemy tu jej fragment "Królu! byliśmy ciemnymi ludźmi, poświęconymi bałwochwalstwu. Mieliśmy zwyczaj jeść nawet martwe zwierzęta i robić wiele niegodnych rzeczy Nie wypełnialiśmy dobrze naszych obowiązków w stosunku do naszych krewnych i źle traktowaliśmy naszych sąsiadów. Silni spośród nas żyli w bogactwie kosztem biednych, aż do czasu, gdy Bóg zesłał proroka, który to wszystko zmienił. Jego pochodzenie, prawość, uczciwość i pobożność są nam wszystkim dobrze znane. Wzywał nas do czczenia Allaha, do porzucenia bałwochwalstwa i czczenia kamieni Nakazywał mówienie

Nie schodził z drogi prawdy i sprawiedliwości. Nie gnębił nawet swoich śmiertelnych wrogów, którzy nastawali na jego życie, obrzucali go kamieniami, wygonili z miasta i podburzali przeciwko niemu całą Arabię, i nawet tych, którzy w szaleństwie zemsty, zjedli surową wątrobę jego zmarłego wuja.[11] Wybaczył wszystkim. Nigdy nie mścił się na nikim za swoje osobiste krzywdy i cierpienia, których przecież mu nie oszczędzono.

Mimo iż stał się władcą swego kraju, był skromny i prosty w swoich przyzwyczajeniach. Sypiał na materacu, nosił odzież z szorstkich tkanin, jadł proste jedzenie, czasami głodował. Zazwyczaj spędzał całe noce modląc się do swego Pana. Przychodził z pomocą nędzarzom i ubogim.[12] Mimo swojej wielkości, nigdy nie okazywał swojej wyższości. Nie posiadał majątku, dlatego nic nie pozostawił swoim spadkobiercom, co mogłoby ich wzbogacić materialnie. Poświęcił się całkowicie Islamowi.

Jego wkład w myśl ludzką

Osiągnięcia tego wielkiego człowieka na tym się nie kończą. Aby właściwie ocenić ich wartość, należy spojrzeć na nie z szerszej perspektywy. Okazałoby się wówczas, że ten niepiśmienny mieszkaniec pustynnej Arabii, który urodził się w "okresie niewiedzy", około 1400 lat temu, był prawdziwym pionierem nowej ery i przywódcą ludzkości. Był przywódcą nie tylko tych, którzy przyjęli jego przewodnictwo, ale i tych, którzy go nie uznali, a nawet tych, którzy go zdradzili! Jedyna różnica polegała na tym, że ci ostatni nie zdawali sobie sprawy z faktu, że jego przewodnictwo ma ciągły i niedostrzegalny wpływ na ich myśli

---

prawdy, czynienia dobra, respektowania więzów krwi oraz uprzejmość wobec sąsiadów. Nauczał nas, aby unikać rzeczy nieczystych oraz rozlewu krwi. Zakazywał rzeczy złych: kłamstwa, sprzeniewierzania własności sierot, wnoszenia fałszywych oskarżeń przeciwko niewinności kobiet. Więc uwierzyliśmy w niego, idziemy za nim i postępujemy według jego nauk..."

[11] Przy okazji bitwy pod Uhud, Hind, żona przywódcy pogańskich Arabów, zjadła surową wątrobę wuja Proroka, Hamzy.

[12] Prorok powiedział. "Każdy, kto umiera w długach lub pozostawia ludzi, którzy są zależni od niego w niebezpieczeństwie nędzy powinni przyjść do mnie, ponieważ ja jestem ich opiekunem". Całe jego życie jest tego dostatecznym świadectwem.

i czyny oraz jest rządzącą zasadą ich życia.[13] Był tym, który zmienił kierunek ludzkiej myśli, z torów wiary w przesądy i zabobony, miłości nadprzyrodzonych i niewytłumaczalnych zjawisk, ku racjonalnemu podejściu pobożności i równowagi Życia. Był tym, który w świecie uznającym zdarzenia nadprzyrodzone za cuda i wymagającym ich dla udowodnienia prawdziwości misji religijnej, inspirował poszukiwanie racjonalnych dowodów i wiary w nie, jako kryteriów prawdy. Poprowadził ludzkość drogą rozumowania na bazie obserwacji, doświadczeń

---

[13] Arthur Leonard powiedział: "Islam, rzeczywiście dokonał dzieła. Pozostawił ślad na stronach ludzkiej historii, który jest niemożliwy do zatarcia.... dopiero gdy świat dojrzeje, doceni to w pełni".
John Devenport, wybitny naukowiec stwierdził "Musimy przyznać, że cała wiedza, czy to w dziedzinie fizyki, astronomii, filozofii czy matematyce, która rozwijała się w Europie od X wieku, pochodziła ze szkół arabskich a hiszpański Saracen może być uważany, jako ojciec europejskiej filozofii" - cytowane przez A Karim w "Islam Contribution to Science and Civilization
Bertrand Russel, znany filozof angielski, napisał "Przewaga Wschodu nie dotyczyła wyłącznie siły militarnej. Nauka, filozofia, poezja i inne sztuki kwitły w kraju Muhammada w okresie, gdy Europa tonęła w barbarzyństwie. Europejczycy powodowani niewybaczalną niewiedzą lub świadomą złośliwością, nazywają ten okres "ciemnymi wiekami", podczas, gdy właśnie w Europie panowała prawdziwa ciemnota, ściślej mówiąc tylko w chrześcijańskiej Europie, gdyż Hiszpania, która była muzułmańska, posiadała wspaniałą kulturę - Pakistan Quarterly, Vol. IV, No 3.
Robert Briffault, słynny historyk, przyznaje w swojej książce "Making of Humanity" "Jest wysoce prawdopodobne, że gdyby nie Arabowie współczesna cywilizacja nigdy nie przybrałaby charakteru, który umożliwił jej przewyższenie wszystkich poprzednich faz ewolucji Nie ma ani jednego aspektu rozwoju ludzkości, w którym nie byłoby decydującego wpływu Islamu. Nigdzie nie jest to tak zrozumiałe, jak w genezie tej prawdziwej religii, która jest główną wyróżniającą się siłą współczesnego świata i źródłem jego powodzenia. To, co nazywamy nauką pojawiło się w Europie, jako rezultat nowych sposobów zdobywania wiedzy. Nowe metody badawcze, eksperymenty, obserwacje pomiary, rozwój matematyki w formie nieznanej Grekom. Nowy ożywczy duch nauki, a co za tym idzie owe nowe metody, zostały wprowadzone w Europie przez Arabów".
Stanwood Coob, założyciel Progressive Education Association (Towarzystwo Kształcenia Postępowego) powiedział "Islam.. był prawdziwym twórcą Renesansu w Europie" - cytowane przez Roberta L. GullickaJr. w "Muhammad the Educator".

i badań. Był tym, który jasno określił granice i funkcje percepcji i zmysłów, rozumu i intuicji. To on spowodował ponowne zbliżenie między wartościami duchowymi i materialnymi, zharmonizował Wiarę, Wiedzę i Czyn. Stworzył ducha nauki za pomocą siły religii i rozwinął prawdziwą religijność na jej podstawie. Wykorzenił bałwochwalstwo, oddawanie czci człowiekowi i politeizm w każdej formie, zaszczepił silną wiarę w Jedność Allaha tak, że nawet te religie, które opierały się całkowicie na zabobonach i bałwochwalstwie, były zmuszone zaadoptować wątek monoteistyczny. Zmienił również podstawowe koncepcje etyki i przeżyć duchowych. Tym, którzy wierzyli, że ascetyzm i samounicestwienie są jedynymi wzorami moralnej i duchowej czystości, możliwej do osiągnięcia tylko poprzez ucieczkę od Świata, nie zważając na potrzeby ciała i poddając je wszelkiego rodzaju torturom, ukazał drogę ewolucji duchowej, emancypacji moralnej i osiągnięcia zbawienia przez aktywny udział we wszystkich sprawach dotyczących naszej egzystencji.

To on wytłumaczył człowiekowi jego prawdziwą wartość i pozycję; tym, którzy uznawali tylko wcielenia Allaha lub syna Allaha jako swego moralnego nauczyciela i duchowego przewodnika; oraz tym, którzy głosili i czcili wielkich ludzi, jako swoich bogów. On był tym, który ze szczególnym naciskiem podkreślał, że żaden człowiek nie może sobie rościć praw do świętości, autorytetu, władzy czy zwierzchnictwa jako należnych mu z urodzenia oraz, że nikt nie urodził się z piętnem nietykalności, niewolnictwa czy poddaństwa. On i jego nauki zainspirowały myśl o zjednoczeniu ludzkości, równości wszystkich ludzi, prawdziwej demokracji i rzeczywistej wolności na świecie.

Możemy odnaleźć nieliczne praktyczne następstwa przywództwa tej niepiśmiennej osoby, które wywarły trwałe ślady na prawa i drogi rozwoju świata. Podstawowe prawa ekonomiki, których nauczał zapoczątkowały wiele ruchów w historii świata i były nadzieją na podobne wydarzenia w przyszłości. Prawa rządzenia, które sformułował, spowodowały wiele przewrotów w pojęciach i teoriach politycznych świata; ich wpływ utrzymuje się do dzisiaj.

Fundamentalne zasady prawa i sprawiedliwości, które noszą znaki jego geniuszu, w znacznym stopniu wpłynęły na administrację sprawiedliwości wielu narodów oraz nadal stanowią źródło wiedzy dla przyszłych prawników. Ten niepiśmienny Arab był pierwszym

człowiekiem, który praktycznie uregulował całą strukturę stosunków międzynarodowych oraz prawa wojny i pokoju. Nikt wcześniej nie rozważał takiego problemu, że mógłby istnieć kodeks wojenny i że stosunki pomiędzy różnymi narodami mogłyby być regulowane na gruncie powszechnego humanitaryzmu.[14]

Największy rewolucjonista

Prorok Muhammad *(PzN)* jest jedynym przykładem, gdzie wszystkie wybitne zdolności łączą się w jednej osobie. Jest filozofem i prorokiem oraz żywym wcieleniem swoich własnych nauk. Jest wielkim politykiem i doskonałym dowódcą, prawodawcą i nauczycielem moralności, duchowym przywódcą i religijnym przewodnikiem. Jego intelekt przenika każdy aspekt życia i nie ma niczego, o czym by nie pamiętał. Jego nakazy i przykazania obejmują cały obszar życia społecznego, począwszy od regulacji stosunków międzynarodowych, po zwyczaje życia codziennego, jak: jedzenie, picie, utrzymywanie czystości ciała.

Na fundamentach swoich teorii założył cywilizację i kulturę, w każdej sytuacji konfliktowej potrafił odnaleźć doskonale wyważoną równowagę - złoty środek. Czy ktokolwiek jest w stanie wskazać jakiś inny przykład tak doskonałej i wszechstronnej osobowości?

Mówi się, że większość znanych i wybitnych ludzi jest wytworem ich własnego środowiska. Jednak on stanowi wyjątek: jak wiemy, jego środowisko nie odegrało żadnej roli w kreowaniu jego osobowości. Nie można udowodnić, że historycznie jego narodziny były zgodne z istniejącym w Arabii porządkiem rzeczy w tamtych czasach. Jedyne i najważniejsze, co można powiedzieć to to, że sytuacja w Arabii pilnie potrzebowała osoby, która połączyłaby wojujące plemiona w jeden naród oraz położyła fundamenty pod ich współpracę ekonomiczną i dobrobyt, krótko mówiąc, potrzebowała przywódcy narodowego.

W świetle heglowskiej filozofii historii czy materializmu historycznego Marksa, czas i środowisko ówczesnej Arabii wymagały pojawienia się przywódcy, który stworzyłby naród i zbudował imperium. Jednak filozofia Hegla i Marksa nie jest w stanie wyjaśnić, w jaki sposób owe środowisko spowodowało pojawienie się takiego

[14] Dalsze szczegóły w Abul Ala Maududi, Al-Jihad fil-Islam. 44

człowieka, którego misją było nauczanie prawdziwej moralności, oczyszczenie ludzkości ze śmieci, wymazanie uprzedzeń i przesądów okresu niewiedzy i ciemności.

Ów człowiek nie zwracał uwagi na różnice ras, narodowości czy kraju; położył fundamenty moralnej, duchowej, kulturowej i politycznej budowy nowego, dobrego świata; zasady dokonywania transakcji handlowych, prawa i obowiązki obywatelskie, politykę i stosunki międzynarodowe oparł na podłożu moralności; stworzył zrównoważoną syntezę między życiem materialnym a doskonaleniem duchowym. Był tym wyjątkowym i nieporównywalnym przywódcą ludzkości, który nie ustępował czasowi, jest nowoczesny w każdym czasie tak, jak i w czasach mu współczesnych.

Ci, których ludzie nazywali "twórcami historii", są jedynie "wytworami historii". W całej historii ludzkości on jest wyjątkowym przykładem "twórcy historii". Gdybyśmy dokładnie mogli przeanalizować biografie i zdarzenia z życia wielkich przywódców świata, którzy dokonywali rewolucji, odkryjemy pewną prawidłowość, iż czekały one tylko na odpowiedni moment, aby wybuchnąć. W ujarzmianiu tych sił, przywódca rewolucji odgrywał rolę aktora, dla którego scenariusz i scenografia zostały uprzednio przygotowane. Spośród wszystkich "twórców historii" Muhammad był jedyny, który musiał sam odkryć drogi i środki rewolucji, aby móc osiągnąć sukces.

Wywarł niezatarte wrażenie na tysiącach swoich zwolenników, swoją silną osobowością, i ukształtował ich wedle własnego przekonania. Swoją niezłomną wolą przygotował grunt rewolucji, ukształtował i skierował prądy wydarzeń tak, jak tego pragnął.

Ostateczne świadectwo

Godny zastanowienia jest problem, jak 1400 lat temu w nieoświeconym zakątku ziemi takim jak Arabia, niepiśmienny kupiec i pasterz arabski posiadał tak wielką mądrość, wiedzę i siłę. Można by powiedzieć, że nie ma nic osobliwego w jego Przesłaniu; możliwe, że jest ono wytworem jego umysłu. Jeśli tak było, zatem to on powinien ogłosić się Allahem. Gdyby Prorok Muhammad *(PzN)* potwierdził takie przypuszczenie wysuwane przez niektórych ludzi, wówczas ci, którzy nie wahali się nazywać Krisznę i Buddę bogami, zaś Jezusa synem

Boga, którzy czcili siły natury, uznaliby tak niezwykłą osobę jako Boga.

Jednak Muhammad *(PzN)* oznajmił: "Jestem człowiekiem podobnie jak wy wszyscy. Nie przyniosłem wam nic z własnej woli. Wszystko to zostało mi objawione przez Allaha. Cokolwiek posiadam, należy do Niego. To przesłanie, które nie mogłoby być wytworem całej ludzkości, jest przesłaniem Allaha. Nie jest ono produktem mojego umysłu. Każde słowo jest zesłane przez Niego; chwała Temu, kto zesłał to Przesłanie! Wszystkie wspaniałe osiągnięcia, które są mi przypisywane, wszystkie prawa, które wydałem, wszystkie zasady, których nauczałem, nie pochodzą ode mnie.

Przysięgam wam, że jestem śmiertelnym i słabym człowiekiem, jednym z was. Kieruję się Przewodnictwem Allaha we wszystkim co dla was czynię i w każdym swoim słowie. Robię to czego On żąda, nawracam Was do Islamu".

Jakich więcej dowodów doskonałej uczciwości zamiarów, prawości charakteru i wzniosłości duszy można wymagać! Kto inny mógłby być osobą bardziej godną zaufania niż ten, który obdarzony został takimi niezwykłymi cechami, wartościami oraz natchniony błogosławieństwem bożym. Nikt nie zaprzeczy, że to właśnie on jest prawdziwym Wysłannikiem Allaha.

Taki jest nasz Szlachetny Prorok Muhammad *(PzN)*. Jest wzorem cnót i dobra, symbolem prawdy i wiarygodności, wielkim apostołem Allaha, Jego Wysłannikiem dla całego świata. Jego życie i myśli, prawość, uczciwość, pobożność, dobroć i działalność - wszystko to stanowi niepodważalne świadectwo jego proroctwa. Każdy człowiek, który studiuje jego życie i nauki, bezstronnie zaświadczy, że zaprawdę jest on prawdziwym Prorokiem Allaha, a Koran - Księgą Allaha.

Tylko dzięki Muhammadowi *(PzN)*, możemy poznać prostą drogę Islamu. Koran i przykład życia Muhammada *(PzN)*, są jedynymi wiarygodnymi źródłami dostępnymi ludziom, żeby poznać Wolę Allaha. Muhammad *(PzN)* był Wysłannikiem Allaha dla całej ludzkości i cały łańcuch Proroków kończy się na nim. Był on ostatnim z Proroków i wszystkie wskazówki, które miały być według woli Allaha, przekazane ludzkości, objawił On poprzez Muhammada *(PzN)*; są one zapisane w Koranie i Sunnie. Jeśli ktokolwiek poszukuje prawdy i pragnie stać się uczciwym muzułmaninem, szczerym wyznawcą Allaha, powinien uwierzyć w ostatniego Proroka Allaha, przyjąć jego

nauki oraz iść drogą, którą wyznaczył człowiekowi. To jest prawdziwa droga do szczęścia i zbawienia.

Ostateczność proroctwa

Dochodzimy do kolejnego pytania, dotyczącego ostateczności proroctwa Muhammada *(PzN)*. Przedyskutowaliśmy już naturę proroctwa; dyskusja ta wyjaśniła nam, że pojawienie się Proroka *(PzN)* nie jest zdarzeniem zwyczajnym, oraz że obecność Proroka *(PzN)* nie jest konieczna w każdym kraju, wśród wszystkich ludzi i w każdym czasie. Życie i nauczanie Proroka *(PzN)* są światłem przewodnim, które ma prowadzić ludzi Prawą Drogą. Tak długo jak żyją nauki Proroka *(PzN)*, tak długo on żyje wśród nas. Prawdziwa śmierć proroka zawiera się nie w jego fizycznym opuszczeniu tego świata, ale w porzuceniu przez ludzi jego nauk oraz zniekształceniu jego przewodnictwa. Wcześniejsi prorocy umarli, ponieważ ich zwolennicy zniekształcili ich nauki, oraz sfałszowali ich godne życie, dodając do nich fikcyjne wydarzenia.

Ani jedna z wcześniejszych ksiąg - Tora, Zabur (Psalmy Dawida), Indżil (Ewangelia Jezusa) itd. - nie istnieje obecnie w oryginalnej formie; nawet zwolennicy tych ksiąg przyznają, że nie posiadają oryginalnych tekstów.

Historie życia wcześniejszych Proroków *(PzN)* tak bardzo zostały zmieszane z fikcją, że niemożliwe jest dokładne odtworzenie ich prawdziwego przebiegu. Ich życie stało się bajkami i legendami, nie zachował się nigdzie żaden wiarygodny przekaz. Nie tylko nie istnieje żaden taki przekaz, ale zapomniane też zostały zawarte tam nauki; nie można z całą pewnością stwierdzić, kiedy i gdzie urodził się dany Prorok *(PzN)*, gdzie się wychował, jak żył i jakie nauki przekazał ludzkości. Zaprawdę, prawdziwa śmierć proroka polega na zapomnieniu jego nauk.

Opierając się na takich kryteriach, nie można zaprzeczyć, że Muhammad *(PzN)* i jego nauki są ciągle żywe i aktualne. Nie są i nie mogą być zmienione. Koran - księga, którą przekazał ludzkości - istnieje w swojej oryginalnej formie, bez najmniejszej zmiany litery, sylaby, czy tytułu. Cały zapis życia Muhammada *(PzN)* - wypowiedzi, wskazówki i czyny- zachowane są z całkowitą dokładnością, nawet po czternastu wiekach są zrozumiałe i godne naśladowania przez wier-

nych. Życie Proroka Muhammada *(PzN)* jest wzorem, do którego dąży każdy wierny muzułmanin, jest też źródłem mądrości, które rozwiewa ludzkie wątpliwości oraz rozwiązuje wszystkie problemy. Istniały trzy przyczyny, które sprawiły, iż konieczne było nadejście nowego proroka. Można je ująć następująco:

1. Nauki wcześniejszych proroków zostały zniekształcone lub sfałszowane lub też „umarły" i konieczne było ich odrodzenie. Wtedy pojawił się nowy prorok, aby oczyścić życie ludzkie i przywrócić religii jej dawną formę i czystość.
2. Nauki proroka, który odszedł, były niekompletne, dlatego należało je uzupełnić i udoskonalić; nowy prorok był wysłany, aby tego dokonać
3. Wcześniejsi Prorocy *(PzN)* zostali wysłani specjalnie do określonego narodu, natomiast potrzebny był prorok dla wszystkich ludzi i całego świata.[15]

Obecnie żaden z tych warunków nie jest spełniony. Nauki ostatniego Proroka Muhammada *(PzN)* są żywe, zachowały się w oryginalnym brzmieniu i stały się nieśmiertelne. Przewodnictwo, które wskazało ludzkości właściwą drogę, było całkowite i kompletne, pozbawione wad i zapisane w Świętym Koranie. Wszystkie źródła Islamu są oryginalne i niezmienne; każda wskazówka lub czyn Szlachetnego Proroka *(PzN)* mogą być sprawdzone, nie budzą cienia wątpliwości. A zatem, skoro nauki Ostatniego Proroka *(PzN)* pozostały do dzisiaj w oryginalnej, nienaruszonej formie, to nie ma potrzeby nadejścia nowego proroka.

Allah zakończył Swoje objawione przewodnictwo poprzez Proroka Muhammada *(PzN)*. Islam jest religią pełną i kompletną, o czym Allah powiedział: „Dzisiaj udoskonaliłem dla was waszą religię i obdarzyłem was w pełni Moją dobrocią. Wybrałem dla was islam jako religię." (Sura: Stół zastawiony, 3).

Islam jest przewodnikiem życia w tym i przyszłym świecie, nie pomija niczego, co mogłoby być ważne dla ludzkości i człowieka.

---

[15] Inna może być sytuacja, jeśli prorok zostaje zesłany w celu pomocy i poparcia innego Proroka, ale takie przypadki są bardzo rzadkie - w Koranie podane są tylko dwa takie przypadki - skoro ten rodzaj proroctwa wydaje się być wyjątkowym i nie jest prawem powszechnym, dlatego nie podano tu czwartego warunku - Autor.

Religia ta jest doskonała i nie ma żadnych podstaw dla nowego proroctwa pod pretekstem jej niedoskonałości.[16]

Przesłanie Muhammada *(PzN)* nie było przeznaczone dla określonego ludu, miejsca czy czasu. Był Prorokiem Świata – głosicielem prawdy dla całej ludzkości. Allah nakazał Muhammadowi *(PzN)* ogłosić: O ludzie! Jestem Wysłannikiem Allaha do was wszystkich". Prorok Muhammad *(PzN)*, został określony jako "błogosławieństwo dla wszystkich ludzi świata", jest to podejście powszechne i nie budzi kontrowersji. Właśnie dlatego po nim nie pozostała żadna potrzeba

---

[16] Niektórzy ludzie twierdzą, że przemijanie czasu jest wystarczającą podstawą, aby powstała potrzeba nowego przewodnictwa, a religia, która została objawiona około czternastu wieków temu musiała koniecznie zdezaktualizować się, stać się przeszłością, nie pasującą do potrzeb nowego wieku. **Ten** zarzut jest całkowicie nieuzasadniony.
Powody można tak ująć:
1. Nauki Islamu są wieczne, ponieważ zostały objawione przez Allaha, który wie wszystko o przeszłości, teraźniejszości i przyszłości, Który Sam jest wieczny. To wiedza ludzka jest ograniczona, to ludzkie oczy nie mogą widzieć w zamglonej perspektywie przyszłości, a nie Bóg, Którego wiedza jest ponad granicami czasu i przestrzeni.
2 Islam opiera się na naturze ludzkiej, a natura człowieka pozostaje taka sama we wszystkich czasach i epokach. Wszyscy ludzie są ulepieni z tej samej gliny, co ich przodkowie, fundamenty ludzkiej natury pozostają niezmienne.
3 W życiu ludzkim istnieje wspaniała równowaga między elementami stałymi i zmiennymi Nie wszystko jest albo stałe albo zmienne. Fundamentalne zasady i podstawowe wartości nie dopuszczają zmian. To formy zewnętrzne zmieniają się wraz z przemijaniem czasu, przestrzegając jednak pewnych zasad Islam zaspokaja potrzeby zarówno elementów stałych jak i zmiennych życia społecznego. Koran i Sunna przekazują nam wieczne zasady Islamu, które dzięki Idżtihad mogą być stosowane w każdym czasie, zgodnie z zaistniałymi potrzebami. Islam jest jedyną religią, która stworzyła mechanizm trwałej ewolucji społeczeństwa ludzkiego, zgodny z podstawowymi zasadami i wiecznymi wartościami życia.
4. Również według opinii naukowców, rasa ludzka rozpoczęła swój żywot od momentu pojawienia się na ziemi człowieka i żadna podstawowa zmiana ewolucyjna nie dokonała się na tym etapie egzystencji. Cywilizacje powstawały i upadały , kultury wzrastały i ginęły , imperia wznosiły się i rozpadały, ale era w ogromnym łańcuchu ewolucji kosmicznej pozostaje ta sama. Dlatego pogląd, że przesłanie przekazane kilka wieków temu wcześniej, automatycznie staje się nieaktualne, jest nieuzasadniony i powierzchowny.

nowego proroctwa, a on sam został określony przez Koran jako CHATEM-AL -NA-BIJJIN (ostatni w łańcuchu prawdziwych proroków – pieczęć Proroków *(PzN)*.[17]

A zatem jedynym źródłem wiedzy o Allahu i Jego Drodze jest Koran i Prorok Muhammad *(PzN)*. Możemy poznać Islam tylko poprzez jego nauki, które są pełne i wieczne; tylko one mogą prowadzić człowieka przez życie, ku szczęściu. Teraz świat nie potrzebuje nowych proroków, potrzebuje ludzi pełnych wiary, którzy rozpowszechnią to przesłanie na cały świat i dołożą wszelkich starań, aby umacniać Islam.

[17] Koran i Hadith bardzo jasno się wypowiadają. Koran mówi. "Muhammad jest Wysłannikiem Allaha i ostatnim z Proroków (XXXIII; 40). Szlachetny Prorok powiedział "Nie będzie żadnego proroka po mnie. Przy innej okazji powiedział "Mój stosunek do (długiego łańcucha) Proroków może być zrozumiany przy pomocy przypowieści o pałacu: pałac był zbudowany pięknie Wszystko było wykończone z wyjątkiem miejsca na jedną cegłę. Wypełniłem to miejsce i teraz jest zakończony... (vide Bukhariand Muslim) Wydawca.

ROZDZIAŁ IV

FILARY WIARY

Zanim przejdziemy dalej, podsumujmy dotychczasowe wiadomości.

1. Islam zawiera poddanie się i posłuszeństwo Allahowi, Panu Wszechświata, a jedynym autentycznym i wiarygodnym źródłem wiedzy o Nim, Jego Woli i Prawie jest Koran i nauki Proroka Muhammada *(PzN)*. Konsekwentnie, ten, kto ignoruje posłannictwo Proroka *(PzN)* i twierdzi, że podąża bezpośrednio za Allahem, nie jest muzułmaninem.
2. We wcześniejszych epokach określeni Prorocy byli wysyłani do różnych narodów. Historia proroctwa naucza, że jeden naród posiadał kilku Proroków następujących po sobie. Choć natura i sens Islamu były takie same w każdym czasie i w każdym kraju, sposoby wielbienia Allaha, kodeksy prawne i inne szczegółowe zasady i regulaminy życia różniły się nieznacznie, w zależności od lokalnych, specyficznych warunków każdego narodu. Nie było potrzeby, żeby jedne narody naśladowały inne, dlatego do każdego narodu został wysłany inny Prorok.
3. Okres wieloproroctwa zakończył się z nadejściem Muhammada *(PzN)*. Dzięki niemu zostały skompletowane wszystkie nauki Islamu; sformułowane zostało jedno podstawowe prawo dla całego świata, a on sam stał się Prorokiem całej ludzkości. Obecnie Islam polega na podążaniu za Muhammadem *(PzN)*, na uznaniu jego proroctwa, na wierze we wszystko w co on kazał nam wierzyć, naśladowaniu go, poddaniu się wszystkim jego rozkazom i zaleceniom jako rozkazom i zaleceniom Allaha. To jest właśnie Islam.

Nasuwa się zatem pytanie: W co kazał nam wierzyć Muhammad *(PzN)?* Jakie są zasady tej wiary? Spróbujmy teraz o nich podyskutować.

Tałhid: wiara w jedność Allaha

Fundamentalną i najważniejszą nauką Proroka Muhammada *(PzN)* jest wiara w jedność Allaha. Zdanie LA ILAHA ILLALLAH "Nie ma boga prócz Allaha" jest podstawą Islamu, jego fundamentem i sensem. Jest potwierdzeniem wiary, która odróżnia prawdziwego muzułmanina od kafira (niewiernego), mushrika (ten, co łączy z Allahem innych w Jego Boskości) i dahrija (ateisty).

Akceptacja lub odrzucenie tej prawdy powoduje powstawanie różnic między ludźmi. Wierzący stają się osobną społecznością, a ci nie wierzący - tworzą grupę przeciwną. Wierzących czeka ciągłe rozwijanie się i doskonalenie oraz szczęście w tym i w przyszłym życiu, podczas gdy niepowodzenia i nieszczęścia są ostatecznym przeznaczeniem dla tych, co odrzucają prawdziwą wiarę.

Różnica zachodząca między wierzącymi i niewierzącymi nie jest jedynie skutkiem zwykłej recytacji kilku słów. Oczywiście zwykła wypowiedź zdania albo dwóch nie może spowodować tak znaczących różnic. Prawdziwa siła leży w świadomej akceptacji tej doktryny i jej warunków oraz całkowitym stosowaniu ich w życiu. Jeżeli nie znamy prawdziwego znaczenia zwrotu "Nie ma boga prócz Allaha" oraz wpływu jego akceptacji na życie ludzkie, nie możemy docenić jego doniosłej roli. Jednak nigdy nie będzie ona skuteczna, jeżeli nie zostaną spełnione pewne warunki. Podobnie, jak zwykłe powtarzanie się słowa "jedzenie" nie zmniejszy głodu, zaś samo przeczytanie recepty lekarskiej nie wyleczy z choroby. Podobnie jest ze zdaniem: LA ILAHA ILLALLAH, jeśli jest powtarzane bez jakiegokolwiek zrozumienia i nakazu wewnętrznego, nie spowoduje żadnych istotnych zmian. Rewolucja w myśli i w życiu może się wydarzyć, kiedy człowiek w pełni zrozumie jej znacznie, zda sobie sprawę z jej ważności, zaufa prawdziwej wierze oraz zaakceptuje i będzie postępował zgodnie z jej literą i duchem.

Unikamy ognia, ponieważ zdajemy sobie sprawę, że parzy; trzymamy się z dala od trucizny, ponieważ wiemy, że jest używana do zabijania ludzi. Podobnie, jeśli prawdziwe zrozumienie tałhid będzie w pełni osiągnięte, z pewnością pozwoli nam uniknąć, tak w wierze, jak i w czynach, każdej formy i odniesienia niewiary, ateizmu i politeizmu.

Znaczenie "LA ILAHA ILLALLAH"

W języku arabskim słowo "ilah" oznacza "ten, który jest czczony", tj. istota, która z uwagi na swą wielkość i siłę jest uważana za godną, aby oddawano jej cześć i bito pokłony w pokorze i poddaniu. Każda istota czy rzecz, która posiada moc zbyt dużą w porównaniu z człowiekiem, jest również nazywana "ilah". Koncepcja "ilah" obejmuje także posiadanie nieskończonej mocy, mocy, która może zadziwić innych. powiada się, że inni są zależni od "ilah", lecz on nie zależy od nikogo. Słowo "ilah" oznacza również ukrywanie i tajemniczość, co mogłoby znaczyć, że ten ktoś lub coś jest istotą niewidzialną i niedostrzegalną. Słowa Chuda w perskim, deva w hinduskim i god w angielskim posiadają mniej więcej podobne znaczenie. [18]

Słowo Allah jest podstawowym imieniem Boga. La ilaha illallah, dosłownie oznacza: "Nie ma bóstwa prócz Allaha". Oznacza to, że w całym wszechświecie nie ma absolutnie żadnej istoty godniejszej oddawania czci niż Allah, tylko przed Nim powinniśmy skłonić głowy w posłuszeństwie i uwielbieniu, tylko On jest jedyną Istotą posiadającą całą potęgę, wszyscy potrzebują Jego łaski i wszyscy są zobowiązani prosić Go o pomoc. On jest ukryty przed naszymi zmysłami, a nasz umysł nie jest w stanie pojąć, czym On jest.

Poznaliśmy sens tych słów, spróbujmy znaleźć ich prawdziwe znaczenie. Z najstarszej historii człowieka, tak jak z najstarszych reliktów starożytności, jakie posiadamy, wynika, że w każdym czasie człowiek uznawał jakieś bóstwo lub bóstwa i oddawał im cześć. Nawet obecnie, każdy naród - od najprymitywniejszych do najbardziej cywilizowanych - wierzy i czci jakieś bóstwo. Dowodzi to faktu, że posiadanie i czczenie bóstwa jest zakorzenione w naturze ludzkiej. Jest coś w duszy ludzkiej, co nakazuje nam tak czynić. Spróbujmy się zastanowić: Co to jest? Uważna obserwacja człowieka i jego natury pokazuje, że jest on uzależniony od wielu sił i bez ich pomocy jest bezsilny. Czasami staje się ich posiadaczem w sposób prosty i naturalny, częściej jest ich pozbawiony. Istnieje wiele ważnych i wartościowych rzeczy, o które zabiega: czasami osiąga sukces i zdobywa je, częściej jednak ponosi porażkę. Jest wiele rzeczy, które szkodzą człowiekowi:

---

[18] Na przykład po grecku jest to Oeo's, łacińsku DeuS, gotycku Guth, po niemiecku Gott itd.

wypadki niszczą jego pracę, najmniej spodziewane przypadki niweczą jego nadzieje; choroby, zmartwienia, nieszczęścia towarzyszą mu prawie w każdym działaniu. Jest wiele rzeczy, których wielkość i wspaniałość budzą w człowieku strach, np. góry i rzeki, ogromne zwierzęta i dzikie bestie. Doświadczany jest przez trzęsienia ziemi, sztormy i inne naturalne żywioły. Obserwuje chmury nad swoją głową i widzi, jak stają się one gęste i ciemne, słyszy huk grzmotów, błyskawice i ulewne deszcze. Widzi słońce, księżyc i gwiazdy w ich wiecznym ruchu. Dochodzi do wniosku, jak kruchy i nic nie znaczący jest on sam w porównaniu z nimi. Niezwykłe i potężne zjawiska z jednej strony oraz poczucie własnej słabości z drugiej strony wywołują w człowieku wrażenie nicości, małości i bezradności. W najbardziej prymitywnych stadiach rozwoju, człowiek myślał, że ponieważ te wielkie przedmioty natury, których wielkość i chwała są widoczne, wydają się krzywdzące lub zbawienne dla niego i zawierają w sobie prawdziwą siłę i moc, dlatego są boskie. A zatem oddawał część drzewom, zwierzętom, rzekom, górom, ogniowi, powietrzu, ciałom niebieskim i wielu innym. Jest to najgorsza forma niewiedzy.

Kiedy jego niewiedza zacznie powoli zanikać ustępując miejsca wiedzy i doświadczeniu, wtedy zaczyna rozumieć, że te wielkie i potężne przedmioty same w sobie są bezradne i uzależnione oraz są bardziej bezradne i uzależnione niż on sam. Największe i najgroźniejsze zwierzęta umierają podobnie jak malutkie drobnoustroje i tracą całą swoją siłę; wielkie rzeki wzbierają i zanikają – wysychają; wysokie góry niszczeją i są niszczone przez samego człowieka; bogactwa ziemi nie należą do niej, woda czyni ziemię żyzną, brak wody czyni ją nieużytkiem. Nawet woda nie jest niezależna, zależy od ruchów powietrza, które przyganiają chmury. Powietrze też jest bezsilne a jego użyteczność zależy od wielu innych czynników. Księżyc, słońce, gwiazdy są podporządkowane potężnym prawom zewnętrznym, niemożliwy jest nawet najmniejszy ruch, jeśli nie jest zgodny z tymi prawami.

Po takich rozważaniach umysł człowieka zwraca się ku nieznanej mu potężnej, boskiej sile, która kontroluje widziane przez niego potężne przedmioty, i która może być źródłem wszelkiej wiedzy. Te refleksje wzbudzają w nim wiarę w tajemnicze siły, niezliczone ilości bóstw mają rzekomo rządzić różnymi częściami natury, takimi, jak: powietrze, światło, woda, itp. Człowiek zaczyna wtedy oddawać cześć

swoim wyobrażeniom wyrażanym w wielu symbolach i formach. Jest to również forma wielkiej ignorancji i niewiedzy istoty ludzkiej.

Człowiek rozwijał dalej nauki i wiedzę, coraz głębiej wnikał w fundamentalne problemy egzystencji i celu życia, odnajdywał potężne prawo i wszechogarniającą kontrolę we wszechświecie. Jakąż dokładną regularność można zaobserwować w zjawiskach wschodu i zachodu słońca, wiatru i deszczu, w ruchach gwiazd i zmianach pór roku. W jakiej nadzwyczajnej harmonii współpracują ze sobą różne siły, co to jest za najwyższe i doskonałe Mądre Prawo, zgodnie z którym wszystkie siły we wszechświecie działają razem w wyznaczonym czasie i określonym celu?

Obserwując tę jednolitość, regularność i całkowite posłuszeństwo natury temu nadzwyczajnemu prawu, nawet politeista będzie zmuszony uwierzyć, że istnieje bóstwo większe od wszystkich innych, posiadające najwyższą władzę. Jeżeli istniałyby oddzielne, niezależne bóstwa, cały mechanizm wszechświata mógłby zostać zakłócony i zniweczony. Człowiek największe z bóstw określa różnymi nazwami, takimi jak: "Allah", "Permeszwar', "God", "Chuda-Chadaigan", itp.

W miarę zdobywania przez człowieka coraz większej wiedzy, rośnie jego niezadowolenie z dużej ilości czczonych bóstw, zaczyna więc tę liczbę zmniejszać. Analizuje i rozmyśla o bogach czczonych przez jego przodków, i dochodzi do wniosku, że żadne z tych bóstw nie posiada w sobie boskości, że są one istotami słabszymi i bezradniejszymi od niego. Więc odrzuca je kolejno, aż pozostaje tylko jeden Allah.

Ludzie wskutek niewiedzy wyobrażają sobie, że Allah ma ciało podobne do ludzkiego, ze obserwuje ich, jak Go czczą i oddają pokłony. Sądzą, że Allah ma towarzyszkę życia i dzieci oraz urodził się jak człowiek, że pojawia się na ziemi w ludzkiej postaci. Niektórzy uważają, że Allah urządził wszechświat i zostawił go a sam zaś odpoczywa; domagają się, aby wyimaginowany przez nich wizerunek Allaha towarzyszył im podczas modlitwy. Wiele z tych iluzorycznych przedstawień Allaha pozostaje nadal w wyobraźni człowieka.

Najwyższym stopniem wiary jest TAŁHID; La ilaha illallah (nie ma boga prócz Allaha). Jest to wiedza, którą Allah zsyłał ludzkości w każdym czasie, poprzez swoich Proroków. Pierwszym, który dostąpił objawienia, był Adam, potem Noe, Abraham, Mojżesz i Jezus *(błogosławieństwo Allaha niech będzie z Nimi wszystkimi)*. Wiedzę tę

głosił również Muhammad *(PzN)*. Była to czysta wiedza niezmącona wcześniejszymi wierzeniami. Zobaczmy teraz, co zawiera koncepcja Tałhidu .

Najważniejszą rzeczą jest wyobrażenie Allaha. Wszechświat, którego rozum ludzki nie może ogarnąć, jest bezkresną wiecznością. Nasz umysł nie jest w stanie poznać jego początku i końca, w którym zostały już stworzone i są nadal tworzone nowe elementy, w którym powstają i odnawiają się zjawiska zadziwiające ludzi. Wszystko to nie mogło powstać przypadkowo, nie mogłoby istnieć bez Stwórcy, Pana Wszechświata, Wszechwiedzącego i Samowystarczającego, Mądrego, Bezbłędnego, Zwyciężającego, Silnego i Wiecznego. Dzięki Niemu wszystko żyje i funkcjonuje, ma przyczynę i skutek, i nikt nie ma możliwości ingerować w jego pracę. Tylko taka Istota może być Stwórcą i Władcą wszechświata.

Cechy Allaha koniecznie muszą występować razem, jednocześnie i w jednej Istocie. Niemożliwe, żeby dwie osoby równocześnie posiadały te wszystkie cechy; tylko jedna Istota posiada kontrolę i władzę nad wszystkim. Nie może być dwóch zarządców tej samej prowincji, czy dwóch wodzów naczelnych tej samej armii. Niemożliwe jest również rozłożenie tych cech między różne bóstwa, np. jedno posiadałoby władzę, inne wiedzę, jeszcze inne zdolność dawania życia i jeśli nie pracowałyby wspólnie i zgodnie, to zniszczyłyby wszechświat. Nie mogą te cechy również przechodzić na inne bóstwa, tzn. niemożliwe jest, aby pewne przymioty były obecne w danej chwili w jednym bóstwie, a potem - w innym. W miarę wzrostu wiedzy, człowiek przekonuje się, że wszystkie te cechy może posiadać tylko jedna Istota.

Jeśli przyjęliśmy pełne i prawdziwe wyobrażenie Allaha, to dochodzimy do wniosku, że żadna rzecz we wszechświecie nie posiada takich cech. Wszystko co widzimy, o czym myślimy, co czujemy i wyobrażamy sobie - nie posiada atrybutów boskości. Wszystko jest stworzone, rządzone, regulowane, potrzebuje pomocy innych, jest śmiertelne i przejściowe, nic nie może naruszyć istniejących i wiecznych praw. Żadna istota ludzka ani przedmiot materialny nie posiadają boskiej mocy i władzy, zasługujących na cześć i posłuszeństwo. Jest to wyjaśnienie la ilaha (nie ma boga).

Jeśli odbierzemy każdej rzeczy we wszechświecie miano bóstwa, to musi istnieć jakaś istota ponad tymi wszystkimi, która posiada wszystkie Boskie Atrybuty, i która jest Wolą ukrytą za zjawiskami,

Stwórcą wszechświata, Administratorem wszystkich tych dzieł; jest Allahem, Panem Wszechświata i nikt nie dzieli z Nim Jego Boskości. To właśnie znaczenie illallah (oprócz Allaha).

Wpływ Tałhid na życie ludzkie

Zajmijmy się teraz wpływem, jaki wywiera na życie ludzkie uznanie tałhidu, to znaczy, dlaczego człowiek, który wierzy w la ilaha illallah, musi mieć w życiu powodzenie, natomiast ten, kto to odrzuca, skazuje się na przegraną w tym i przyszłym życiu.

1. Wierzący w LA ILAHA ILLALLAH nie może mieć ograniczonych poglądów. Wierzy w Allaha, Stwórcę nieba i ziemi, Pana Wschodu i Zachodu. Nic we wszechświecie go nie dziwi, patrzy na wszystko jako należące do tego samego Pana, do którego i on należy. Nie jest małostkowy w swoim myśleniu i działaniu. Jego poglądy są wolne i nieskończone, jak Królestwo Allaha. Tego wszystkiego nie może posiąść człowiek wierzący w wielu bogów, czy przydający Allahowi niedoskonałe cechy człowieka, albo ten, który w ogóle nie uznaje Allaha.
2. Wiara buduje w człowieku respekt i szacunek dla samego siebie. Muzułmanin wie, że tylko Allah jest prawdziwym właścicielem wszystkich sił we wszechświecie, nikt prócz Niego nie może posiadać władzy, rozdzielać nagród i kar, czy decydować o życiu i śmierci. To przeświadczenie czyni go obojętnym, niezależnym i nieustraszonym wobec wszystkich sił, z wyjątkiem siły Allaha. Nigdy nie skłania głowy w hołdzie żadnemu stworzeniu Allaha, ani nie onieśmiela go żadna inna wielkość. Żadna inna wiara nie posiada tylu zalet i nie kształtuje takiej postawy życiowej.
3. Wiara rodzi w człowieku skromność i pokorę. Wierzący nigdy nie stanie się dumny i arogancki. Nie może chwalić się swoją siłą i wartością, ponieważ wie, że to Allah obdarował go nimi i tylko Allah może mu to odebrać. Ten, który nie wierzy w istnienie Allaha, staje się zarozumiały; jeśli osiągnie jakieś korzyści, uważa, że osiągnął je dzięki sobie samemu. Podobnie będzie się zachowywał wierzący w wielu bogów, jednak swoje powodzenie przypisze on szczególnym i osobistym kontaktom z bogami, które nie istnieją między jego bogami a innymi ludźmi.

4. Wierzący jest przekonany, że jedyną drogą prowadzącą do powodzenia i zbawienia jest czystość duszy i dobre czyny. Wierzy w Allaha Jedynego, który jest poza wszelkimi potrzebami, jest samowystarczalny, sprawiedliwy, nikt Go nie urodził i On nie urodził nikogo. Politeiści i niewierni żyją fałszywymi obietnicami. Niektórzy z nich wierzą, że syn Boga został ofiarowany jako odkupiciel naszych grzechów; inni, że są ulubieńcami Allaha i nie będą ukarani za grzechy, jeszcze inni sądzą, że otrzymają wybaczenie u Allaha dzięki wstawiennictwu swoich przywódców oraz ludzi pobożnych. Są też tacy, którzy składają ofiary swoim bóstwom, myśląc, że dzięki temu będą mogli wszystko czynić bezkarnie. Ateiści, którzy nie wierzą w Stwórcę, uważają się za całkowicie wolnych i niezobowiązanych do przestrzegania żadnych zasad, ich pragnienia są ich bogami, zaś oni są niewolnikami swoich pragnień.
5. Do wierzącego nie przychodzi przygnębienie i załamanie w żadnych okolicznościach. Głęboko wierzy w Allaha, Pana Nieba i Ziemi, którego siła jest nieskończona. Wiara obdarowuje jego serce nadzwyczajnym spokojem, pociechą i nadzieją, jeśli nawet zostanie poniżony, nie osiągnie powodzenia w życiu czy będzie mu brakowało pieniędzy; Allah o nim nie zapomni i nie poświęci go nawet dla samego siebie. W każdą sprawę muzułmanin angażuje wszystkie swoje siły i ufa Allahowi. Ponieważ serca niewiernych, politeistów i ateistów są małe i zależne od ograniczonych sił, dlatego w godzinie kłopotów ogarnia ich przygnębienie i załamanie oraz desperacja, która prowadzi do samobójstwa.[19]

---

[19] Aby wyobrazić sobie jak tragiczną sytuację może wywołać ta desperacja serca, odsyłamy czytelnika do studium współczesnego życia Mr Colin Wilson. "The Outsider" (impresja 11, Londyn, 1957).
Dowód prof. Joada również wyjaśnia tę sytuację. Pisze on o Zachodzie. "Po raz pierwszy w historii dojrzewa pokolenie mężczyzn i kobiet nie posiadające żadnej religii i nie odczuwające nawet jej potrzeby. Sąoni zadowoleni z takiej sytuacji. Są oni również bardzo nieszczęśliwi a liczba samobójstw jest niezwykle wysoka" (C.E.M. Joad, The Present and Future of Religion, cytowane przez Sir Arudda Luun, AndYet S o New, London, 1958, str. 228).
Jeśli chodzi o świat Islamu, przytoczmy poglądy historyka nie-muzułmanina, który nie jest ustosunkowany przychylnie do Islamu. W tym bezkompromisowym monoteiźmie z jego prostą, entuzjastyczną wiarą w panowanie transcendentnej istoty, leży główna siła Islamu. Jego wyznawcy mają świado-

6. Wiara wywołuje w człowieku: poświęcenie, cierpliwość, posłuszeństwo i zaufanie do Allaha. Kiedy człowiek np. zdobywa wiedzę, pomaga biednym, poprzez dobre uczynki pogłębia swoją wiarę, wtedy jest pewny, że Allah otacza go opieką. To przekonanie czyni go silnym i stanowczym, Żadne przeszkody i trudności ani wroga opozycja nie są w stanie przeszkodzić mu w realizacji celów. Takiej siły nie mają politeiści, niewierzący i ateiści.
7. Wyznanie wiary inspiruje w człowieku odwagę. Są dwa czynniki, które rodzą w człowieku tchórzostwo: a) miłość do samego siebie, majątku, rodziny, potrzeby wygodnego życia i strach przed śmiercią; b) wiara, że ktoś inny prócz Allaha może zabrać jego życie. Wiara w la ilaha illallah, oczyszcza jego umysł z obu tych myśli. Pierwsza odchodzi, gdy człowiek wierzy, że to Allah jest właścicielem wszystkiego co posiada. Druga przyczyna ustępuje w miarę, jak rośnie w nim przekonanie, że nie może mu odebrać życia żaden człowiek, zwierzę czy broń, może to zrobić jedynie Allah. Allah wyznaczył każdemu odpowiedni czas, i nikt i nic nie jest w stanie tego zmienić. Wiernego muzułmanina nie zastraszy ani nie zatrzyma nawet najpotężniejsza armia czy burza nieszczęść. Zaprawdę, gdy on idzie walczyć dla Allaha, zwycięża siłę dziesięciokrotnie większą od siebie. Skąd mają brać taką siłę niewierni, politeiści i ateiści, którzy uważają siebie za największą wartość? Oni wierzą, że śmierć przychodzi z wrogiem, zatem aby jej uniknąć, należy uciec przed wrogiem.
8. Wiara w la ilaha illallah stwarza atmosferę pokoju i zadowolenia, oczyszcza umysł z namiętności, zazdrości, zawiści i złości oraz łakomstwa, oddala myśl o stosowaniu podłych i nikczemnych metod dla osiągnięcia sukcesu. Wierzący rozumie, że bogactwo leży w rękach Allaha, który obdziela nim według Swojego upodobania. Honor, siła, reputacja, wiedza i autorytet zależą od Woli Allaha. Obowiązkiem człowieka jest robienie tego, co jest w granicach jego możliwości i zdolności oraz nie narusza jego godności i uczciwości. Sukcesy i niepowodzenia zależą od łaski Allaha. Jeśli zechce kogoś

---

mość zadowolenia i rezygnacji, nieznanych wśród wyznawców większości wiar. Samobójstwa są rzadkością na terenach zamieszkałych przez muzułmanów (Philip K. Hitti, History of the Arabs, 1951, str.129. Koran 11,34 i VII, 11.

obdarować, żadna siła Go nie powstrzyma. jeśli nie chce tego zrobić, to żadna siła Go do tego nie zmusi. Politeiści, ateiści i niewierni uważają, że ich sukcesy i niepowodzenia zależą wyłącznie od ich wysiłków oraz zbiegu okoliczności i szczęścia. Dlatego są niewolnikami chciwości i łakomstwa. Dla osiągnięcia sukcesu poniżają się do przekupstwa, pochlebstwa oraz spiskowania i innych nieuczciwych metod. Ogarnia ich zazdrość i zawiść gdy widzą sukcesy innych, i stosują najpodlejsze metody, aby zniszczyć swoich rywali.

9. Najważniejszym efektem la ilaha illallah jest to, że człowiek staje się posłuszny i postępuje według Prawa Allaha. Allah zna nasze intencje i myśli: dobre i złe. Możemy ukryć się przed każdym, ale nie przed Allahem; możemy wymknąć się każdemu, ale nie Allahowi. Wiara człowieka na tyle jest pełna i szczera, na ile on sam podlega i jest posłuszny prawom Allaha. Muzułmanin, to znaczy "posłuszny Allahowi', a posłuszeństwo Allahowi jest niemożliwe bez głębokiej i szczerej wiary w la ilaha illallah.

Wiara w Jedność Allaha jest najważniejszą, fundamentalną zasadą nauczania Proroka Muhammada *(PzN)*. Jest sensem i źródłem siły Islamu. Wszystkie inne zasady i prawa zbudowane są na tym fundamencie i z niego czerpią siłę. Islam pozbawiony tej wiary przestałby istnieć.

Wiara w aniołów Allaha

Drugim filarem wiary Islamu, którego nauczał prorok Muhammad *(PzN)* jest wiara w istnienie aniołów. Ważność tego filaru polega na tym, że oczyszcza i upraszcza koncepcję tałhid i uwalnia od groźby politeizmu.

Politeiści łączyli z Allahem dwa rodzaje stworzeń:

a) stworzenia materialne, które są poznawalne za pomocą ludzkiego oka, np. słońce, księżyc, gwiazdy, ogień, woda, zwierzęta, wybitni ludzie itp.,

b) stworzenia niematerialne, które są ukryte przed wzrokiem ludzkim i porządkują one rzekomo sprawy wszechświata z ukrycia. Niektóre z nich wysyłają wiatr, powietrze, sprowadzają chmury i deszcz, inne wysyłają światło itd.

Stworzenia pierwszego rodzaju posiadają materialną postać i są widoczne dla oka ludzkiego. Ich roszczenia do boskości zaprzecza oświadczenie: la ilaha illallah. To wystarczy, aby pozbyć się myśli, że mają one jakiś udział w boskości lub zasługują na uwielbienie.

Stworzeniom drugiego rodzaju, ukrytym przed ludzkim wzrokiem, politeiści chętniej oddają cześć. Uważają ich za swoich bogów lub dzieci Allaha. Tworzą ich wizerunki i składają im ofiary. Aby oddzielić wiarę w Jedność Allaha od wiary w niewidzialne stworzenia, w tym celu został objaśniony ten szczególny filar wiary.

Prorok Muhammad *(PzN)* poinformował nas, że stworzenia, które niektórzy uważają za swoich bogów lub dzieci Allaha, stworzone są ze światła i są aniołami Allaha Najwyższego. Są one posłuszne Jego rozkazom i nie dzielą z Nim Jego Boskości. Nie posiadają one żadnej władzy i nie mają prawa wstawić się za ludźmi u Allaha.

Pierwszego dnia po stworzeniu człowieka, Allah rozkazał aniołom, aby pokłonili się pierwszemu człowiekowi - Adamowi, któremu Allah dał większą wiedzę niż aniołom, a także uczynił go Swoim namiestnikiem na ziemi. Nie ma większego wstydu dla człowieka aniżeli wybijanie pokłonów przed tymi, którzy kiedyś sami kłaniali się człowiekowi.

Prorok Muhammad *(PzN)* zabronił nam czcić aniołów i dodawać ich Allahowi jako jego współtowarzyszy. Z drugiej zaś strony przekazał nam, że są one istotami wybranymi przez Allaha, wolnymi od błędów i grzechów, i z natury są posłuszne Allahowi wypełniając Jego rozkazy i czcząc Go.

Spośród wszystkich aniołów Allah wybrał najszlachetniejszego - Gabriela *(PzN),* aby przekazywał objawienie Allaha prorokom i wysłannikom. Gabriel *(PzN)* został wysłany do naszego Proroka Muhammada *(PzN),* aby objawić mu Koran. Aniołowie towarzyszą ludziom w każdym czasie, widzą, słyszą i notują każdy nasz czyn. Towarzyszą człowiekowi w czasie śmierci, a także przedstawiają one sprawozdanie, z całego naszego życia na Sądzie Ostatecznym.

Nie znamy natury aniołów ani w jaki sposób zostały stworzone. Rozkazano nam, żeby wierzyć w ich istnienie, ponieważ nie znamy drogi do poznania ich natury, przymiotów, wartości i sposobu ich stworzenia. Nie możemy wyobrażać sobie ich wyglądu ani sposobu stworzenia, ponieważ nie posiadamy o tym wiedzy, a wyobrażając sobie aniołów popełniamy wielki grzech. Musimy wierzyć w aniołów

dokładnie tak, jak nam to przekazano. Jeśli odrzucimy ich istnienie, popełnimy kufr, gdyż po pierwsze nie mamy powodu, żeby nie wierzyć w ich istnienie, a po drugie byłoby to równoznaczne z przypisaniem Prorokowi Muhammadowi *(PzN)* nieprawdy.

Wiara w Księgi Allaha

Trzecim filarem wiary, w którą Muhammad *(PzN)* nakazał nam wierzyć, jest wiara w Księgi Allaha, które Allah zesłał ludzkości poprzez swoich Proroków. Znamy nazwy tylko niektórych z tych ksiąg, np. Księgi Abrahama, Tora – Mojżesza, Psalmy (Zabur) Dawida, Biblia Jezusa Chrystusa *(PzN)*. Nie powiadomiono nas o tytułach innych ksiąg, które zostały objawione innym Prorokom. Dlatego nie możemy rozstrzygać, czy inne księgi religijne pochodzą od Allaha czy też nie. Wierzymy, że wszystkie Księgi pochodzące od Allaha są prawdziwe.

Z wymienionych wyżej ksiąg tylko Księgi Abrahama *(PzN)* zaginęły i nie pozostał po nich ani jeden ślad w literaturze światowej. Psalmy Dawida, Tora u Żydów, a Biblia u Chrześcijan istnieją, ale Koran przekazał nam, że ludzie zmienili je i przekształcili mieszając słowa Allaha ze słowami innych ludzi[20] (zmienili położenie i znaczenie słów.)

Sami Żydzi i Chrześcijanie przyznają, że nie posiadają oryginalnych tekstów zesłanych Dawidowi, Mojżeszowi i Chrystusowi

---

[20] Nawet powierzchowna analiza pierwszych ksiąg Starego Testamentu i czwartej Ewangelii Nowego Testamentu odkrywa, że powstały one za sprawą człowieka, zostały do nich wplecione niektóre części oryginalnych Psalmów Dawida i Ewangelii Chrystusa. Pięć pierwszych ksiąg Starego Testamentu nie tworzy oryginalnej Tory. Jej części zostały pomieszane z innymi tekstami napisanymi przez ludzi, a oryginalne przesłanie Boga zostało zagubione w tym bałaganie. Podobnie cztery Ewangelie Chrystusa nie są oryginalnymi Ewangeliami pochodzącymi od Proroka Jezusa (PzN). Naprawdę są one historią życia Chrystusa, napisaną przez cztery różne osoby, na podstawie ich wiedzy i pogłosek; włączone są do tego pewne części oryginalnych Ewangelii. Ale prawda i fikcja, boskość i człowiek są tak ze sobą pomieszane, że niemożliwością jest oddzielenie ziarna od plew. Ogólne wnioski są takie: ani Żydzi ani Chrześcijanie nie zachowali w oryginalnej formie Słowa Bożego, zaś Koran został zachowany w całości i w oryginalnej formie w jakiej Prorok Muhammad (PzN) objawił ludzkości tę zbawienną dla niej Prawdę.

(PzN), a tylko ich tłumaczenia, które od wieków są poddawane ciągłym zmianom i nowym opracowaniom. Badając te Księgi, znajdujemy tam wiele fragmentów, które z pewnością nie mogą pochodzić od Allaha. Zostały w nich pomieszane Słowa Allaha z ludzkimi, niemożliwe jest rozpoznanie, które fragmenty są oryginalne, a które dopisane. Kazano nam wierzyć we wszystkie objawione Księgi, tylko dlatego, aby przyznać, że również przed Koranem Allah zesłał Księgi za pośrednictwem Swoich Proroków i wszystkie one pochodzą od tego samego Allaha, który zakończył cykl Objawień zesłaniem ludzkości Koranu. Zesłanie Koranu nie jest zdarzeniem ani nowym, ani dziwnym. Koran jest potwierdzeniem i uzupełnieniem tych boskich nauk, które ludzie okaleczyli, zagubili i zniekształcili. Koran jest ostatnią Księgą Allaha przekazaną ludzkości; istnieje kilka ważnych różnic między Nim a poprzednimi Księgami. Oto one:

1 Oryginalny tekst Ksiąg zesłanych przed Koranem, został zagubiony i zmieniony. Do dzisiaj istnieją tylko ich tłumaczenia. Natomiast Koran został zachowany w tej samej formie, w jakiej został objawiony Prorokowi Muhammadowi *(PzN)*, tzn. nie zmieniono w nim ani jednej litery, ani jednego znaku.
2. W poprzednich Księgach ludzie zmieszali swoje słowa ze Słowami Allaha. Koran przekazuje nam tylko słowa Allaha w ich oryginalnej czystości. Przyznają to nawet przeciwnicy Islamu.
3. Nie można udowodnić na podstawie wiarygodnych wydarzeń i dowodów historycznych że dana księga naprawdę należy do tego proroka, któremu się ją przypisuje. Istnieje wiele Ksiąg religijnych, o których nie wiadomo, kiedy zostały wysłane i dla kogo. Jeśli chodzi o Koran, to istnieją niepodważalne dowody na to, kiedy i gdzie został objawiony Prorokowi Muhammadowi *(PzN)* .
4. Poprzednie Księgi zostały objawione w językach, które wymarły wiele lat temu. Nie żyją już ludzie, którzy posługiwali się tymi językami, a tylko niewielu twierdzi, że potrafi je zrozumieć. A zatem, gdyby owe Księgi istniały do dzisiaj w swojej oryginalnej formie, nikt nie byłby w stanie ich zrozumieć, a tym bardziej stosować w praktyce ich zaleceń. Natomiast językiem Koranu mówią miliony ludzi, rozumieją go setki milionów, jest językiem prostym, żywym i bogatym, jest nauczany w każdym regionie świata. Jest prosty dla tych, którzy chcą się go nauczyć, a ci którzy

nie mają na to czasu, z pewnością znajdą kogoś, kto zna ten język i potrafi wytłumaczyć im znaczenie Koranu i jego zasad.

5. Każda z istniejących Ksiąg została skierowana do określonego narodu. Zawierała w większości zasady dotyczące określonego czasu historycznego i odpowiadała potrzebom tegoż czasu. Dzisiaj są już one nieaktualne. Wynika z tego, że księgi te były przeznaczone dla określonych ludzi, nie zaś dla całej ludzkości. Ludzie mieli stosować się do ich nauk tylko przez pewien czas. Słowa Koranu skierowane są do każdego człowieka i do ogółu ludzi; nie ma najmniejszej wzmianki, mówiącej o tym, że przeznaczony jest dla wybranego narodu. Wszystkie zakazy, nakazy i zalecenia Koranu, mogą być przestrzegane w każdym miejscu wszechświata i w każdym czasie, co świadczy to o tym, że Koran został zesłany dla całej ludzkości a wiedza w nim zawarta jest doskonała i wieczna.
6. Nie można zaprzeczyć, że poprzednie boskie Księgi przekazywały i nauczały: prawdy, szczerości, dobra i zasad moralnych oraz wskazywały drogę życia miłą Allahowi. Jednak żadna z tych Ksiąg nie zawierała kompletnych nauk potrzebnych człowiekowi w jego codziennym życiu. Dopiero Koran zawarł w sobie w całości idealną drogę życia miłą Allahowi, oraz nakreślił kodeks życia, uwzględniający wszystkie potrzeby człowieka.
7. Przez ingerencję człowieka, znalazło się w dawnych Księgach wiele rzeczy nie odpowiadających rzeczywistości, niezgodnych z rozsądkiem oraz niesprawiedliwych. Ponadto księgi te zawierają historie Proroków przedstawiające ich jako okrutnych i niesprawiedliwych, a także istnieją fragmenty niemoralne wypaczające ludzką wiarę i chęć czynienia dobra. Koran jest wolny od takich nieprzyzwoitych rzeczy, nie ma w Nim nic sprzecznego z rozumem, nie można Mu udowodnić żadnych błędów. Od początku do końca wypełniony jest prawdą i mądrością, prowadzi ludzi prostą drogą boskich zasad do szczęścia i zbawienia. Ze względu na te szczególne cechy Koranu, wszyscy ludzie powinni uwierzyć w Jego prawdziwość oraz odrzucić wszystkie inne Księgi. Koran uczy nas wszystkiego, co jest konieczne do godnego spędzenia życia, zgodnie z Wolą Allaha, dlatego nie ma potrzeby korzystania z innych objawionych Ksiąg.

Analiza różnic między Koranem a poprzednimi Księgami pokazuje, że natura wiary w Koran a we wcześniejsze Księgi nie jest podobna.

Wiara we wcześniejsze Księgi powinna sprowadzać się do oświadczenia, że w całości pochodziły one od Allaha, były prawdziwe oraz, że zostały wysłane w swoim czasie do spełnienia tych samych celów, dla których objawiony był Koran. Natomiast wiara w Koran powinna opierać się na tym, że jest On prawdziwym, czystym i absolutnym Słowem Allaha, doskonałą Prawdą; zachowane jest i zabezpieczone (od wypaczeń) każde Jego słowo. Obowiązkiem człowieka jest postępowanie według zasad Koranu, natomiast wszystko, co sprzeciwia się tym zasadom powinno być odrzucone.

Wiara w Proroków Allaha

W poprzednim rozdziale powiedzieliśmy, że do wszystkich narodów wysłano Proroków *(PzN),* którzy przekazywali tą samą religię -Islam. Wszyscy Wysłannicy Allaha są sobie równi. Jeżeli człowiek wierzy w jednego z nich, musi uwierzyć we wszystkich; jeśli zaś wątpi w prawdziwość choć jednego spośród nich, to tak, jakby zaprzeczał prawdziwości wszystkich Wysłanników Allaha. Weźmy przykład dziesięciu osób, z których każda twierdzi to samo; jeżeli uwierzymy jednej z nich, to musimy uwierzyć też pozostałym; jeśli jednak zarzucimy kłamstwo choć jednej z tych osób, to nie uwierzymy pozostałym. Islam wymaga od nas bezwzględnej wiary we wszystkich Proroków Allaha.

Prorok Muhammad *(PzN)* przekazał nam, że do różnych narodów zostało wysłanych sto dwadzieścia cztery tysiące Proroków. Jeśli weźmiemy pod uwagę życie na ziemi od momentu jej zaludnienia oraz ogromną ilość narodów, które w tym czasie przeminęły, to liczba ta okaże się niezbyt dużą. W Proroków, których imiona wymienia Koran, powinniśmy bezwzględnie wierzyć oraz w tych, o których Koran nie wspomina, kazano nam również wierzyć, ponieważ wszyscy oni byli Prorokami Allaha, głosili wiarę i nauczali Prawdy. Wierzymy we wszystkich proroków Indii, Chin, Persji, Egiptu, Afryki i Europy i innych miejsc na świecie. Nie wolno nam powiedzieć, że któryś z nich nie był prawdziwym Wysłannikiem Allaha, ponieważ Allah w Koranie nie przekazał nam żadnej wzmianki, znaku, które by mogły o tym

świadczyć lub zaprzeczyć. Nie wolno też źle mówić o tych, w których wierzą wyznawcy innych religii. Prawdopodobnie, niektórzy z nich byli Prorokami Allaha, jedynie ich następcy zmienili i i sfałszowali głoszone przez nich nauki (po ich śmierci). Tak jak to uczyniono z naukami Mojżesza i Chrystusa *(PzN)*, po ich śmierci. Jeśli pragniemy wyrazić jakąś opinię, to niech dotyczy ona doktryny czy rytuałów danej religii, natomiast jej głosicieli pozostawmy w spokoju.

Mimo obowiązku równego traktowania wszystkich Proroków *(PzN)*, można wyróżnić trzy zasadnicze różnice między Muhammadem *(PzN)* a innymi Prorokami *(PzN)*:

1. Poprzedni Prorocy przychodzili do określonych narodów w określonym czasie, podczas gdy Muhammad *(PzN)* został wysłany do całej ludzkości na wieczność.[21]
2. Nauki tych Proroków zaginęły bezpowrotnie. Jeśli cokolwiek się zachowało, to w sfałszowanej i wypaczonej formie, a nie w oryginalnym brzmieniu. Nie zachowała się do naszych czasów żadna wiarygodna historia ich życia, zaś istniejące przekazy i opowiadania mówiące o ich życiu są mało prawdopodobne. W przeciwieństwie do tego, nauki Muhammada *(PzN)*, jego biografia, wypowiedzi, dyskusje, sposób życia, zasady moralne, przyzwyczajenia, krótko mówiąc całe jego życie i działalność, znane są w szczegółach i przechowywane w książkach dostępnych dla każdego człowieka.
3. Nauki poprzednich Proroków nie były kompletne. Każdy z nich poprawiał, uzupełniał i wprowadzał zmiany w nauczaniu swego poprzednika, a zatem nauki te były nietrwałe i szybko o nich zapominano. Allah nie zachował tych nauk, ponieważ nie odpowiadały one potrzebom zmieniających się czasów i sytuacji. Muhammad *(PzN)*, przekazał ludzkości najdoskonalszą prawdę- Islam. Wszystko co było wartościowe, trwałe i wieczne w nauczaniu poprzednich Proroków, zawarte zostało również w posłannictwie Muhammada *(PzN)*. Dlatego ten, kto wierzy w prawdziwość Muhammada *(PzN)*, podąża też za wszystkimi poprzednimi Prorokami Allaha *(PzN)*; kto zaś odrzuca te nauki i schodzi z drogi prawdy, nie pozna mądrości, które przekazał Allah tylko Muhammedowi, a których głoszenia nie dostąpili inni Prorocy. Żeby stać się praw-

[21] Ten problem został szczegółowo omówiony w Rozdziale III.

dziwym muzułmaninem, konieczna jest szczera i prawdziwa wiara w posłannictwo Proroka Muhammada *(PzN)* oraz przyjęcie następujących warunków:
a) Muhammad *(PzN)* jest prawdziwym Prorokiem Allaha.
b) Jego nauki są doskonałe i kompletne, wolne od braków i wad.
c) Był On Ostatnim Prorokiem Allaha, po Nim nie zostanie wysłany żaden inny Prorok, aż do końca świata.

Wiara w życie po śmierci

Następnym filarem religii muzułmańskiej jest wiara w życie po śmierci. Prorok Muhammad *(PzN)* kazał nam wierzyć w Zmartwychwstanie i Dzień Sądu Ostatecznego. Podstawowe elementy tej wiary są następujące :
- życie doczesne oraz wszystko, co się dzieje na świecie, kończy się w wyznaczonym dniu. Wszystko będzie unicestwione w tym dniu, który nosi nazwę Kijama, co znaczy Dzień Ostateczny.
- wszystkie stworzenia, które zamieszkiwały świat od jego zarania, będą przywrócone do życia, staną przed Allahem, który będzie ich Sędzią. Nazywa się to Haszr, czyli Zmartwychwstanie. – Allah będzie wtedy ważył wszystkie dobre i złe czyny człowieka. Ten, kto czynił więcej dobra niż zła, otrzyma wybaczenie; jeśli zaś czynił więcej złazostanie ukarany.
- nagrody i kary będą rozdzielane sprawiedliwie. Wszyscy, którzy zasłużyli na nagrodę, pójdą do Raju, zostaną przed nimi otwarte drzwi wiecznej szczęśliwości; natomiast ci, którzy zasłużyli na karę, pójdą do Piekła miejsca ognia i tortur.

Potrzeba wiary w Dzień Ostateczny

Wiara w życie po śmierci zawsze była jednym z warunków głoszenia islamu przez proroków *(PzN)*. Każdy z nich nakazywał swoim zwolennikom, aby wierzyli w Dzień Ostateczny, tak samo jak to przykazał nam ostatni Prorok Muhammad *(PzN)*. Jest to jeden z warunków bycia muzułmaninem. Prorocy nauczali, że każdy kto nie wierzy lub chociaż wątpi w zmartwychwstanie jest niewiernym, ponieważ zaprzeczenie istnieniu życia po śmierci, czyni wszystkie inne elementy wiary niepełnymi, a zatem pozbawia ich właściwego sensu.

Człowiek zaczyna pogrążać się w niewiedzy i niewierze, zamyka sam przed sobą drogę do prawdziwego zrozumienia życia, a zatem do szczęścia i zbawienia.

Zastanówmy się, co się dzieje z człowiekiem, który odrzuca wiarę w Dzień Sądu Ostatecznego. Uważa on wiarę w Allaha i posłuszeństwo Jego rozkazom za mało ważne albo wręcz pozbawione znaczenia. Według niego życie w posłuszeństwie nie przynosi korzyści; taki człowiek nie spodziewa się również żadnych szkód, będących następstwem jego nieposłuszeństwa. Czy jest możliwe, aby spełniał on nakazy Allaha objawione Prorokom i zawarte w Księgach? Jeśli nawet uwierzy w istnienie Allaha, to jaki będzie pożytek z jego wiary, jeżeli nie jest on posłuszny Allahowi.

Wiara w życie po śmierci ma głęboki wpływ na życie doczesne człowieka, bo czy może on aktywnie i zgodnie z boskimi przykazaniami uczestniczyć w życiu doczesnym, jeżeli nie wierzy w życie po śmierci? Nie, bo jest ograniczony jedynie swoimi własnymi potrzebami.

Osoba wierząca w życie po śmierci ma głębokie przekonanie o końcowych konsekwencjach swoich czynów. Bogactwa oraz straty w życiu doczesnym będzie traktowała jako rzeczy przemijające, nie poświęci przyszłego, wiecznego szczęścia dla tych przelotnych zdobyczy. Człowiek wierzący wybierze zawsze prawdę i dobro, jeśli nawet przyniosą mu największą szkodę w tym życiu, a odrzuci fałsz i zło, gdyby nawet przyniosły mu największe korzyści.

Idea dobrych czynów - według niewierzącego w życie po śmierci - ograniczona jest zdobywaniem korzyści w życiu doczesnym w formie: pieniędzy, powodzenia, własności, uznania, które kształtują jego pozycję, siłę, reputację i szczęście doczesne. Spełnianie pragnień i mnożenie bogactw jest treścią i celem jego życia, dla ich zdobycia nie powstrzyma się nawet przed okrutnymi, niesprawiedliwymi metodami.

Według wierzącego, dobro i zło przyjmują zupełnie inną postać. Dobrem jest wszystko, co zadowala Allaha, natomiast złem jest wszystko, co wzbudza gniew Allaha. Dobro jest dobrem w każdej sytuacji, nawet wtedy, gdy nie przynosi zysków, a przeciwnie - sprawia kłopoty i czyni szkody. Podobnie jest ze złem; posiada negatywną wartość w każdej sytuacji, jeśli nawet nie przynosi szkód w życiu doczesnym, tylko zyski i korzyści. Człowiek wierzący wie, że nie

ominie go sprawiedliwy wyrok w życiu przyszłym za jego dobre i złe czyny.

Zatem wiara w życie po śmierci lub jej odrzucenie, decyduje o przyjęciu przez człowieka dwóch różnych dróg życia. Ten, kto nie wierzy w życie przyszłe, nie może nawet rozpocząć drogi ku Islamowi. Jeśli wiara nakazuje mu: "oddaj biednym i potrzebującym jałmużnę z twojego majątku, mając na celu zadowolenie Allaha", on wtedy odpowie: "jałmużna zmniejszy mój majątek, wolę pożyczyć, potem odebrać z procentem. Jeśli nie będą w stanie mi oddać pieniędzy, to zaskarżę ich do sądu. Sąd przyzna mi rację, a wtedy zabiorę ich domy, meble i sprzęty". Religia zobowiązuje go i rozkazuje: "mów prawdę, a porzuć kłamstwo, nawet wtedy, gdy w prawdzie będzie dużo szkody, a w kłamstwie duży zysk". Taki człowiek odpowie: "dlaczego mam być szczery, jeśli przynosi mi to straty, dlaczego mam unikać kłamstwa, skoro bez żadnego ryzyka mam z tego korzyści". Jeżeli ów człowiek znajdzie na jakimś odludziu drogocenną rzecz i nie będzie tam nikogo, kto by mógł o tym zaświadczyć, Islam powiada: "ta rzecz nie należy do ciebie, nie zabieraj jej!"; on zaś odpowie: "dlaczego mam zostawić coś, co znalazłem przypadkowo, bez wysiłku i strat. Nikt nie może świadczyć przeciwko mnie. Dlaczego nie mam skorzystać z takiej okazji?" Może się zdarzyć, że ktoś powierzy takiemu człowiekowi na przechowanie swoje pieniądze i kosztowności a potem umrze; w takiej sytuacji wiara nakazuje: "bądź uczciwy, nie zdradź powierzonego ci skarbu, oddaj go rodzinie zmarłego"; ów człowiek odpowie: "czy ktoś może mi udowodnić, że zmarły właśnie u mnie przechowywał swój majątek? Nie wie o tym nawet jego rodzina! Jeżeli mogę coś zdobyć tak prostym sposobem, nie obawiając się żadnych konsekwencji, to dlaczego mam tego nie uczynić?" Islam prowadzi człowieka zawsze właściwą drogą, natomiast on wybiera inną, złą drogę, tę, która odpowiada jego interesom i przynosi mu doczesne korzyści. Islam prawdziwą wartość każdej rzeczy mierzy z perspektywy życia wiecznego, podczas gdy człowiek niewierzący żyje ulotnym złudzeniem życia doczesnego. Teraz powinniśmy zrozumieć, dlaczego człowiek nie może być prawdziwym muzułmaninem bez wiary w życie po śmierci. Odrzucenie tej wiary - to odrzucenie całej dobroci i godności człowieka, to jego degradacja i zniżenie do poziomu zwierząt.

Życie po śmierci: racjonalne dowody

Przekonamy się teraz, że wiara, którą przekazał nam Prorok Muhammad *(PzN)*, jest racjonalnie udowodnioną prawdą. Chociaż jest ona oparta na bezwzględnym zaufaniu do Proroka Muhammada *(PzN)*, to racjonalne dowody nie tylko potwierdzają jej prawdziwość, ale ukazują prostotę i zrozumiałość.

Znane są trzy punkty widzenia dotyczące życia po śmierci:

1 Z chwilą śmierci kończy się życie człowieka, nie ma innej egzystencji. Możliwe jest tylko życie doczesne, po nim kończy się istnienie człowieka. Jest to pogląd ateistów, według nich udowodniony naukowo.
2. Życie i śmierć powtarzają się cyklicznie. Jeśli człowiek wiódł dobre i uczciwe życie, wtedy odradza się wywyższony i uszlachetniony swoim dobrem. Jeśli zaś swoim postępowaniem zasłużył na karę, wówczas odradza się pod postacią psa, kota, małpy, drzewa lub innej istoty pozbawionej człowieczeństwa.
3. Wspólna wiara wszystkich Proroków *(PzN)* nakazuje człowiekowi, aby uwierzył w Dzień Sądu Ostatecznego, Zmartwychwstanie, konieczność zdania rachunku z całego swojego życia przed Sądem Allaha, oraz w sprawiedliwe rozdzielenie kar i nagród.

Rozpatrzmy teraz każdy z tych poglądów po kolei. Zwolennicy pierwszego punktu, powołując się na swoje naukowe dowody twierdzą, że życie po śmierci jest nierealne. Powiadają, że nigdy nie widziano nikogo, kto powróciłby po śmierci. Każdy widzi, jak człowiek po śmierci obraca się w proch, dlatego śmierć jest końcem życia i nie ma żadnej innej formy jego kontynuacji. Zastanówmy się, czy przytoczony tu argument jest naprawdę naukowy. Jeżeli nie byliśmy świadkami zmartwychwstania, to możemy jedynie powiedzieć, że nie wiemy, co dzieje się z człowiekiem po śmierci. Nie mamy prawa powołując się na naukę twierdzić, że śmierć kończy egzystencję człowieka. Nauka nie potwierdza i nie zaprzecza tej koncepcji, dlatego twierdzenie jakoby nie istniało życie po śmierci jest bezpodstawne i nienaukowe. Tok rozumowania zwolenników prezentowanej koncepcji podobny jest schematowi myślenia człowieka, który nigdy nie widział samolotu, ale z przekonaniem twierdzi, że samoloty nie istnieją. Jeżeli ktoś z nas nie

widział jakiejś rzeczy czy zjawiska, to nie oznacza to, że one nie istnieją.

Według następnej koncepcji człowiek jest człowiekiem, ponieważ w swoim poprzednim zwierzęcym wcieleniu wykazał się dobrem i zasłużył na nagrodę. Natomiast stał się zwierzęciem, gdyż w poprzedniej, ludzkiej postaci był zły i czynił zło innym. Mówiąc inaczej, nasza obecna postać zdeterminowana jest naszym zachowaniem w poprzednim wcieleniu. Nasuwa się zatem pytanie: Kto był wcześniej, człowiek czy zwierzę? Jeśli "człowiek", to musi przyznać, że wcześniej istniało zwierzę, które za swoje dobre życie otrzymało postać człowieka. Jeśli "zwierzę", to według prezentowanej koncepcji, wcześniej musiał być to człowiek, który za karę stał się zwierzęciem. Tworzy się błędne koło; nie można ustalić postaci pierwszego stworzenia, ponieważ każde nowe wcielenie uzależnione jest od poprzedniego.

Rozważmy teraz trzecią koncepcję. Pierwsza teza owego twierdzenia powiada: "Świat zakończy się pewnego dnia. Allah zburzy i unicestwi wszechświat, na jego miejscu powstanie inny, doskonalszy i wspanialszy świat".

To prawda. Im dłużej zastanawiamy się nad naturą wszechświata, tym bardziej przekonujemy się, że istniejący system nie jest ani trwały, ani wieczny. Wszystkie działające w nim siły są z natury ograniczone i pewnego dnia wyczerpią się. Naukowcy zgadzają się z tym, że pewnego dnia słońce straci całą swoją energię i stanie się zimne; że gwiazdy będą ginąć, zderzając się nawzajem, aż w rezultacie cały wszechświat zostanie zniszczony. Jeżeli możliwa jest ewolucja poszczególnych elementów wszechświata, to dlaczego nie może ona dotyczyć całego wszechświata? Bardziej nieprawdopodobny wydaje się pogląd, że wszechświat zupełnie przestanie istnieć niż, że przejdzie na wyższy stopień ewolucji, że powstanie idealny porządek rzeczy .

Druga teza mówi: "Człowiek ponownie się odrodzi". Jest oczywiste, że Allah stworzył człowieka na tym świecie, a zatem może to uczynić i w przyszłym. Nie jest to jedynie możliwość, ale pozytywna konieczność, o czym przekonamy się później.

Trzecia teza powiada: "Zapis wszystkich uczynków człowieka na tym świecie jest zachowany i będzie przedstawiony w dniu Zmartwychwstania." Dowodów na uzasadnienie tej tezy dostarcza nam obecnie nauka. Udowodniono, że wydawane przez nas dźwięki, wywołują w powietrzu niewielkie fale, a potem zamierają. Odkryto, że owe

dźwięki pozostawiają na otaczających przedmiotach ślady, które mogą być później odtwarzane. Płyty gramofonowe zbudowane są na tej samej zasadzie. Możemy teraz zrozumieć wielką mądrość a zarazem genialną prostotę tej tezy. Zapis każdego naszego ruchu uwieczniony jest na wszystkich rzeczach, z którymi mamy kontakt, za pomocą fal wytwarzanych przez te ruchy. W taki oto sposób wszystkie nasze czyny zostały uwiecznione i mogą być odtworzone.

Kolejna, czwarta teza mówi: "W dniu Zmartwychwstania Allah sprawiedliwie rozdzieli między ludźmi nagrody i kary". Codziennie jesteśmy świadkami wielu przypadków, kiedy za dobre i uczciwe czyny, ci, którzy ich dokonują, doznają przykrości, natomiast sprawcy zła czerpią ze swoich czynów satysfakcję i korzyści. Nasz rozum i poczucie sprawiedliwości każą nam wierzyć, że nadejdzie czas, kiedy człowiek czyniący dobro będzie nagrodzony, a ten, który sieje zło, zostanie ukarany. Obecny porządek świata podlega prawu fizycznemu, zgodnie z którym niektórzy ludzie posiadający środki do wyrządzania zła będą korzystać ze swojej władzy i niekoniecznie poniosą za to karę. Czy to oznacza, że ich czyny w ogóle pozostaną bez konsekwencji? Oczywiście, nie! Oznacza to, że zaistniał skutek fizyczny, natomiast został zatrzymany skutek moralny. A zatem gdzie i kiedy zostanie ten czyn ujawniony, osądzony i ukarany? Na pewno nie na tym świecie, ponieważ tu ludzie ponoszą tylko fizyczne konsekwencje swoich czynów, natomiast nie są ich udziałem wymierne i moralne skutki tych czynów. Stanie to się w innym świecie, gdzie prawa racjonalne i moralne będą wartością nadrzędną i rozstrzygającą. Ów świat powstanie w wyniku ewolucji wszechświata, zaś sens ewolucyjności będzie tkwił w tym, że ten lepszy świat będzie rządzony przez prawa moralne, a nie fizyczne. Pozycja człowieka będzie zdeterminowana przez wartości jego intelektu i moralność, kierujące jego zachowaniem i postępowaniem.

Ostatnią tezą wiary w życie po śmierci jest istnienie Raju i Piekła. Jeżeli Allah mógł stworzyć Słońce, Księżyc, Ziemię i gwiazdy, to dlaczego nie mógłby stworzyć Raju i Piekła? Musi istnieć jakieś miejsce, gdzie ludzie dobrzy cieszyliby się szczęściem, oraz takie miejsce, w którym potępieni cierpieliby tortury. Przedstawionych w tym rozdziale pięć filarów wiary określa się niekiedy "podstawami Islamu", ze względu na ich fundamentalne znaczenie w religii muzułmańskiej. Ich główna treść zawarta jest w krótkim zdaniu

zwanym Kalima-e-tayyibah (dobre i pożyteczne słowo). Kiedy oświadczamy La ilaha illallah (nie ma boga prócz Allaha), odrzucamy wszystkie fałszywe bóstwa i stwierdzamy, że jesteśmy stworzeniami Jedynego Allaha; kiedy zaś dodajemy do tych słów Muhammad-un-Rasulullah (Muhammad jest Wysłannikiem Allaha), potwierdzamy i przyjmujemy Proroctwo Muhammada *(PzN)*. Odtąd naszym podstawowym obowiązkiem jest wiara w Istnienie Allaha, Atrybuty Allaha, Jego Aniołów i Święte Księgi oraz w życie po śmierci. Tylko poprzez całkowite posłuszeństwo i poddanie się Woli Allaha prowadzi droga do szczęścia i zbawienia.

ROZDZIAŁ V

MODLITWA I WIELBIENIE ALLAHA

Prorok Muhammad *(PzN)*, nakazał nam wierzyć w podstawowe filary Islamu, to znaczy w:

1. Allaha Jedynego, z Którym nikt nie dzieli Jego Boskości,
2. Aniołów Allaha,
3. Księgi Allaha oraz w Święty Koran jako Ostatnią z Jego Ksiąg,
4. Proroków Allaha oraz Muhammada *(PzN)*, jako Ostatniego Proroka, kończącego cykl objawień Allaha,
5. Życie po śmierci.

Powyższe filary tworzą podstawę Islamu. Aby stać się muzułmaninem, nie wystarczy werbalna deklaracja wiary . Konieczne jest praktyczne wypełnianie nakazów Proroka Muhammada *(PzN)*. Wiara w Allaha Najwyższego żąda od nas bezwzględnego posłuszeństwa; to właśnie wiara i posłuszeństwo są najgłębszym sensem Islamu. Cóż to znaczy wierzyć w Allaha? To znaczy mieć głęboką i szczerą wiarę w to, że On jest naszym Stwórcą, a my Jego stworzeniami; On jest naszym Panem wydającym rozkazy, a my Jego poddanymi, spełniającymi je bez cienia wątpliwości. Jeżeli zwątpimy i nie będziemy posłuszni, temu co przedtem dobrowolnie przyjęliśmy i uznaliśmy, staniemy się buntownikami, winnymi najcięższego grzechu.

Wierzymy, że Koran jest Księgą Allaha. Oznacza to, iż uznajemy, że Koran pochodzi od Allaha, a zatem naszym obowiązkiem jest absolutne posłuszeństwo wszystkim nakazom i zakazom w Nim zawartym.

Wierzymy, że Muhammad *(PzN)* jest Prorokiem, Wysłannikiem Allaha. Oznacza to, że wszystko, co nam nakazuje i czego zabrania, pochodzi od samego Allaha, a zatem winniśmy Mu bezwzględne posłuszeństwo. Nasz Islam będzie prawdziwy i pełny tylko wtedy, kiedy nasze czyny będą zgodne z naszą wiarą.

Przyjrzyjmy się teraz drodze, którą kazał nam kroczyć Prorok Muhammad *(PzN)* drodze miłej Allahowi. Pierwszym krokiem na tej drodze są "Ibadat" - podstawowe obowiązki, które muszą być spełniane przez wszystkich, należących do społeczności muzułmańskiej.

Pełne znaczenie "Ibadat" (wielbienie)

"Ibadat" w języku arabskim oznacza niewolnictwo, poddanie; od słowa "abd" - niewolnik. Słowo to obrazuje nam charakter relacji między Allahem a człowiekiem. Allah jest naszym Panem, a my jesteśmy Jego niewolnikami. Natomiast każde nasze działanie, mające na uwadze posłuszeństwo Panu i Jego zadowolenie, nazywa się "Ibadat" Islamska koncepcja "Ibadat" jest bardzo szeroka. Jeżeli naszą mowę uwolnimy od fałszu, kłamstwa, zniewag i sprośności, a wypełnimy ją prawdą, sprawiedliwością i dobrem, mając ciągle na względzie posłuszeństwo Allahowi, to stanie się ona wówczas "Ibadat", mimo iż może ona dotyczyć spraw pozornie świeckich. Jeżeli kierujemy się prawami Allaha w handlu, ekonomice, w kontaktach z rodzicami, krewnymi, przyjaciółmi oraz w stosunku do innych ludzi; jeżeli nie zabraliśmy cudzej własności, a także oddaliśmy każdemu jego należność, to nasze życie jest również "Ibadat", bo jesteśmy posłuszni Allahowi i w ten sposób oddajemy Mu cześć. Podobnie jest, kiedy pomagamy biednym, pokrzywdzonym, karmimy głodnych, służymy słabym i chorym, ale nie czynimy tego z pobudek materialnych, ale z miłości do Allaha; jest to także "Ibadat". Nawet, gdy pracujemy i zarabiamy na utrzymanie, a robimy to uczciwie i najlepiej jak umiemy, wtedy nasz zysk i starania są wielbieniem Allaha, pomimo iż pracowaliśmy dla siebie. W każdej sytuacji, gdy czynimy dobro i porzucamy nieuczciwe formy zysku, jesteśmy pokorni i cierpliwi wobec niepowodzeń i dramatów, spotykających nas na drodze ku Allahowi; to jest to właśnie "Ibadat" - całkowite poddanie woli Allaha i postępowanie według Jego praw. Na zasadzie analogii do tego, co powiedzieliśmy wyżej, wielbieniem Allaha może być: jedzenie, picie, spanie, siedzenie, chodzenie czy milczenie. Aby móc osiągnąć dostępną ludziom doskonałość w pokorze i poddaniu, ustanowiono zespół wielbień, które jakby przygotowują do całkowitego podporządkowania się człowieka. Każdy, kto przyjmuje te ćwiczenia, zobowiązany jest wykonywać je najlepiej jak potrafi. Powiada się o "Ibadat", że są filarami, na których wznosi się gmach Islamu.

Salat (modlitwa)

Salat jest najważniejszym i podstawowym obowiązkiem muzułmanina. Wstajemy wcześnie rano, myjemy się i stajemy przed Allahem, wyznając swoją pokorę i poddanie. Przyjmujemy podczas modlitwy różne pozycje oraz przypominamy sobie o naszych obowiązkach w stosunku do Allaha, recytując Koran. Poszukujemy Jego przewodnictwa, zawsze prosimy, aby pozwolił nam uniknąć Jego gniewu i podążać Jego Wybraną Drogą. Czytamy z Księgi Naszego Pana i świadczymy o prawdziwości wysłannictwa Proroka (PzN) pogłębiamy wiarę w Dzień Sądu Ostatecznego, kiedy to będziemy musieli zdać rachunek z całego naszego życia. Tak rozpoczyna się nasz dzień. Po kilku godzinach muezzin wzywa nas do modlitwy południowej, abyśmy wspominali Allaha i odnowili naszą umowę poddania i posłuszeństwa. Potem wracamy do swoich zajęć. Wkrótce muezzin przypomina nam o trzeciej modlitwie, Asr. Kiedy kończy się dzień i rozpoczyna noc (o zmierzchu), rozpoczynamy modlitwę wieczorną tym, czym witaliśmy dzień, to znaczy: wspomnieniem Allaha Najwyższego; wielbimy Go, aby nie zapomnieć o naszych obowiązkach. Kiedy zbliża się pora odpoczynku i szykujemy się do snu, czcimy Allaha, ostatnią w tym dniu modlitwą Isza. Tak kończy się nasz dzień. Odstępy między modlitwami i czas ich trwania nie pozwalają nam, abyśmy zapomnieli w natłoku spraw doczesnych o istocie i celu naszego życia. Codzienna modlitwa umacnia fundamenty naszej wiary i przygotowuje nas do pełnego i właściwego wielbienia Allaha, o czym wspominaliśmy wcześniej. Modlitwa oczyszcza nam duszę i wywyższa w człowieku takie cechy jak: czystość serca, bogactwo moralne, szczerość i sprawiedliwość.

Przed każdą modlitwą dokonujemy ablucji (obmycia ciała), zgodnie z tradycją Proroka Muhammada *(PzN)*. Dlaczego tak robimy? Ponieważ wierzymy w wysłannictwo Proroka Muhammada *(PzN)* i jesteśmy zobowiązani postępować według jego wskazówek. Dlaczego celowo nie popełniamy błędów recytując Koran? Bo wierzymy, iż słowa te pochodzą od Allaha i grzechem byłaby zmiana choćby jednej litery. Czy odczuwamy bojaźń, jeśli podczas modlitwy recytujemy słowa inne od tych, których nauczył nas Prorok Muhammad *(PzN)*, wierząc jednocześnie, że nikt z ludzi nie słyszy naszej modlitwy? Tak, ponieważ wierzymy, że Allah wszystko widzi i słyszy, widzi rzeczy

niewidzialne i słyszy, jeśli nawet czytamy myślą. Jaka siła sprawia, że odmawiamy modlitwę, jeśli nikt nas do niej nie zmusza, oraz modlimy się w takim miejscu, gdzie nikt nas nie widzi? Kto nam każe zostawić interesy i inne zajęcia, aby pójść do meczetu? Co sprawia, że przerywamy o świcie swój sen, że w upalne popołudnie spieszymy do meczetu, że porzucamy czas wieczornego relaksu dla modlitwy? Czy robimy to jedynie z poczucia obowiązku? Czy jest to raczej głęboka wiara i świadomość, że bez względu na okoliczności należy dochować aktu wiary i posłuszeństwa wobec naszego Pana? Dlaczego tak bardzo boimy się popełnienia jakiegokolwiek błędu podczas modlitwy? Ponieważ nasze serce wypełnione jest bojaźnią do Allaha; wiemy że nadejdzie Dzień, w którym staniemy przed Jego Majestatem, aby zdać rachunek ze swojego życia. Czyż zatem istnieje lepsze ćwiczenie moralne i duchowe niż modlitwa? Wychowuje człowieka na prawdziwego muzułmanina, odnawia pamięć o Allahu, odświeża wiarę i przypomina o Dniu Sądu Ostatecznego. Sprawia, że człowiek naśladuje Proroka (PZN) oraz wprawia się w wypełnianiu swoich obowiązków. Taki człowiek będzie przestrzegał prawa Allaha w ciągu całego swojego życia, podobnie jak to czyni podczas pięciu codziennych modlitw; będzie omijał pokusy, stronił od grzechów i oszustw, ponieważ jego serce będzie pełne bojaźni do Allaha. Jeżeli człowiek, pomimo tych wszystkich wspomnianych ćwiczeń nie będzie obawiał się gniewu Allaha, będzie nieposłuszny i będzie źle postępował we wszystkich dziedzinach życia, wówczas winna temu będzie wyłącznie jego zła i zepsuta natura, nie zaś sposób jego wychowania. Islam zaleca wspólne, grupowe modlitwy; dotyczy to przede wszystkim modlitw piątkowych. Budują one jedność, miłość i braterstwo między muzułmanami, tworząc z nich jedną, wielką rodzinę. Modlitwa grupowa uczy posłuszeństwa wobec Amira (Imama), który jest wybierany spośród wszystkich wiernych, on zaś wpaja poczucie dyscypliny, punktualności, uczy miłosierdzia, dba o poczucie równości i współzależności. Wspólna modlitwa, w której wszyscy ludzie: biedni i bogaci, rządzący i poddani, prości i wykształceni, czarni i biali, stoją obok siebie w jednym szeregu oddając cześć swojemu Panu, jest wielkim symbolem i metaforą przesłania Islamu. Przytoczyliśmy tylko niewielką część dobrodziejstwa, które niesie ze sobą modlitwa.[22]

[22] Szczegóły dyskusji o naturze i ważności Salat (modlitwy), można odnaleźć

Allah żąda od nas modlitwy tylko dla naszego dobra, zaś Jego gniew, gdy jej nie wykonujemy, nie wynika z tego, że wyrządzamy Mu jakąś krzywdę, ale z tego, że jesteśmy okrutni dla samych siebie. Jeżeli uchylamy się od modlitwy, to albo nie uważamy jej za swój obowiązek, albo uważamy i mimo to nie spełniamy obowiązku. W pierwszym przypadku będzie to równoznaczne z odrzuceniem Koranu, podważeniem prawdziwości wysłannictwa Proroka Muhammada *(PzN);* a określenie siebie muzułmaninem będzie w takiej sytuacji podłym kłamstwem. Drugi przypadek jest o wiele cięższy od pierwszego, ponieważ uznając Wszechmoc i Wszechwładzę Allaha, odrzucamy z pełną świadomością wcześniej przyjęte i zaakceptowane przez nas obowiązki w stosunku do Niego.

Post (saum)

Lekcję, którą modlitwa przypomina pięć razy dziennie, post natomiast przypomina ją w każdej sekundzie całego miesiąca Ramadan (dziewiąty miesiąc roku księżycowego). Podczas trwania Ramadanu, od świtu do zmierzchu nie spożywamy żadnych pokarmów i nie pijemy żadnych napojów. Przed świtem, kiedy jemy ostatni posiłek przed kolejnym dniem postu, w momencie, kiedy usłyszymy wołanie do porannej modlitwy, powstrzymujemy się od dalszego jedzenia i picia. Co jest tego przyczyną, że dobrowolnie poddajemy się takiej próbie? Bez wątpienia jest to nasza szczera wiara w Allaha, obawa przed Jego gniewem oraz wiara w Dzień Sądu Ostatecznego. W każdej chwili trwania postu zwycięża siła woli, poczucie obowiązku oraz pokorna cierpliwość nad naszymi namiętnościami i potrzebami ciała. Spełniając ten obowiązek, jednocześnie głosimy wyższość Praw Allaha ponad wszystkimi innymi prawami, umacniamy naszą wiarę oraz hartujemy swoją duszę i ciało, aby przez pozostałe miesiące roku były jeszcze bardziej posłuszne i jeszcze bardziej uległe niż poprzednio. Co roku przychodzi miesiąc Ramadan, by pomóc nam stać się prawdziwymi muzułmanami, aby udoskonalać naszą osobowość, tak aby każda chwila naszego życia była wielbieniem Allaha. Allah wymaga postu od

---

w książce Maulana Maududi "Islam Ibadat PerTahqiqi Nazar ("Traktat o sposobie praktykowania Islamu") - Wydawca.

każdego muzułmanina, bez względu na jego pozycję społeczną. Podkreślany jest tutaj motyw równości wszystkich ludzi wobec Allaha, a co za tym idzie, tworzenia się między nimi więzów miłości i braterstwa.

Zakat

Trzecim fundamentem Islamu jest Zakat. Każdy muzułmanin, którego warunki materialne przekraczają pewne, określone minimum, jest zobowiązany przynajmniej raz na rok przekazać 2,5% ze swoich rocznych dochodów[23] na rzecz: biednych, tych którzy o to proszą, tych o których wiadomo, że potrzebują pieniędzy, podróżnym, osobom nawróconym na Islam, osobom zadłużonym oraz w innych zadowalających Allaha przypadkach wymagany jest ten wymieniony procent[24]. Zakat jest wysokością minimalną; jeżeli ktoś daje więcej, tym większy honor i nagroda spotkają go w życiu przyszłym. Allah nakazuje nam dzielić się majątkiem z biednymi, bo On sam nie potrzebuje od nas niczego, jest ponad wszelkimi potrzebami i pragnieniami. Jeżeli jednak wspomagamy swojego biednego brata, to tak, jakbyśmy to robili dla samego Allaha, ku Jego zadowoleniu. Allah przyjmie od nas tę ofiarę, ale pod warunkiem, że uczynimy to z własnej woli i chęci, nie robimy łaski ze swojej szczodrości, nie poniżamy ludzi proszących o pomoc oraz nie czekamy na podziękowanie i wzajemność, ani nie czynimy tego na pokaz, ku własnej chwale. Jeżeli dajemy biednym i potrzebującym to, co jest ich prawem w naszych majątkach, a robimy to w czystości i szczerości serca, to z pewnością Allah nas za to wynagrodzi. Islam wymaga od nas płacenia zakatu, podobnie jak wymaga od nas modlitwy i postu. Zakat wyrabia w człowieku takie cechy, jak: zdolność do bezinteresownej pomocy, poświęcanie się dla innych, oddala od nas egoizm, skąpstwo i umiłowanie pieniądza.

---

[23] Zakat jest nie tylko jałmużną pieniężną. Może być płacony w złocie, srebrze, bydle i innych wartościowych towarach. Obowiązkowe minimum łych towarów możemy poznać z ksiąg Figh

[24] Należy zaznaczyć, że Szlachetny Prorok Muhammad (PzN) zabronił swoim znajomym i krewnym przyjmowania Zakat. Obowiązkiem Haszymitów jest wypłacanie Zakat, natomiast sami nie mogą go przyjmować, jeżeli nawet są biedni i w potrzebie. Jeżeli ktoś chce pomóc biednemu z rodu Haszymitów, może ofiarować mu prezent.

Wychowuje muzułmanina w obojętności do ślepego gromadzenia majątku, nadmiernego bogacenia się. Miarą wartości człowieka nie jest wielkość jego majątku, ale zdolność do bezinteresownej pomocy innym. Bogaci muzułmanie muszą utrzymywać biednych, nie mogą wydawać pieniędzy na próżne rozrywki i luksusy, do ich majątków mają prawo: sieroty, wdowy, ci potrzebujący, którzy są zdolni do pracy, ale z różnych przyczyn nie mogą się utrzymać, dzieci, których rodziców nie stać na opłacenie ich nauki, ludzie starsi, chorzy i niezdolni do pracy. Czyż może być coś okrutniejszego niż życie w luksusie, oddawanie się rozrywkom, podczas gdy naokoło inni ludzie cierpią głód i nie mogą znaleźć pracy? Islam uczy i nakazuje wszystkim wiernym, że jeżeli Allah obdarował ich bogactwem większym od ich potrzeb, to mają oni obowiązek zaspokajać potrzeby ludzi biednych i pokrzywdzonych oraz umożliwiać im zdobycie uczciwej pracy.

Hadżdż czyli Pielgrzymka

Pielgrzymka do Mekki jest czwartym filarem Ibadat. Wymagana jest tylko od tych muzułmanów, których stać na wyjazd do Mekki, przynajmniej raz w życiu. Prorok Abraham *(PzN)*, kilka tysięcy lat temu zbudował mały domek, aby oddawać w nim cześć Allahowi. Allah nagrodził za to Abrahama *(PzN)*, nazywając tę świątynię Swoim Domem - Domem Allaha. Nakazał również wszystkim wiernym, aby odmawiając modlitwę kierowali swoje oblicza ku Świętej Mekce, tam, gdzie stoi Dom Allaha oraz, aby podobnie jak Prorok Abraham *(PzN)*, okrążali dookoła Świątynię Allaha. Każdy wierny, który pragnie odbyć pielgrzymkę do Mekki, musi oczyścić swoje serce od przyjemności życia doczesnego, zła, kłótni, przelewu krwi, przekleństw. Musi przybyć do Niego w pokorze, miłości i głębokim skupieniu. Jeżeli będziemy pokorni, pobożni i uczciwi, jeśli nasze modlitwy będą szczere i dobrowolne, wtedy na pewno dobrze spełnimy swój obowiązek pielgrzymki.

Pielgrzymka jest największym ze wszystkich Ibadat. Intencja człowieka, który odbywa pielgrzymkę do Domu Świętego, nie jest taka sama jak ta, która towarzyszy mu w innych podróżach. Celem tej podróży jest całkowite poddanie się Woli Allaha. Im dłuższą drogę pokonuje pielgrzym, tym większa jest więź, miłość i tęsknota do Świętego Miejsca. Jego serce oddala się od grzechów, wyraża skruchę

z powodu popełnionych złych czynów i błaga Allaha o poprowadzenie go drogą wolną od zła i nieprawości. Zaczyna odczuwać błogi spokój i zadowolenie, kiedy się modli i wspomina Allaha. Podczas pokłonu do tego stopnia przepełniony jest modlitwą, że przenika go i zniewala w lekkości ducha iskra Allaha, która ciało jego utrzymuje w pokłonie, podczas którego jak najdłużej pragnie wielbić imię Allaha Najwyższego. Post podczas pielgrzymki jest odczuwany inaczej niż zwykły post; jest on milszy Allahowi, a przez to intensywność jego odczuwania przez poszczących jest również większa.

Kiedy wchodzimy na teren Świętej Ziemi, Ziemi Hidżazu, odbija się w naszej duszy historia Islamu. W każdej części tej Błogosławionej Ziemi obecne są ślady tych, którzy byli mili Allahowi, którzy ofiarowali Mu samych siebie i wszystko co kochali i posiadali. Każde ziarno piasku głosi wielkość Islamu. W ten sposób serce muzułmanina wypełnia się miłością do Allaha i Jego religii.

Pielgrzymka, oprócz satysfakcji religijnych, duchowych, przynosi wiele innych korzyści. Mekka jest centrum wszystkich muzułmanów ze wszystkich krajów świata; tam się spotykają, poznają, nawiązują przyjaźnie i stają się jedną, wielką rodziną. Pielgrzymka jest najlepszym sposobem i metodą kształtowania między muzułmanami braterstwa, współpracy i jedności.

Obrona Islamu

Obrona Islamu nie należy do fundamentalnych zasad wiary, niemniej jednak jej potrzeba i znaczenie podkreślane są w Koranie i Sunnie.

Jeżeli na przykład nie bronimy tego, kogo nazywamy swoim przyjacielem, nie pomagamy mu, pozwalamy, aby w naszej obecności poniżano go i krzywdzono, na dodatek wykorzystujemy go do osiągania własnych korzyści, czy mamy prawo uważać się za przyjaciela tego człowieka? Przecież przyjaźń jest miłością do drugiego człowieka, oznacza szczerość, współpracę, pomoc, dzielenie z nim radości i smutków oraz wspieranie go przeciwko wrogom. Analogicznie jest, kiedy mówimy, że wierzymy w Islam, wówczas głównym celem naszego działania powinno być dobro wszystkich muzułmanów oraz służenie Islamowi. W sercu prawdziwego muzułmanina nie ma miejsca na egoizm, każdy z nas powinien przede wszystkim strzec

czystości religii, podtrzymywać jej prestiż oraz rozpowszechniać jej zasady.

Dżihad

Dżihad jest częścią obrony Islamu i oznacza walkę w słusznej sprawie, aż po kres możliwości. Dżihad posiada różne znaczenia, na przykład: może oznaczać walkę z samym sobą, z własnymi słabościami, czy walkę piórem lub słowem, w zależności od tego, jakimi zdolnościami zostaliśmy obdarzeni przez Allaha. Szczególnym znaczeniem słowa dżihad jest wojna prowadzona w imię Allaha, przeciwko wszystkim, którzy dopuszczają się ucisku i terroru jako wrogom Islamu. Obowiązuje ona wszystkich muzułmanów. Jeżeli grupa wiernych zobowiąże się do uczestnictwa w dżihad, to reszta społeczeństwa zwolniona jest z tego obowiązku. Jeśli jednak nikt nie stanie do walki, odpowiedzialność spada na wszystkich. Koncesja ta nie ma prawa bytu w przypadku, gdy państwo islamskie zostanie zaatakowane przez siły niemuzułmańskie; każdy wówczas musi wziąć udział w dżihad. Jeżeli zaatakowany kraj jest zbyt słaby, wtedy religijnym obowiązkiem muzułmańskich krajów ościennych jest udzielenie mu pomocy; gdyby i to nie wystarczyło, wówczas muzułmanie z całego świata zobowiązani są walczyć ze wspólnym wrogiem. Dżihad w takich przypadkach jest takim samym podstawowym obowiązkiem jak modlitwa, post, zakat i pielgrzymka, a nawet ważniejszym, bo jest sprawdzianem naszej wiary. Osoba, która odmawia dżihad, jest grzesznikiem; jej Ibadat są puste i bez znaczenia, zarówno dla niej samej, jak i dla Allaha.

ROZDZIAŁ VI

DIN I SZARI'AH

Dotychczas zajmowaliśmy się din czyli wiarą, teraz rozpoczniemy dyskusję o Szari'ah Proroka Muhammada *(PzN)*. Na początku wyjaśniamy różnicę między din a szari'ah.

Różnica między Din a Szari'ah

W poprzednich rozdziałach powiedzieliśmy, że wszyscy Prorocy Allaha *(PzN)* głosili Islam. Jest to niezwykle ważny fakt. Oznacza, że głosili Oni wiarę w Allaha i Jego Atrybuty, w Dzień Sądu Ostatecznego, w Proroków *(PzN)* i Święte Księgi oraz żądali od ludzi życia w posłuszeństwie i poddaniu Allahowi. To właśnie są elementy al-din, które są wspólne dla nauk wszystkich Proroków *(PzN)*.

Obok din funkcjonuje szari'ah, czyli szczegółowy kodeks postępowania, obejmujący między innymi: sposoby wielbienia Allaha, zasady życia społeczeństwa, wzory moralne, prawa określające rzeczy dozwolone i zakazane, i inne. Wraz z nadejściem każdego następnego Proroka ów kodeks podlegał ciągłym uzupełnieniom, i chociaż din pozostawał niezmienny, każdy Prorok wprowadzał nową szari'ah, odpowiednią do poziomu rozwoju swojego ludu. Proces ten zakończył się z nadejściem ostatniego Proroka Muhammada *(PzN)*, który przekazał całej ludzkości ostateczny i idealny kodeks postępowania na wsze czasy. Din nie został zmieniany, ale wszystkie dotychczasowe szari'ah zostały zastąpione Szari'ah Muhammada *(PzN)*, doskonałym prawem regulującym życie społeczne i indywidualne człowieka, od narodzin do śmierci. Był to punkt kulminacyjny w wielkim procesie rozwoju człowieka; zapoczątkował on nową erę ludzkości.

Źródła Szari'ah

Opieramy się na dwóch głównych źródłach Szari'ah Muhammada *(PzN)*, na Koranie i Sunnie. Koran jest Księgą Objawioną, każde Jej słowo pochodzi od Allaha. Natomiast Sunna jest zbiorem tradycji, to znaczy czynów i wypowiedzi dotyczących postępowania i zachowania

Proroka Muhammada *(PzN)*, zebranych przez osoby mu towarzyszące lub osoby, którym zostały przekazane przez naocznych świadków. Tak zgromadzony materiał był potem badany przez uczonych pod kątem autentyczności i gromadzony wyłącznie w formie słowa pisanego. Najbardziej znane i wiarygodne zbiory tradycji zostały zebrane przez Imanów: Malika, Buchariego, Muslima, Tiimiziego, Abu Dawuda, Nisaiego oraz Ibn Majaha.

Fikh

Uczeni Imamowie, po przestudiowaniu Koranu i Sunny, uporządkowali przepisy Islamu i przedstawili je w takiej formie, aby były zrozumiałe dla każdego muzułmanina, którego przygotowanie religijne nie pozwala na poprawną interpretację Koranu i Sunny. W świecie Islamu fikh jest klasyfikowany według czterech dominujących szkół:[25]

1. Fikh - al - Hanafi (prawo hanafickie): prawo uporządkowane przez Abu Hanifę bin Thabit przy pomocy jego przyjaciół: Abu Jusufa, Muhammada, Zufara i innych; każdy z nich miał duże osiągnięcia w dziedzinie badania religii.
2. Fikh - al - Maliki (prawo malikickie): prawo uporządkowane przez Malika bin Anas Asbahiego.
3. Fikh-al - Szafii (prawo szafickie): prawo uporządkowane przez Muhammada bin Idris al-Szafii.

---

[25] Obecna pozycja i liczebność zwolenników czterech szkół prawniczych jest następująca.
Abu Hanifa Numan bin Thabit ur. 80 A H (699A. D), zm. 150A. H (767 A. D.). Żyje około 340 milionów zwolenników tej szkoły, głównie w Turcji, Pakistanie, Indiach, Afganistanie, Transjordanii, Indochinach, Chinach i Związku Radzieckim.
Malik bin Anas Asbahi ur. 93 A.H. (714 A.D), um. 179 AH (798 A.D.) Liczba jego zwolenników wynosi około 45 milionów, głównie w Maroko, Algerii, Tunezji, Sudanie, Kuwejcie i Bahrajnie.
Muhammad bin Idress al-Shafii ur. 150 AH. (767 AD), zm. 240 AH (854 A.D.) Istnieje około 100 milionów jego zwolenników, głównie w Palestynie, Libanie, Egipcie, Iraku, ARabii Saudyjskiej, Jemenie i Indonezji.
Ahmad bin Hanbal ur.164 A.H. (780 A.D.), zm. 241 A.H (955 AD). Szkoła ta liczy około 3 miliony zwolenników, głównie w Arabii Saudyjskiej, Libanie i Syrii.

4. Fikh-al-Hanbali (prawo hanbalickie): prawo uporządkowane przez Ahmeda bin Hanbala.

Każda z tych szkół została wyodrębniona w pierwszych dwóch wiekach po Proroku Muhammadzie *(PzN)*. Istnieją między nimi pewne, powiedzmy, naturalne różnice. Naturalne dlatego, bo takowe pojawiają się zawsze, jeżeli jeden problem opracowywany jest przez różnych uczonych. Nie dotyczą one podstaw ustanowionego przez Islam porządku duchowego, społecznego, ekonomicznego i politycznego, a zatem nie podważają one samej istoty wiary, dlatego możemy powiedzieć, że różnice te są drugoplanowe. Każdy muzułmanin, chociaż może być zwolennikiem tylko jednej z tych szkół, wszystkie cztery uważa za prawdziwe i słuszne. Wynika to z wielkiego autorytetu, oraz szacunku i pobożności, jakimi cieszyli się założyciele tych szkół. Funkcjonują również inne grupy, takie jak Ahl-elHadis, głoszące, że człowiek, który osiągnął głęboką wiedzę i mądrość, powinien sam poszukiwać w Koranie i Sunnie odpowiedzi na nurtujące go problemy, pomijając opracowania szkół prawniczych. Zaś ludzie nie mający takich zdolności, powinni postępować według rad kogoś, kogo wybieraliby w celu wyjaśnienia konkretnych problemów. [26]

Tasałłuf (sufizm)

Fikh bada tylko zewnętrzny, możliwy do zaobserwowania obraz naszego postępowania, prawidłowość i dokładność w spełnieniu obowiązków. Natomiast stan duszy w czasie spełniania tych powinności określany jest jako tasałłuf. Jeżeli celebrujemy modlitwę, fikh czuwa nad przestrzeganiem wymaganego rytuału, na przykład: prawidłowością wykonania ablucji, zwracaniu twarzy w stronę Kaaby, liczbą i tempa rakaat i tym podobne. Natomiast tasałłuf poszukuje w sercu szczerości i czystości intencji, posłuszeństwa i poświęcenia, głębokiej i szczerej wiary oraz osądza wpływ modlitw na naszą moralność i zachowanie. Związek między fikh a tasałłuf można ująć w ten sposób: wielbienie Allaha, pozbawione wewnętrznych przeżyć, podobne jest do osoby o pięknym obliczu, ale bez charakteru, natomiast czczenie Allaha pełnią najczystszych i najszczerszych intencji, lecz źle albo

[26] Inną główną szkołą prawniczą jest Shiah, która opracowała swoje własne prawo. Wydawca

w ogóle nie praktykowane, przypomina szlachetnego człowieka, ale o zdeformowanym wyglądzie.

Pojawiła się wśród muzułmanów niewielka grupa, która studiując filozofie niemuzułmańskie i obce kultury, pod nazwą sufizmu zaczęła umieszczać wiele obcych Islamowi elementów. Wykazuje ona obojętność dla rytualnych praktyk Islamu, twierdząc, że sufizm nie ma nic wspólnego z szari'ah. Oczywiście ludzie ci nie poznali dostatecznie Islamu, skoro wyrażają takie opinie. Nie może tak być, aby sufizm wyzwolił się spod wpływu szari'ah. Żaden sufi nie ma prawa naruszyć granic szari'ah czy lekceważyć podstawowych obowiązków każdego muzułmanina, takich jak: modlitwa, post, zakat, pielgrzymka. Sufizm w jego prawdziwym sensie oznacza wielbienie Allaha oraz miłość do Niego i do Proroka Muhammada. Miłość zaś wymaga od nas poddania się Woli Allaha zawartej w Koranie, oraz posłuszeństwa nakazom Sunny Proroka Muhammada *(PzN)*.

ROZDZIAŁ VII

ZASADY SZARI'AH

Nasza dyskusja na temat podstawowych zasad Islamu byłaby niepełna, jeżeli pominęlibyśmy prawo Islamu i analizę jego podstawowych zasad oraz nie nakreślilibyśmy typu człowieka i modelu społeczeństwa preferowanych przez Islam. Zajmiemy się w tym rozdziale badaniem zasad szari'ah.

Szari'ah: Jego natura i znaczenie

Człowiek został obdarzony licznymi siłami i zdolnościami. Posiada intelekt i mądrość, zdolność widzenia, mówienia, smaku, dotyku, słuchu, strachu, gniewu, możliwość korzystania z umiejętności rąk i nóg, zdolność do uczucia. Człowiek został wyposażony w te dary, ponieważ są mu one niezbędne w życiu, spełniają jego potrzeby i wymagania. Jeżeli nie są wykorzystywane w pełni lub są używane nieprawidłowo, wtedy życie staje się bezwartościowe, traci sens i urok.

Allah zaopatrzył człowieka we wszystkie środki i bogactwa, umożliwiające mu wykorzystanie jego naturalnych zdolności oraz pozwalające zaspokajać jego potrzeby. Ciało ludzkie zostało tak stworzone, aby było najskuteczniejszym instrumentem człowieka; jego środowisko i najbliższe otoczenie zawierają wszystkie bogactwa, których potrzebuje on do osiągnięcia celów. Natura z całym swoim bogactwem została podporządkowana tylko jemu, aby mógł z nich korzystać. Rozum podpowiada człowiekowi, że powinien unikać wyrządzania krzywd, czynienia zła, a podążać drogą, która przynosiłaby jemu i innym korzyści i zadowolenie. Nieuniknione są wtedy przypadki wyrządzania zła i krzywd, ale tylko wtedy, kiedy są one mniejszym złem lub mają przynieść więcej korzyści niż zła. W wielkim uproszczeniu możemy dokonać podziału ludzkości na dwa rodzaje: pierwszy, do którego zaliczamy ludzi świadomie i z pełną odpowiedzialnością źle wykorzystujących swoje siły i zasoby, niszcząc je w ten sposób oraz przynosząc sobie i innym szkody. Do drugiego rodzaju zaliczamy tych, którzy są uczciwi i szczerzy, lecz błądzą z powodu swojej niewiedzy. Potrzebują odpowiedniej wiedzy i przewodnictwa,

aby podążać drogą Allaha i móc jak najlepiej wykorzystać swoje zdolności. Szari'ah, kodeks postępowania zesłany człowiekowi przez Allaha, określa prawa Allaha oraz zapewnia przewodnictwo w kierowaniu życiem dla jak największego dobra człowieka.

Zasady szariah pokazują człowiekowi najlepszą drogę oraz dostarczają mu metod i środków zaspokajania jego potrzeb w sposób najbardziej dla niego korzystny i zadowalający. Prawo Allaha zostało objawione człowiekowi dla jego dobra. Nie ma w nim nic, co mogłoby zniszczyć jego siły lub stłumić naturalne potrzeby, pragnienia i uczucia. Nie wymaga od człowieka ascetyzmu, nie nakazuje mu zrezygnować z przyjemności życia doczesnego, z radości, jakie przynoszą drobne przejawy życia; nie zmusza pod żadnym rygorem do celowego umartwiania się, głodzenia, narażania życia. Tak nie jest. Allah stworzył świat dla dobra ludzkości, Jego prawa mają kierować człowieka ku szczęściu, tak w tym, jak i w przyszłym życiu. Każda siła i umiejętność dana człowiekowi jest mu potrzebna; w tym właśnie tkwi Mądrość Allaha, iż wie, w którym momencie życia, człowiek skorzysta z każdego powierzonego mu bogactwa. Szari'ah kieruje postępowaniem człowieka, zabrania tego, co przynosi mu ból i straty, nakazuje lub przyzwala na wszystko, co przynosi korzyści i zadowolenie.

Podstawową zasadą Szari'ah jest prawo człowieka, a w niektórych przypadkach jego obowiązek zaspokajania wszystkich swoich naturalnych potrzeb i pragnień oraz takie postępowanie, które umożliwiałoby mu osiąganie sukcesów i szczęścia. Jedynym warunkiem jest konieczność przestrzegania praw innych ludzi, aby nie narażać ich na straty i krzywdy, oraz nie naruszać ogólnych praw całej społeczności. Jest to ważne zastrzeżenie, szczególnie wtedy, co często się zdarza, gdy dobro i zło, zysk i strata są ze sobą ściśle związane; zasada szari'ah nakazuje nam wtedy wybór mniejszego zła dla większego dobra, oraz poświęcenie mniejszego dobra, aby uniknąć większego zła. Są to fundamentalne założenia szari'ah.

Wiemy, że wiedza ludzka jest ograniczona. Każdy człowiek samodzielnie nie jest w stanie określić, co jest dla niego dobre, a co złe. Ludzki umysł jest niedoskonały i ograniczony, niezdolny do percepcji czystej i absolutnej Prawdy. Dlatego Allah oszczędził człowiekowi ryzyka prób i błędów, i objawił mu Prawo, które jest ostatecznym i doskonałym kodeksem życia dla całej ludzkości. W miarę swojego rozwoju i zdobywania wiedzy, człowiek był zdolny do odczytywania

w szari'ah coraz to nowych prawd, dotąd niedostępnych mu poprzez jego niewiedzę i ignorancję. Jeszcze obecnie wiele ludzi nie docenia wartości i doniosłości tego kodeksu, lecz świat chcąc nie chcąc zmierza w kierunku Kodeksu Boskiego. Ci, którzy odrzucili prawdę-objawienie i ograniczyli całą wiarę do pozbawionego przewodnictwa boskiego rozumu ludzkiego, po przykrych doświadczeniach, przyjęli w ten czy inny sposób zasady szari'ah, ale nadal nie w całości. Prawdziwymi muzułmanami są ci, którzy mimo iż nie są w pełni świadomi wszystkich zalet, wartości i niezawodności tych zasad, przyjęli je w całości, ponieważ dostarczają im prawdziwej wiedzy oraz oszczędzają zła, pomyłek i błędów. Ci ludzie idą właściwą drogą i w ostatecznym rozrachunku wygrają.[27]

---

[27] Odwołajmy się do przykładu i spójrzmy na problem koloru skóry Świat do tej pory nie jest w stanie przyjąć racjonalnego i humanitarnego rozwiązania problemu ludzi kolorowych. Biologia przez pewien czas była wykorzystywana do dyskryminacji rasowej. W USA przez ostatnie 200 lat sądy podtrzymywały te różnice. Tysiące ludzi prześladowano, torturowano za przestępstwo posiadania czarnej skóry Inne prawa obowiązywały białych, inne czarnych - nie mogli nawet uczyć się razem w jednej szkole. 17 maja 1954 r. Sąd Najwyższy USA orzekł, że dyskryminacja rasowa jest niesprawiedliwa i niezgodna z zasadą równości człowieka. Po tylu latach krwawych i okrutnych błędów, człowiek nareszcie doszedł do wniosku, że jest to bezprawne i nieludzkie. Jeszcze wiele ludzi nie zgadza się z tą prawdą, na przykład w RPA biali mieszkańcy kontynentu afrykańskiego bronią niedorzecznych haseł czystości rasy. Nawet w USA duża liczba cywilizowanych ludzi jeszcze nie pogodziła się z procesem desegregacji. Szari'ah od samego początku uznała wszelką dyskryminację za niesprawiedliwą, natomiast rozum ludzki doszedł do tego wniosku (jeszcze nie w pełni), po tylu latach krwawych doświadczeń. Święty Koran mówi. "Stworzyliśmy wszystkie dzieci Adama, to znaczy wszystkie istoły ludzkie, jako zasługujące na szacunek i pełną godność". Koran powiada również "Ludzie! zaprawdę, stworzyliśmy was z mężczyzny i kobiety, stworzyliśmy plemiona i rodziny, żebyście mogli poznawać się nawzajem Z pewnością najszlachetniejszy spośród was dla Allaha, jest najpobożniejszy i wypełniający swoje obowiązki. Szlachetny Prorok (PzN), mówi. "Ludzie, zaprawdę wasz Pan i Ojciec jest Jeden. Wszyscy należymy do rodu Adama, ani nie-Arab nad Arabem, ani białego nad czarnym, ani czarnego nad białym, istnieje tylko wyższość ludzi pobożnych nad innymi. Zaprawdę, najszlachetniejszy spośród was jest ten, który szczerze wielbi Allaha. (zobacz przedmowa Proroka Muhammada (PzN), z okazji Pielgrzymki Pożegnalnej).

Szari'ah: Prawa i obowiązki

Na proponowany przez Islam model życia składają się prawa i obowiązki, które muszą być przyjęte i wykonywane przez każdego muzułmanina. Prawo Islamu nakazuje każdemu człowiekowi przestrzeganie czterech rodzajów praw i obowiązków.

a) praw Allaha, które każdy człowiek jest zobligowany wypełniać,
b) praw człowieka w stosunku do samego siebie,
c) praw innych ludzi w stosunku do niego,
d) praw tych sił i bogactw, które Allah zesłał człowiekowi, aby mu służyły.

Te prawa i obowiązki są kamieniem węgielnym Islamu. Obowiązkiem każdego prawdziwego muzułmanina jest ich poznanie oraz sumienne i dokładne wypełnianie. Szari'ah szczegółowo omawia każde z nich oraz wskazuje sposoby i środki służące ich wypełnianiu.

I. Prawa Allaha

Przede wszystkim musimy poznać podstawy, na których opiera się stosunek człowieka do jego Stwórcy. Fundamentalnym i najważniejszym prawem jest wiara człowieka w Jedynego Allaha. Człowiek powinien uznawać Jego władzę i nie dodawać Mu towarzyszy w Jego Boskości. Wyrażają to słowa: La ilahaillallah (Nie ma boga prócz Allaha).[28]

Drugim prawem jest przyjęcie kodeksu, który Allah objawił człowiekowi.

Widzimy teraz, co to jest czysta prawda, którą Szari'ah przekazała ludziom, ponad trzynaście wieków temu. Pozbawiony przewodnictwa rozum ludzki jeszcze obecnie zadowala się jedynie nieznacznym dotknięciem tego Prawa, po tylu gorzkich doświadczeniach dyskryminacji, niszczenia i poniżania ludzkości. Szari'ah wskazuje człowiekowi najprostszą i najkrótszą drogę ku rzeczywistości, zaś pominięcie jej doprowadzi człowieka do strat i niepowodzenia.

[28] Omówiliśmy to już w szczegółach w Rozdziale 4.

Trzecie prawo wymaga od nas szczerego i głębokiego posłuszeństwa swemu Stwórcy. Spełniamy wymagania tego prawa, postępując zgodnie z Prawem Allaha, zawartym w Koranie i Sunnie.[29]

Czwartym prawem Allaha jest nasz obowiązek oddawania Mu czci. Spełniamy tę powinność poprzez modlitwę oraz inne Ibadat, opisane wcześniej.[30]

Wymienione wyżej prawa i obowiązki wyprzedzają wszystkie inne powinności i należy je spełniać nawet kosztem poświęcenia innych obowiązków. Na przykład: modlitwa czy post wymagają od nas

---

[29] Po gorzkich konsekwencjach zniszczenia tego funkcjonalnego podziału nawet niektórzy zachodni myśliciele mówią o konieczności powrotu kobiet do domów. Przytoczymy poglądy dwóch czołowych myślicieli, dr. Fulton J Sheen i profesor Cyril Joad.

Dr. Shee pisze w książce pt. "Komunizm a świadomość Zachodu". Zakłócenie życia rodzinnego w Ameryce dziś jest bardziej rozpaczliwe, niż w jakimkolwiek innym okresie naszej historii. Rodzina jest barometrem narodu. Tym, czym jest przeciętny dom, tym jest cała Ameryka Jeżeli w takim domu żyje się na kredyt, wydaje rozrzutnie pieniądze, popada w długi, wtedy Ameryka zgromadzi tak wielki dług, po którym nastąpić może tylko jej upadek Jeżeli małżonkowie nie są wierni przysiędze małżeńskiej, to cały naród, Ameryka nie dochowa wierności Karcie Atlantyckiej i Czterem Wolnościom. Jeśli mąż i żona żyją każde dla siebie, a nie wspólnie, jeżeli nie wiedzą, że ich szczęście zależne jest od wzajemnej współpracy, to tak, jakby walczyli ze sobą kapitał i praca, czyniąc życie społeczne jałowym a pokój ekonomiczny niemożliwym. Jeżeli mąż lub Żona poddają się zewnętrznym naciskom, które spowodują ich rozstanie to tak, jakbyśmy byli narodem, który infiltrowany jest przez obce filozofie, które tak, jak komunizm wymiatają podstawową lojalność-patriotyzm. Jeśli mąż i żona żyją tak, jakby nie było Boga, to tak, jakby Ameryka zapełniona była biurokratami, opowiadającymi się za ateizmem, jako polityką narodową nie uznającą Deklaracji Niepodległości i odrzucając wszystkie nasze prawa i wolności dane nam od Boga. To właśnie dom decyduje o stanie narodu. To, co się dzieje w domu, odbija się echem w Kongresie, potem w Białym Domu i Sądzie Najwyższym. Każdy kraj posiada rząd na jaki sobie zasłużył. Tak, jak żyjemy w swoim własnym domu, tak naród będzie żył w swoim kraju".

Prof. C. Joad powiada: "Wierzę, że świat będzie szczęśliwszy, jeżeli kobiety z zadowoleniem będą zajmować się swoimi domami i swoimi dziećmi, nawet, jeśli pociągnie to za sobą niewielki spadek poziomu życia". (Variety, 1 grudnia 1952).

[30] Patrz Rozdział VI.

poświęcenia wielu spraw osobistych. Człowiek niemało się natrudzi zanim nauczy się właściwie spełniać swoje obowiązki wobec Allaha. Musi wcześnie rano wstawać, aby pomodlić się, a zatem ofiarowuje swój sen i czas odpoczynku. Podczas dnia często odkłada wiele ważnych spraw i rezygnuje z chwil wytchnienia, aby oddać cześć swojemu Stwórcy. W miesiącu Ramadan (miesiąc postu) mobilizuje się do znoszenia głodu i innych uciążliwości, aby zadowolić swojego Pana. Płacąc zakat, ubywa mu bogactwa, ale w ten sposób wyraża swoją miłość do Allaha, która jest ponad wszystkie inne wartości. W czasie pielgrzymki wyrzeka się swojego bogactwa i cierpi trudy podróży. Podczas dżihad poświęca wszystko, co posiada, łącznie ze swoim życiem. Istnieje też wiele ułatwień, na przykład przy wypełnianiu Salat (modlitwy). Jeżeli nie możemy zdobyć wody koniecznej do ablucji, lub gdy jesteśmy chorzy, możemy poprzestać na wykonaniu tayammum, czyli suchej ablucji. Gdy znajdujemy się w podróży, możemy skrócić modlitwę. Jeżeli jesteśmy chorzy i nie możemy stanąć do Salat, mamy prawo odmówić ją siedząc lub leżąc; natomiast recytację w modlitwie możemy dowolnie skrócić lub przedłużyć, to znaczy, w czasie odpoczynku i relaksu powinniśmy recytować dłuższy fragment Koranu; kiedy źle się czujemy i jesteśmy słabi - tylko kilka wersetów. Podobnie jak podczas modlitw zbiorowych i tych wykonywanych w godzinach pracy, tu recytacja Koranu powinna być krótka. Allah jest zadowolony z dobrowolnych modłlitw (nałafil), ale nie aprobuje sytuacji, kiedy odmawiamy sobie snu i wypoczynku oraz poświęcamy prawa naszych dzieci i domu. Islam dąży do równowagi między różnymi dziedzinami ludzkiej aktywności.

W odbywaniu postów istnieje także wiele ułatwień. W ciągu całego roku jest tylko jeden miesiąc obowiązkowego postu. Nie dotyczy on ludzi chorych oraz podróżujących, ale powinni oni odrobić go, w innym, odpowiednim dla nich czasie. Kobiety zwolnione są z postu, jeżeli spodziewają się dziecka, w czasie menstruacji i okresie karmienia. Post powinien rozpoczynać się i kończyć w określonym czasie, nie obowiązuje od zachodu słońca do świtu, w tym czasie dozwolone jest jedzenie i picie. Dobrowolne posty są szczególnie miłe Allahowi, ale nie pochwala On ciągłego poszczenia, osłabiającego organizm człowieka tak bardzo, że nie jest on w stanie wykonywać swoich codziennych obowiązków.

Podobnie jest w przypadku Zakat. Allah nakazał nam uiszczanie go w minimalnej wysokości i pozostawił nam swobodę podnoszenia tej wysokości i rozdzielania jej w imię Allaha. Jeżeli ktoś daje Zakat, to spełnia tylko swój obowiązek, jeśli zaś z dobrego serca płaci więcej, to czyni to, ku większemu zadowoleniu Allaha. Allah nie pochwala miłosiernego ofiarowania wszystkiego, co posiadamy i odmawiania sobie i naszym bliskim tych praw i wygód, którymi powinniśmy się cieszyć. Nie chce, abyśmy doprowadzali się do ubóstwa, dlatego nakazuje umiar w naszym miłosierdziu.

Pielgrzymka jest obowiązkowa tylko dla tych, których stać na nią pod względem finansowym, oraz tych, którzy fizycznie zniosą jej trudy i niewygody. Należy ją odbyć przynajmniej raz w życiu, w dowolnym, najbardziej dogodnym roku. Jeżeli trwa wojna, lub zachodzą jakieś inne okoliczności, które narażałyby na niebezpieczeństwo nasze życie, wtedy pielgrzymka może być odłożona. Warunkiem koniecznym do jej odbycia jest zgoda naszych rodziców, aby w czasie naszej nieobecności nie cierpieli biedy. Powyższe rozważania dowodzą, jak wielką wagę Allah nadał prawom innych w stosunku do Jego własnych praw.

Dżihad jest największym poświęceniem na drodze ku Allahowi, ponieważ człowiek ofiarowuje nie tylko swoje życie i majątek, ale w pewien sposób poświęca także innych ludzi i to, co oni posiadają. Jedna ze znanych już nam zasad Islamu powiada, że powinniśmy ponosić niewielkie straty dla uniknięcia większych. Czy porównywalna jest strata kilku istnień, kilku tysięcy i więcej, z ogromem nieszczęść, które mogą spaść na ludzkość wskutek zwycięstwa zła nad dobrem, oraz agresywnego ateizmu nad religią Allaha? Jeżeli zwycięży zło, wtedy nie tylko upadnie religia Allaha, ale cały świat pogrąży się w ciemnościach zła, rozpusty i perwersji. Dla uniknięcia takiego nieszczęścia Allah nakazał nam poświęcać nasze życie i majątek, lecz jednocześnie zabronił niepotrzebnego rozlewu krwi, krzywdzenia ludzi starych, kobiet, dzieci, chorych i rannych. Nakazał nam walczyć przeciwko tym, którzy stają do walki, oraz nie czynić niepotrzebnego zniszczenia nawet na ziemiach wroga, honorowo i uczciwie obchodzić się z pokonanymi. Musimy przestrzegać porozumień zawartych z wrogiem i zaprzestać walki, kiedy i on zaprzestanie agresywnych i antyislamskich działań. Jak widzimy, Islam pozwala w minimalnym stopniu poświęcać życie ludzkie, majątek i inne prawa człowieka przy wypełnianiu praw Allaha.

II. Prawa jednostki

Jest faktem, że człowiek jest najbardziej okrutny i niesprawiedliwy dla samego siebie. Wydaje się to absurdalne i niezrozumiałe, lecz głębsza analiza wykaże, jak wiele jest w tym prawdy.

Największą słabością człowieka jest to, że kiedy poczuje ogarniające go pragnienie, zamiast je przezwyciężyć, ulega mu, w ten sposób wyrządza sobie największą szkodę. Są ludzie, którzy piją, i wszystko, co posiadają. Inni lubią dużo jeść, przez co niszczą swoje zdrowie, a nawet narażają życie; jeszcze inni nie potrafią opanować swoich żądz, dlatego stają się niewolnikami rozpusty. Są i tacy, którzy czują się nieprzystosowani i zagubieni w życiu, dlatego poświęcają się wyłącznie przeżyciom duchowym, medytacjom i kontemplacjom. Nie zważając na swoje potrzeby i wymagania fizyczne, lekceważąc naturalne pragnienia, zaszywają się w ustronnych i bezludnych miejscach i tam prowadzą pustelnicze życie.

Islam prowadzi człowieka do dobrobytu i komfortu psychicznego, które można osiągnąć, poprzez zachowanie równowagi w różnych dziedzinach życia. Szari'ah powiada, że ludzie sami narzucają sobie pewne prawa. Jedna z zasad brzmi: "Istnieją prawa, które narzucacie na siebie sami".

Szari'ah zabrania korzystania z tych wszystkich rzeczy, które szkodzą fizycznej, umysłowej czy moralnej egzystencji człowieka. Zabrania spożywania krwi, alkoholu, narkotyków, wieprzowiny, zwierząt drapieżnych, trujących i nieczystych oraz padliny. Zabraniając tych rzeczy, Islam zaleca korzystanie ze wszystkiego co jest czyste, zdrowe i pożyteczne. Prawo Islamu zabrania nagości, nakazuje człowiekowi, aby nosił odzież skromną i czystą. Nawołuje do pracy zarobkowej, zdecydowanie gani życie w bezczynności i bez pracy. Zgodne z duchem Szari'ah jest to wykorzystywanie w legalny sposób sił i bogactw, którymi Allah obdarzył człowieka, aby służyły mu w osiąganiu wygód i dobrobytu.

Islam mówi, że niemożliwe jest stłumienie czy zlikwidowanie pragnień seksualnych, dlatego zaleca człowiekowi kontrolę nad nimi i ich regulację oraz nakazuje poszukiwanie spełnienia ich w małżeństwie. Zabrania również człowiekowi dręczenia się i totalnego wyparcia się przyjemności życia, pozwala a raczej nakazuje, cieszyć się należnymi mu wygodami i przyjemnościami życia, pozostając jedno-

cześnie pobożnym i wytrwałym wobec przeciwności losu. Islam poucza nas, że aby odnaleźć wzniosłość duchową, czystość moralną, uczucie bliskości Allaha oraz zbawienie w życiu przyszłym, nie trzeba rezygnować z tego świata. Przeciwnie, człowiek w ten sposób poddawany jest próbie i powinien cierpliwie w tym życiu kroczyć drogą Allaha. Droga do szczęścia prowadzi poprzez przestrzeganie Prawa Allaha wśród komplikacji życia, a nie poza nimi.

Islam kategorycznie zabrania samobójstwa; życie każdego człowieka należy do Allaha. Życie porównywane jest z depozytem powierzonym nam przez Allaha na pewien, bliżej nie określony czas, w którym ów depozyt powinniśmy zużytkować w jak najlepszy sposób; nie możemy lekkomyślnie go zniszczyć czy zepsuć.

III. Prawa innych ludzi

Szari'ah nakazuje człowiekowi przestrzeganie jego własnych praw tak, aby nie naruszać praw innych ludzi. Próbuje zatem wprowadzać równowagę między prawami człowieka a prawami społeczeństwa, aby nie powstał między nimi konflikt. Wszyscy członkowie społeczeństwa oraz społeczeństwo jako całość powinni współpracować ze sobą w realizowaniu praw Allaha.

Islam kategorycznie zabrania kłamstwa w jakiejkolwiek formie, ponieważ hańbi ono tego, kto je wypowiada, krzywdzi innych ludzi i staje się źródłem zagrożeń dla społeczeństwa. Zdecydowanie zabronione są również: kradzież, rozbój, korupcja, fałszerstwo, lichwa oraz oszczerstwo, plotkarstwo, zniesławienie, pomawianie, hazard, loteria, spekulacja i wszystkie gry losowe. Zakazane są wszystkie formy wyzysku, na przykład: monopol, czarny rynek, przetrzymywanie nie uprawianej ziemi oraz inne nieuczciwe formy indywidualnego i społecznego powiększania majątku. Morderstwo, przelewanie krwi, szerzenie niezgody, nieporządku i destrukcji, są przestępstwami, ponieważ nikt nie ma prawa odbierać życia lub własności innych ludzi, dla osiągania zysków czy zadowolenia. Cudzołóstwo i nienaturalne skłonności seksualne są kategorycznie zabronione; nie tylko deformują moralność i osłabiają zdrowie tych, którzy się tego dopuszczają, ale szerzą zepsucie i zanika moralność w społeczeństwie. Przez choroby weneryczne ludzie niszczą własne zdrowie i moralność przyszłych pokoleń, rozluźniają więzi międzyludzkie oraz niszczą kulturową

i społeczną strukturę wspólnoty. Islam dąży do eliminacji tych przestępstw.

Wszystkie ograniczenia i restrykcje zostały narzucone przez prawo Islamu, aby zapobiec naruszaniu przez człowieka praw innych ludzi. Prawo Islamu tak reguluje życie, aby możliwe było osiągnięcie dobrobytu każdego człowieka i wszystkich ludzi jednocześnie. W miłującym pokój i pomyślnie rozwijającym się społeczeństwie, ludzie powinni nie tylko nie naruszać praw innych i nie szkodzić ich interesom, ale pozytywnie ze sobą współpracować dla ustanowienia takich wzajemnych stosunków i instytucji społecznych, które zmierzałyby ku ogólnemu dobru i zbudowaniu idealnie humanitarnego społeczeństwa. Szari'ah prowadzi nas właśnie taką drogą. Przytoczmy teraz te nakazy prawa islamskiego, które dotyczą tego aspektu życia człowieka i społeczeństwa.

Rodzina jest pierwszym etapem w rozwoju człowieka. Tutaj kształtują się pierwsze cechy jego charakteru, dlatego rodzina jest nie tylko kolebką rozwoju człowieka, ale i cywilizacji. Z tego powodu na początku zajmiemy się nakazami Szari'ah, dotyczącymi rodziny. Rodzina składa się z męża, żony i dzieci. Obowiązkiem mężczyzny jest zarabianie pieniędzy i zdobywanie wszystkiego, co jest potrzebne rodzinie, oraz ochrona jej przed niebezpieczeństwami. Kobieta jest panią domu, prowadzi go, wychowuje dzieci oraz musi zapewnić mężowi i dzieciom jak największe wygody i miłą atmosferę. Powinnością dzieci jest szacunek i posłuszeństwo względem rodziców; kiedy dorosną, ich obowiązkiem będzie utrzymywanie rodziców i opieka nad nimi. Żeby zbudować taką idealną rodzinę, Islam proponuje oprzeć się na dwóch zasadach:

1. Mąż jest głową rodziny. Żadna instytucja nie może prawidłowo funkcjonować, jeżeli nie posiada głównego zarządcy, nie ma szkoły bez dyrektora, czy miasta bez burmistrza. Jeżeli nie ma nikogo, kto pełniłby taką funkcję, zapanuje jedynie chaos. Jeżeli każdy członek rodziny kierować się będzie własnym interesem i pójdzie swoją własną drogą, to skutkiem takiego postępowania będą bałagan i dezintegracja. Jeśli rodzice rozejdą się, wtedy przyszłość ich dzieci będzie zagrożona. Dlatego musi zawsze być ktoś, kto będzie stał na jej czele, i utrzymywał dyscyplinę. Islam powierza tę funkcję mężowi.

2. Głowa rodziny - mąż, został obciążony odpowiedzialnością za utrzymanie rodziny oraz wykonywanie wszystkich prac poza domem.

Kobieta jest zwolniona z obowiązkowej pracy poza domem, aby mogła w pełni poświęcić się wychowaniu dzieci i zajęciom domowym. Byłoby oczywistą niesprawiedliwością, gdyby kobietę obciążano ponad jej siły, zarówno wychowywaniem dzieci, utrzymywaniem domu, jak i zarabianiem na życie poza domem. Dlatego Islam dokonuje podziału obowiązków między mężczyzną i kobietą.[31]

Kobieta może opuszczać dom, ale tylko wtedy, gdy jest to konieczne. Prawo określa dom, jako szczególne miejsce jej pracy i podkreśla jej szczególny obowiązek opiekunki ogniska domowego.

---

[31] Po gorzkich konsekwencjach zniszczenie tego funkcjonalnego podziału nawet niektórzy zachodni myśliciele mówią o konieczności powrotu kobiet do domów. Przytoczymy poglądy dwóch czołowych myślicieli, dr Fulton J. Sheen i prof. Cyril Joad.

Dr. Sheen pisze w książce podtytułem "Komunizm świadomość Zachodu". Zakłócenie życia rodzinnego w Ameryce jest bardziej rozpaczliwe, niż w jakimkolwiek okresie naszej historii. Rodzina jest barometrem narodu. Tym czym, jest przeciętny dom, tym jest cała Ameryka. Jeżeli w takim domu żyje się na kredyt, wydaje rozrzutnie pieniądze, popada w długi, wtedy Ameryka zgromadzi tak wielki dług, po którym nastąpić może tylko jej upadek. Jeżeli małżonkowie nie są wierni przysiędze małżeńskiej, to cały naród. Ameryka nie dochowa wierności Karcie Atlantyckiej i Czterem Wolnościom. Jeśli mąż i żona żyją każde dla siebie, a niby wspólnie, jeżeli nie wiedzą że ich szczęście zależne jest od wzajemnej współpracy, to tak jakby walczyły ze sobą kapitał i praca, czyniąc życie społeczne jałowym a pokój ekonomiczny niemożliwym. Jeżeli mąż lub żona poddają się zewnętrznym naciskom, które spowodują ich rozstanie, to tak, jakbyśmy byli narodem, który infiltrowany jest przez obce filozofie, które tak jak komunizm wymiatają podstawową lojalność - patriotyzm. Jeśli mąż i żona żyją tak, jakby nie było Boga, to tak jakby Ameryka zapełniona by ta biurokratami, opowiadającymi się za ateizmem, jako polityką narodową nie uznającą Deklaracji Niepodległości i odrzucając wszystkie nasze prawa i wolności dane nam od Boga. To właśnie dom decyduje o stanie narodu. To, co się dzieje w domu, odbija się echem w Kongresie, potem w Białym Domu i Sądzie Najwyższym. Każdy kraj posiada rząd na jaki sobie zasłużył. Tak, jak żyjemy w swoim własnym domu tak naród będzie żył w swoim kraju".

Prof. C. Joad powiada. "Wierzę, że świat będzie szczęśliwy, jeśli kobiety z zadowoleniem będą zajmować się swoimi domami, swoimi dziećmi, nawet, jeśli pociągnie to za sobą niewielki spadek poziomu życia". (Variety, 1 grudnia 1962).

Jeżeli kobieta musi wyjść z domu, może to uczynić po wykonaniu swoich obowiązków.

Ogólna zasada powiada, że rodzina powiększa się poprzez więzy krwi i małżeństwo. Żeby umocnić więzy miedzy członkami rodziny i utrzymywać wzajemnie przyjazne i zdrowe stosunki, aby każdy z jej członków był źródłem oparcia, siły i zadowolenia dla innych, prawo Islamu przekazuje nam następujące prawa i zasady:

1. Małżeństwo między ludźmi pozostającymi ze sobą przypadkowo lub naturalnie w bliskim pokrewieństwie jest zabronione; dotyczy to: matki i syna, ojca i córki, ojczyma i pasierbicy, macochy i pasierba, brata i siostry, brata mlecznego i siostry mlecznej, stryja i bratanicy, ciotki (siostra ojca lub matki) i jej siostrzeńca lub bratanka, wuja i siostrzenicy, teściowej i zięcia oraz teścia i synowej. Zakaz ten umacnia stosunki rodzinne, sprawia, że są one czyste i zdrowe, natomiast członkowie rodziny mogą wtedy żyć ze sobą bez skrępowania.
2. Związek małżeński może być zawarty pomiędzy członkami spokrewnionych rodzin, ale po uwzględnieniu wyżej wymienionych ograniczeń. Szari'ah nie tylko zezwala, ale i zachęca do zawierania takich związków, bardziej niż do kojarzenia małżeństw z zupełnie obcych rodzin.
3. W rodzinach spokrewnionych żyją zarówno biedni i bogaci. Zasada islamu powiada, że krewni posiadają względem siebie pewne obowiązki; dotrzymywanie owych powinności nazywa się sylat-el-rahm. Muzułmanie powinni w każdej sytuacji respektować szczególne więzi łączące je z krewnymi. Nielojalność wobec nich oraz zaniedbywanie ich praw jest wielkim grzechem. Jeżeli ktoś z krewnych jest biedny lub ma kłopoty, to obowiązkiem jego bogatych krewnych jest pomagać mu. W Zakat i innych dobroczynnych działaniach, prawom krewnych poświęca się szczególną uwagę.
4. Prawo dziedziczenia jest tak sformułowane w Islamie, że własność pozostawiona przez zmarłego nie może być skoncentrowana na jednnej osobie. Podzielona jest w ten sposób, że wszyscy bliscy krewni otrzymują pewną część. Syn, córka, żona, mąż, ojciec, matka, brat i siostra są najbliższymi krewnymi i oni mają pierwszeństwo w dziedziczeniu. W przypadku braku najbliższych krewnych, prawo dziedziczenia przechodzi na dalszą rodzinę. Po

śmierci majątek dzielony jest między krewnych i znajomych, zapobiegając kapitalistycznej koncentracji bogactwa. To prawo Islamu jest doskonałe, jedyne w swoim rodzaju, na ironię; sami muzułmanie nie są w pełni świadomi jego rewolucyjnych możliwości, i niektórzy z nich, odmawiają praktycznego spełnienia jego zasad. W kilku częściach subkontynentu Indo-Pakistańskiego córki są pozbawione udziału w dziedziczeniu; są to praktyki sprzeczne z nakazami Koranu i niesprawiedliwe. Islam nakazuje szacunek dla uczuć innych, wszelka pomoc, wspieranie ubogich, potrzebujących i ułomnych, współczucie dla pokrzywdzonych, opiekę nad sierotami i wdowami, nakarmienie głodnych. Allah obdarzył nas bogactwem, nie po to, aby roztrwonić go lekkomyślnie. Zabrania się używania złotych i srebrnych naczyń, noszenia drogich, jedwabnych ubrań oraz tracenia pieniędzy na bezużyteczne i ryzykowne inwestycje i ekstrawaganckie luksusy. Te nakazy Szari'ah opierają się na zasadzie, że nikt nie może wydać na siebie z bogactwa, z którego mogłoby się utrzymać tysiące innych ludzi. Islam nie chce jednak pozbawiać człowieka jego bogactwa, tego co zarobił lub odziedziczył; jest to bez wątpienia jego własnością. Powinien czerpać z tego korzyści i satysfakcję. Jeżeli jest zamożny, powinien lepiej się ubierać, mieć wygodne mieszkanie. Jednak we wszystkim co robi nie powinien zatracić ludzkiej wrażliwości i człowieczeństwa. Islam nie aprobuje próżnego egocentryzmu, który nie pozwala pamiętać o innych ludziach i który rodzi przesadny indywidualizm. Pragnie dobra całego społeczeństwa, a nie tylko poszczególnych jednostek. Wpaja w umysły wiernych świadomość społeczną, proste i skromne życie, unikanie przesadnego pomnażania własnych potrzeb, a także wrażliwość na los innych ludzi.[32]

Dotychczas mówiliśmy o naturze stosunków człowieka z jego najbliższym otoczeniem. Spróbujmy teraz spojrzeć z szerszej perspektywy na typ społeczeństwa, do ustanowienia którego dąży Islam. Każdy, kto przyjmuje Islam, wchodzi do wielkiej wspólnoty religijnej, staje się członkiem społeczności islamskiej. Szari'ah ustanawia zasady funkcjonowania takiej społeczności. Zobowiązują

[32] Koran mówi. "W ich bogactwie, potrzebujący, żebrak i biedak mają swój udział". Sura: Rozpraszające, 19.

one muzułmanów do wzajemnej pomocy, czynienia dobra, odrzucenia zła oraz ochrony całej społeczności przed niebezpieczeństwami. Oto niektóre z nich:

1. Aby uchronić czystość moralną narodu oraz jego bezpieczny i zdrowy rozwój, wszelkie kontakty pozamałżeńskie między mężczyzną i kobietą jsą zabronione. Islam dokonał funkcjonalnego podziału między nimi i określił sfery ich aktywności. Kobiety powinny zajmować się domem i wychowaniem dzieci, natomiast mężczyźni socjalną i ekonomiczną sferą funkcjonowania rodziny. Poza najbliższymi krewnymi, między którymi małżeństwa są zabronione, mężczyznom i kobietom nie wolno bez ograniczeń i zakazów kontaktować się ze sobą. Jeżeli takie spotkanie jest niezbędne to kobieta w nim uczestnicząca musi być zakryta (hidżab) tak jak to nakazuje prawo islamu. Jeśli kobieta musi wyjść z domu, powinna ubrać się skromnie i zakryć całe ciało. Jeśli nastąpi konieczność muzułmanka może pokazać twarz. Mężczyźni nie powinni z pożądaniem patrzeć na inne kobiety, a w ich obecności powinni spuszczać wzrok. Jeżeli mężczyzna przypadkiem spojrzy na obcą mu kobietę, powinien natychmiast odwrócić swój wzrok. Obowiązkiem mężczyzn i kobiet jest dbanie o swoje dobre imię oraz o czystość duszy i ciała. Małżeństwo jest odpowiednią formą dla realizacji m.in. potrzeb seksualnych człowieka, dlatego nie należy przekraczać granic nakreślonych przez islam .

2. W celu ochrony moralności ogółu społeczeństwa, islam określił sposób ubierania się. Mężczyzna nie powinien pokazywać części ciała od kolan do pępka, natomiast kobieta nie może pokazywać żadnej części ciała, oprócz twarzy i rąk, nikomu prócz jej męża: bez względu na stopień pokrewieństwa. Nazywa się to "satr" (osłona, nakrycie) i jest religijnym obowiązkiem każdego mężczyzny i każdej kobiety. Poprzez ten zakaz, Islam pragnie zachować w wiernych głębokie poczucie skromności i czystości moralnej oraz wykorzenić wszystkie formy i przejawy niemoralnych zachowań.

3. Islam nie aprobuje spędzania czasu na rozrywkach i zabawach, które wzbudzają namiętności seksualne i wypaczają zasady moralności. Są one jedynie złym wykorzystaniem czasu, pieniędzy i energii, a także niszczą morale społeczeństwa. Rozrywka sama w sobie jest wskazana, pobudza do działania, ożywia ducha życia i przygody. Jednak powinna być balsamem odświeżającym umysł i ożywiającym ducha, a nie formą deprawacji uczuć.

4. Gwarancją jedności i solidarności narodu oraz warunkiem osiągnięcia dobrobytu jest unikanie wzajemnej wrogości i podziałów. Islam nawołuje do regulowania wszelkich różnic i nieporozumień, zgodnie z zasadami Koranu i Sunny. Jeśli jednak zwaśnione strony nie dojdą do porozumienia, powinny w imię Allaha zapomnieć o dzielących je różnicach i pozostawić decyzję w Jego rękach. Mając na uwadze powszechny dobrobyt ludzie powinni pomagać sobie nawzajem, nie kłócić się, słuchać swoich przywódców oraz unikać angażowania się w próżne sprzeczki. Wojny i rozłamy przynoszą hańbę społeczności muzułmańskiej, są źródłem słabości narodu i za wszelką cenę należy ich unikać.

5. Wiedza i nauka są powszechnym dziedzictwem ludzkości; muzułmanie mają swobodę w zdobywaniu wiedzy ze wszystkich dostępnych źródeł oraz w praktycznym jej zastosowaniu. Jeśli chodzi o kulturę i sposób życia, Islam zabrania naśladowania modeli życia niemuzułmanów. Psychologia naśladownictwa powiada, że powstaje ono z poczucia niższości i poniżenia. Przejmowanie elementów kulturowych od innych narodów niesie ze sobą negatywne następstwa, na przykład: niszczy wewnętrzną żywotność i jedność narodu, zniekształca postrzeganą przez niego rzeczywistość, niszczy jego zdolności krytyczne, wyzwala poczucie niższości i stopniowo, acz pewnie, podważa korzenie jego kultury. Właśnie dlatego Szlachetny Prorok Muhammad *(PzN)* kategorycznie zabronił muzułmanom przejmowania elementów kultury i modeli życia od niemuzułmanów. Siła narodu nie leży w jego ubiorach, ceremoniach czy sztuce; swoją potęgę i rozwój zawdzięcza wiedzy, nauce, dyscyplinie, organizacji i zdecydowaniu w działaniu. Jeżeli chcemy uczyć się od innych, to weźmy przykład z woli ich działania i dyscypliny społecznej, skorzystajmy z wiedzy i osiągnięć technicznych, nie naśladujmy zaś sztuki i rzemiosł, które są wyrazem zależności kulturowej .

Doszliśmy teraz do problemu stosunków muzułmanów z niemuzułmanami. W kontaktach z nimi, muzułmanie powinni być tolerancyjni i otwarci. Nie mogą znieważać ich religii, przywódców czy świętych. Nie wolno im wywoływać kłótni, powinni żyć z innymi w pokoju i przyjaźni. Jeżeli niemuzułmanie przestrzegają pokoju, odnoszą się przyjaźnie, nie naruszają integralności terytorialnej i innych praw, to muzułmanie powinni traktować ich po przyjacielsku, uczciwie i sprawiedliwie. Islam wymaga od wszystkich muzułmanów większej

niż inni ludzie tolerancji, kultury oraz szlachetności i skromności. Złe postępowanie, zepsucie, ucisk, agresja i ograniczone poglądy są sprzeczne z zasadą Islamu. Muzułmanin rodzi się na tym świecie, aby być symbolem dobra, szlachetności i humanitaryzmu. Powinien zjednywać sobie ludzi o dobrych cechach charakteru i służyć innym przykładem. Tylko wtedy będzie prawdziwym ambasadorem Islamu.

IV. Prawa wszystkich stworzeń

Rozważmy teraz ostatni rodzaj praw. Allah uhonorował człowieka władzą nad Jego niezliczonymi stworzeniami. Człowiek został obdarzony siłą ujarzmiania ich i sprawiania, aby służyły jego celom. Nie oznacza to jednak, że Allah nadał człowiekowi nieograniczonej swobody w dysponowaniu nimi. Islam podkreśla, że wszystkie stworzenia żyją na pewnych, ustalonych prawach; nie można bez potrzeby krzywdzić ich, ranić czy zabijać; należy w maksymalnym stopniu oszczędzać im bólu i cierpień.

Prawo Islamu wymienia wiele zasad dotyczących tego problemu. Na przykład wolno zabijać zwierzęta w celu ich spożycia. Natomiast nie wolno tego czynić bez potrzeby, dla zabawy czy sportu. Ustalona została metoda "zabh" zarżnięcia zwierzęcia, jako najlepszy istniejący sposób otrzymywania mięsa ze zwierząt. Inne metody są raczej bolesne, niszczą mięso i pozbawiają je pożytecznych właściwości. Zabijanie zwierząt przez zadawanie im ciągłego bólu i fizyczne okaleczenia, w islamie uważane jest za wstrętne i ohydne. Islam pozwala na zabijanie niebezpiecznych, drapieżnych i jadowitych zwierząt, tylko w przypadku zagrożenia ludzkiego zdrowia i życia. Tutaj również zabronione są metody zabijania sprawiające zwierzętom ciągły ból i cierpienie. Jeśli chodzi o zwierzęta pociągowe oraz te, wykorzystywane do konnej jazdy i celów transportowych, Islam zabrania człowiekowi głodzić ich, używać do prac ponad ich siły i fizycznie znęcać się nad nimi. Łapanie ptaków i trzymanie ich w klatkach bez żadnej potrzeby jest również zabronione. Islam nie aprobuje nawet bezmyślnego wycinania drzew i krzewów. Człowiek ma prawo korzystać z tych drzew i innych darów natury, ale nie ma prawa jej niszczyć. Islam nie pozwala marnować i niszczyć nawet rzeczy nie będących żywymi organizmami, jak na przykład wody. Generalnie można powiedzieć, że podstawowym celem prezentowanego prawa

Islamu jest unikanie wszelkich form marnotrawstwa i wykorzystywanie w jak najlepszy sposób wszystkich bogactw - żywych i martwych.

Szari'ah: Uniwersalne i wieczne prawo

Przedstawiliśmy krótkie streszczenie prawa Islamu, prawa, które Prorok Muhammad *(PzN)*, przekazał ludzkości na wsze czasy. Prawo to nie pozwala na żadne różnice między ludźmi, wyjątkiem jest stopień wiary. Te systemy religijne, społeczne, polityczne oraz wzory kulturowe, które klasyfikują ludzi według rasy, kraju czy koloru skóry, nigdy nie staną się ideologiami światowymi, czy powszechnie akceptowanymi poglądami. Islam jest ideologią uniwersalną. Każdy człowiek, który oświadczy La ilaha illallah Muhammad Rasulullah (Nie ma boga prócz Allaha, Muhammad jest Jego Wysłannikiem), staje się muzułmaninem i nadaje sobie samemu te same prawa, które posiadają inni muzułmanie. Islam nie dyskryminuje ludzi pod żadnym względem; jego przesłanie skierowane jest do całej ludzkości.

Prawo Islamu jest prawem wiecznym. Nie opiera się na zwyczajach czy tradycjach jakiegoś określonego ludu i nie jest przeznaczone dla konkretnego narodu czy okresu historii ludzkości. Opiera się na tych samych zasadach natury, według których stworzony został człowiek. Skoro natura pozostaje niezmienna od wieków, jest wieczna, to prawa oparte na jej trwałych i pewnych zasadach również muszą być wieczne; powinny być stosowane w każdym okresie historii człowieka i w każdych okolicznościach. Taką uniwersalną i wieczną religia jest ISLAM.

STOWARZYSZENIE STUDENTÓW MUZUŁMAŃSKICH W POLSCE PROPONUJE PAŃSTWU NASTĘPUJĄCE KSIĄŻKI ZE SWOJEJ OFERTY WYDAWNICZEJ:

1. **„Zrozumieć Islam" Sayyd Abul Ala Al.-Maududi (wydanie II 1995 r., wydanie III styczeń 2003 r.)**
   Książka ta wyjaśnia następujące tematy: Islam – jego znaczenie i błogosławieństwo. Wiara i posłuszeństwo. Co to oznacza? Jak osiągnąć wiedzę o Allahu (Bogu)? Wiara w nieznane. Proroctwo – jego natura i potrzeba. Proroctwo Muhammada (SAAŁ). Atrybuty wiary. Filary Islamu. Prawodawstwo Islamu.
   (107 str., format A5).

2. **„Co oznacza moja przynależność do Islamu" dr Fathi Yaken (kwiecień 2000 r.)**
   Wyjaśnia jaki ma być muzułmanin.
   (44 str., format A5).

3. **„Islam a życie" Omar Telmesani (kwiecień 2000 r.)**
   Przedstawia islamski punkt widzenia na takie tematy jak: ozdoby, czystość, pożywienie, rozrywka, wolność, samowystarczalność oraz prawa kobiet.
   (24 str., format A5).

4. **„Kobieta w Islamie" Hani Ramadan (wrzesień 1993 r.)**
   Książka ta poświęcona jest kobietom. Opisuje kobietę na poziomie duchowym i wspólnoty. Prawa i obowiązki: dziewczynki, kobiety, matki. Poligamia, zasłona, żony Proroka Muhammada.
   (43 str., format A5).

5. **„Zbiór 40-tu Hadisów" Imam Nałalij**
(marzec 1993 r.)
Zbiór 40-tu Hadisów z tradycji proroka zebrane przez Wielkiego Imama Nałaliego. W tych hadisach zawarty jest całokształt i cel wysłania nowego Proroka (pokój na nich wszystkich).
(53 str., format A5).

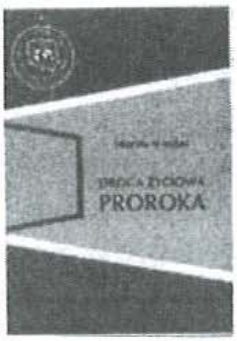
6. **„Tałhid i Szirk" Ibrahim Hussain**
(kwiecień 1999 r.)
Opierając się na bezpośrednim studiowaniu Koranu oraz Hadisów, autor przedstawia w tej książce w skrócie rozumienie Tałhidu (monoteizm) i szirku (politeizm) przez Islam.
(40 str., format A5).

7. **„Zasady moralności Islamu" Muhammad Al Gazali**
(lipiec 1994 r.)
Książka ta w całości poświęcona jest moralności Islamu, poruszone zostały w niej następujące tematy: prawdomówność, obowiązek Prawa Bożego, dotrzymywanie zobowiązań, lojalność, kultura rozmowy, utrzymanie serca wolnego od wrogości, siła, tolerancja i wybaczenie, filantropia i dobroczynność, cierpliwość, intencja i szczerość, zachowanie czystości, dobrego wyglądu i zdrowia, wstydliwość braterstwo, litość i miłosierdzie, korzystanie z czasu i wyciągnięcie odpowiedniej nauki z historii.
(200 str., format A5).

8. **„Spojrzenie w Islam" Hamidullah Abdalati**
(I wyd. wrzesień 1993 r., II wyd. styczeń 2003 r.)
Książka ta jest poświęcona ideowym postawom Islamu, głównym pojęciem Islamu, filarom Islamu, zniekształconej wiedzy o Islamie Dżihad, Jezus syn Marii (AS, RA), wielożeństwo, małżeństwo i rozwód, pozycja kobiety w Islamie, święty Koran i jego mądrość, Muhammad – ostatni Prorok, kalendarz Islamu.
(337 str., format A5).

9. „Droga życiowa Proroka" Mustafa Al Ssybai (kwiecień 1994 r.)

Książka ta jest krótkim zarysem historycznym życia Proroka Muhammada. Opisane zostały następujące wydarzenia: historia życia Proroka Muhammada przed ogłoszeniem Misji, historia życia Proroka Muhammada od Misji do emigracji jego przyjaciół do Abisynii, okres do emigracji medyńskiej, od emigracji medyńskiej do osiedlenia się Proroka w Medynie, walki zbrojne Proroka, najważniejsze wydarzenia, które miały miejsce po zdobyciu Mekki aż do śmierci proroka Muhammada *(152 str., format A5).*

10. „Życie w Islamie" Sayyid Abdul Ala Al-Maududi (marzec 1993 r.)

W książce poruszane są następujące tematy: wartości etyczne, system polityczny, struktura społeczna, system ekonomiczny, edukacja duchowa.
(43 str., format A5).

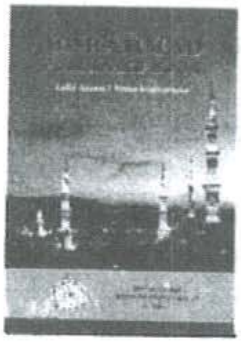
11. „Przesłanie osobowości Proroka" Sayyid Abdul Ala Al-Maududi (marzec 1993 r.)

Książka wyjaśnia następujące tematy: osobowość Proroka Muhammada, autentyczność postaci świętego Proroka (wszystkie aspekty życia świętego Proroka są otwarte i w pełni znane). Przesłanie świętego Proroka jest dla całego rodzaju ludzkiego. Najlepszy środek na uprzedzenia i segregacje rasowe, potrzeba przewodnictwa Allaha (Boga), dlaczego nie możemy uzyskać przewodnictwa od Proroków innych niż Muhammad, Stary Testament i prorocy żydowscy, Nowy Testament, filary wiary.
(28 str., format A5).

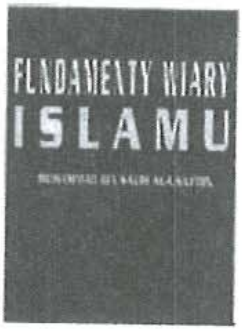

12. „Wersety z Koranu" (II wydanie maj 1995 r.)

Jest to dzieło oryginalne, gdyż wersety (aja) zostały przetłumaczone bezpośrednio z Koranu przez polskiego muftiego w roku 1935. Wersety są wybrane wg tematyki, której są poświęcone, np.: jak postępować z ludźmi (nie-muzułmanami), cierpliwość, obowiązek muzułmanina w stosunku do Allaha, pięć zasad Islamu (filary Islamu), obowiązek muzułmanina w stosunku do bliźnich swoich, obowiązek muzułmanina wobec siebie, stosunek do niewiernych, o chrześcijaninach i żydach, nagroda Allaha jednakowa dla kobiet i mężczyzn, modlitwy z Koranu. *(191 str., format A5).*

13. „Muhammad – posłaniec Boga"
Leila Azzam i Aisha Gouverneur
(wyd. I październik 1996 r., wyd. II styczeń 2003 r.)
Książka przeznaczona jest dla najmłodszych, jak również dla tych, którzy nie znają historii posłańca Boga Muhammada (SAAŁ). Książka przyczyni się do pogłębienia wiedzy o posłańcu Allaha, jego historii i misji w szczególności dla polskojęzycznych wyznawców Islamu i nie tylko.
(112 str., format B5).

14. „Fundamenty Wiary Islamu"
Muhammad Ibn Salih Al-Usajmin (grudzień 1996 r.)
Książka ta poświęcona jest podstawom wiary Islamu. Zostały w niej opisane w streszczeniu: Nauka o teologii, Religia islamska, Filary Islamu, Filary wiary Islamu: Wiara w Boga jedynego, Wiara w Aniołów, Księgi Boskie, w Posłańców Bożych, w Dzień Sądu Ostatecznego, Wiara w życie po śmierci, Przeznaczenie – Al Kadar. Założenia wiary Islamu.
(80 str., format B6).

15. „Komentarz czterdziestu hadisów Nałałaija"
Ali Abi Issa (kwiecień 1999 r.)
Książka ta zawiera skrótowy i prosty komentarz do 42 hadisów Nałałija.
(140 str., format A5).

16. „Ogólny zarys Religii Islamu" Ali Al-Tantawi
(II wydanie kwiecień 1999 r., I wydanie ukazało się pod tytułem „Wprowadzenie do Islamu" w marcu 1993 r.)
Książka ta jest jedną z najlepszych książek opisujących doktrynę Islamu w sposób bardzo przystępny. Wyjaśnia następujące tematy: czym jest Islam, Iman (wiara), manifestacja wiary, wiara w dzień sądu, wiara w księgi.
(172 str., format A5).

17. „Podróż Duszy po Śmierci" Imam Ibn Al Qajjem (czerwiec 2001 r.)

Książka ta oparta jest na wersetach z Koranu i autentycznych Hadisach Proroka Muhammada (SAAŁ). Książka pomoże przybliżyć czytelnikowi los duszy po śmierci.
(28 str., format A5).

18. „Podręczniki szkolne do nauki religii" – 4 części, Szejh Fajsal Małlali (część I i II 2000 r., część III i IV 2001 r.)

Podstawy wychowania islamskiego.
(część I 47 str., część II 52 str., część III 69 str., część IV 73 str., format A4).

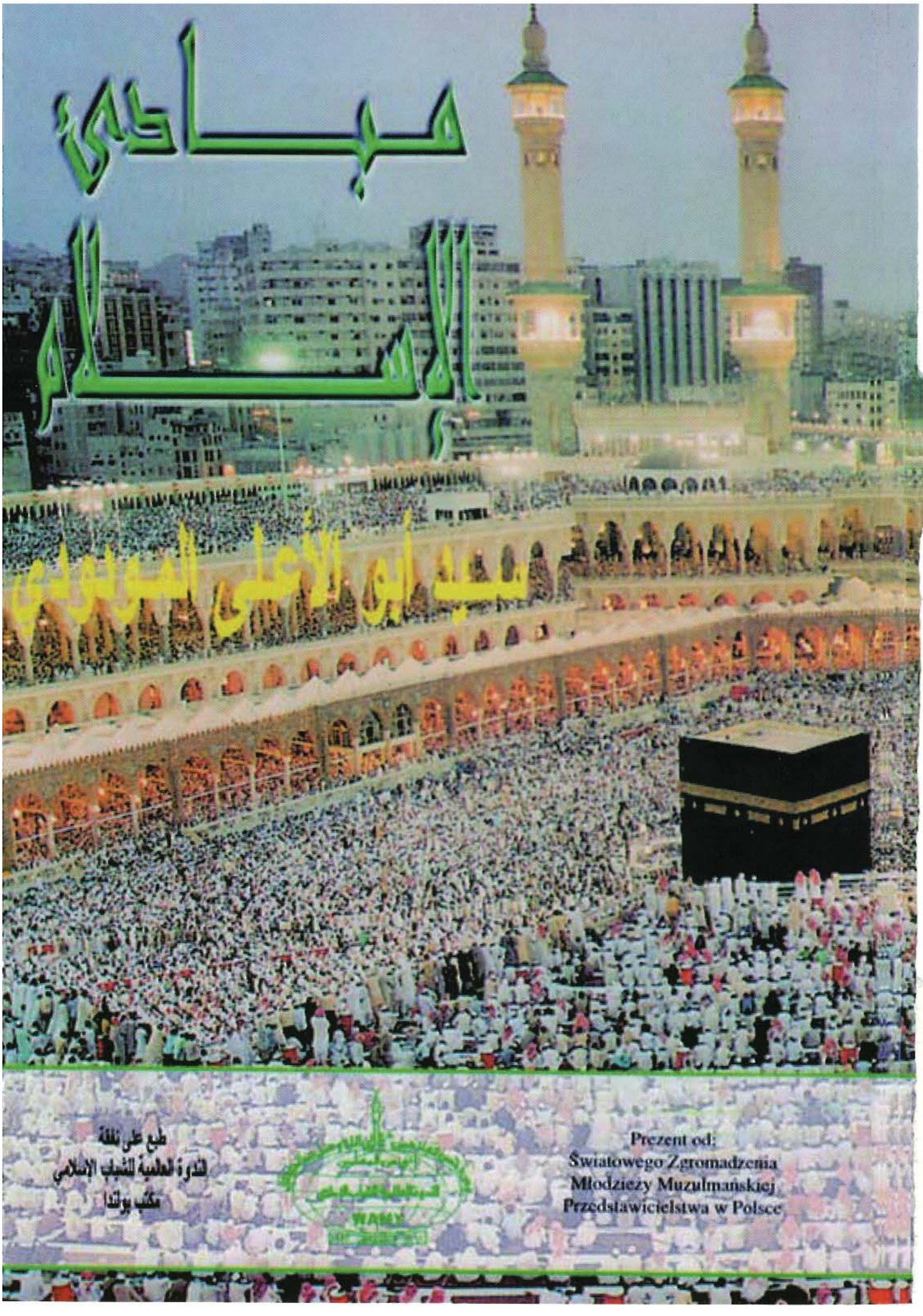

19. „Islam Dzisiaj" Sayyd Abu Ala Al-Maududi (1991 r.)

Książka ta opisuje poszczególne fazy społeczności muzułmańskiej: okres idealny, panowanie królewskie i jego konsekwencje kulturalne, niewola i jej następstwa, walka obecna oraz czy Islam jest możliwy do przyjęcia w dzisiejszych czasach.

Wszystkie nasze książki można kupić w:
– Centrum Islamskim, ul. Hetmańska 63, Białystok
– oddziałach Stowarzyszenia Studentów Muzułmańskich w Polsce

Korespondencja:
P.O. BOX 246
ul. Warszawska 10, Białystok

مبادئ
الإسلام
طبع على نفقة
الندوة العالمية للشباب الإسلامي
مكتب بولندا
Prezent od:
Światowego Zgromadzenia
Młodzieży Muzułmańskiej
Przedstawicielstwa w Polsce